BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTÎYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Butun ulkelerın ışçıleri bırleşınız! Butun ulkelerın ışçıleri ve ezılen halklar bırleşınız!
Karkerên hemû welatan yekbın! Karkerên hemû welatan û gelên bındest yekbin!

☐ Sayı/Hejmar 60 ☐ 1 Ağustos/Gelawêj 1990 ☐ 4000 TL

BAŞKA HALKLARI EZEN BİR HALK ÖZGÜR OLAMAZ !

1990 yılının ilk beş ayında grev mücadeleleri üzerine kısa bir degerlendırme .

İbretlik bir haber ve belgeler Devrimciler arasında şiddeti ilke olarak reddedin !

Etiyopya'da sosyal-faşist Derg rejiminin sonu göründü Zafer, Etıyopya halklarının olacaktır!

İçindekiler

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTÎYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

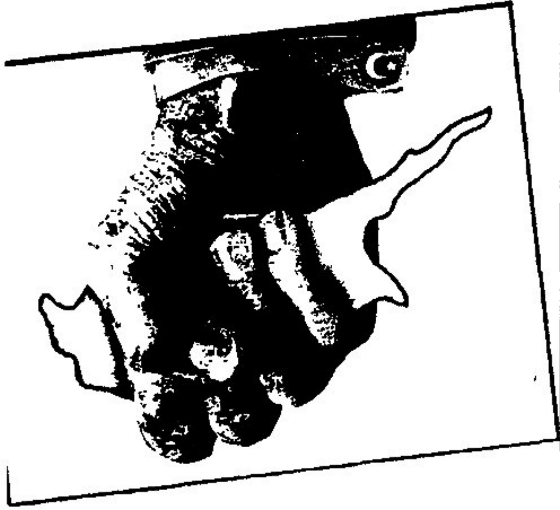

Butun ulkelerin işçileri birleşiniz! Butun ulkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

İŞGALİN 16. YILINDA:

Faşist Türk Ordusu, Kıbrıs'tan Defol !

Kıbrıs sorunu, Türk ve Yunan hakim sınıflarının ve onların emperyalist efendilerinin pazarlıkları ile değil; Kıbrıs halklarının ortak sınıf savaşımı ile Kıbrıs proletaryası önderliğinde anti-emperyalist, demokratik devrimle çözülecektir!

Emperyalizmin ve onun uşağı yerli hakim sınıfların "Kıbrıs Sorunu"nun "çözümü" konusunda yığınlara sunduğu en "ileri" alternatif, nüfus değiş tokuşu gerçekleştirilmiş olan iki bölgenin, kendi içlerinde özerk olarak federatif bir devlet çatısı altında birleşmesidir.

KIBRIS'ın kuzeyinin faşist Türk ordusu tarafından doğrudan işgal edilmesinin üzerinden 16 yıl, Türk ordusunun işgali altındaki bölgede kukla bir Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti devleti kurulmasının üzerinden 7 yıl geçti.

Kıbrıs'a "barış" getirme iddiası ile girişilen işgal'in 16 yıl sonrasında da, Kıbrıs gerçek barışa fersahlarca uzaktadır. Tersine Kıbrıs"ın kuzeyindeki Türk işgali, yalnızca Kıbrıs'taki Kıbrıslı Türk ve Kıbrıslı Rum toplumları arasındaki savaş tehdidini sıcak tutmakla, yığınları birbirine karşı kışkırtmanın aracı olarak kullanılmakla kalmamakta, aynı zamanda Yunanistan ve Türkiye'de hakim sınıfların bu ülkelerdeki emekçi yığınları birbirine karşı kışkırtmasının bir aracı, Yunanistan ve Türkiye arasındaki olası bir savaşın nedenlerinden biri olagelmektedir.

NATO'nun güney kanadında iki "müttefik" ülke olan Yunanistan ve Türkiye arasında savaş nedeni olan bu "çıban başı", bugün emperyalist dünyanın propagandistlerinin "sürekli barış dönemi"ne girildiğini ilan ettikleri, sosyalizm maskeli sosyal-faşist rejimlerin birbiri ardına "barışçıl devrim"(!!!)lerle yıkıldığı uluslararası konjonktürde emperyalist güçleri rahatsız eden, onları bu sorunun "çözümü" için hummalı faaliyetler içine iten bir konuma gelmiştir.

1988'de büyük tantana ile ilan edilen "Davos ruhu" fos çıktıktan sonra, Kıbrıs sorununun çözümü için "enternasyonal forumlar"ın devreye sokulması çabaları yoğunlaştı. Uluslararası gelişmelerin de dayatması ile, kukla Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nin başı Denktaş ve Kıbrıs Cumhuriyeti'nin başkanı Vasilu, Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri nezdinde Kıbrıs sorununun "federatif bir devlet" çerçevesi içinde çözülebileceğine olan "inançlarını" dile getirdiler.

Federasyon tartışmaları yine ortalığı sardı. Kıbrıs'ta her iki taraf, ve Türkiye ve Yunanistan resmi ağızlardan "federatif çözüm"den yana tavır takınırken, diğer yandan da ama böyle bir "çözüm"ün de gerçekleşmemesi için ellerinden gelen her şeyi ve bu arada da suçu diğer tarafın üzerine atmayı ihmal etmediler.

Bu arada işin Türkiye cephesinde Kıbrıs'ın kuzeyinin işgalinin birinci derecede siyasi sorumluluğunu taşıyan "demokratik sol"cu(!) Ecevit, bir çok Türk faşistinin düşündüğü ve fakat açıkça formüle etmeye çekindiği "çözüm"ü tüm Türk şovenleri adına ilan etti: Kıbrıslı Rumlar ve Yunanistan, adada gerçekte federatif bir çözüme yanaşmıyordu. O halde yapılacak tek şey vardı; ilhakı resmileştirmek, Kıbrıs'ın kuzeyini resmen de Türkiye'nin parçası ilan etmek. Çok fazla tepki çekmemek için, Kıbrıs'ın kuzeyi bir nevi özerk bölge olarak Türkiyeye "dahiledilebilir"di ama bu bağlamda da dikkatli olmak gerekti, çünkü özerklik Türkiye'nin kendi iç etnik yapısı açısından yanlış anlaşılırsa, kötü sonuçlar ortaya çıkabilirdi. vs. vs. ... *(Bkz. Bolşevik Partizan Sayı 58, sayfa 46)*

Yani, emperyalizmin ve onun uşağı yerli hakim sınıfların "Kıbrıs Sorunu"nun "çözümü" konusunda yığınlara sunduğu en "ileri" alternatif, nüfus değiş tokuşu gerçekleştirilmiş olan iki bölgenin, kendi içlerinde özerk olarak federatif bir devlet çatısı altında birleşmesidir. Onun olmadığı şartlarda, çözüm ikili "enosis"tir!

Bu en "ileri" çözüm, bugün gerek Türkiye ve Yunanistan'da, gerekse Kıbrıs'ta reformistler ve revizyonistlerin büyük bir bölümü tarafından "tek, kalıcı, gerçek çözüm" olarak görülmekte, öyle tanıtılmaktadır. Bu "çözüm"ün kısa evre açısından gerçekleşme şansının yok denecek kadar az olmasını bir kenara bırakalım, çünkü bu sorunun özsel bir noktası değildir.

Özsel olan şey şudur ki, "Kıbrıs sorununun kalıcı, gerçek çözümü" olarak, bugünkü ekonomik ve sosyal ilişkilerde hiç bir değişiklik olmadan kurulacak yeni "federatif bir Kıbrıs cumhuriyeti"nin görülmesi ve gösterilmesi büyük bir sahtekarlıktır.

Bugünkü şartlarda kurulacak bir federasyon —olmazlığını yine bir kenara bırakıyoruz, olduğunu var sayıyoruz— Kuzeyde emperyalizme bağımlı, ve faşist Türkiye Cumhuriyeti devleti ile "çok özel ilişkiler" içinde bulunan Türk-yoğun —ki bu Türk-yoğunluk, giderek Kıbrıslı Türk-yoğun olmaktan çıkan, klasik sömürge politikası sonucu işgal sonrası "yerleştirilen"lerin ağırlık kazanacağı bir yönde gelişen Türk-yoğunluktur— nüfusa sahip özerk bölge, belki "özerk devlet" ile; Güneyde, yine emperyalizme bağımlı, "anavatan" Yunanistan'la "çok özel ilişkiler" içinde bulunan Kıbrıslı Rum-yoğun nüfusa sahip özerk bölge, belki özerk devletin oldukça gevşek bir birliği olur.

Emperyalizm şartlarında kurulan böyle bir federasyon, Kıbrıs sorununu yalnızca formel olarak "çözer", gerçekte ise federasyonu oluşturan iki bölge her an birbirine saldırmaya, birbirini yutmaya hazır, birbirinin gözünü çıkarmaya hazır bekler, fırsat kollar.

Bunun çok basit ve çok açık bir nedeni vardır: Kıbrıs sorunu denilen sorun, özünde çözülmemiş bir ulusal sorundur. Ulusal sorun emperyalizm ve proleter devrimleri çağında —kapitalizmin geliştiği, yükseldiği çağın tersine— tek tek uygar, gelişmiş ulusların uluslaşması, burjuvazinin önderliğinde ulusal devletini kurması ile çözülen bir iç sorun, özel bir sorun olmaktan çıkmış; uluslararası genel bir sorun haline, "sömürge ve bağımlı ulusların emperyalizmin boyunduruğundan kurtuluşu genel sorunu, emperyalizme karşı ulusal kurtuluş savaşları, sömürge devrimleri sorunu" haline gelmiştir.

Emperyalizm çağında ulusal sorun, proleter dünya devrimi sorununun bir sorunu, tek tek ülkelerde ancak proleter dünya devriminin parçası olan devrimlerle gerçekten çözülecek bir sorun haline gelmiştir. Bu demektir ki: Çağımızda ulusal sorun, ya proletarya önderliğinde emperyalizme karşı yönelen anti-emperyalist, demokratik —veya sosyalist— devrimlerin parçası olarak, onların sonuçlarından biri olarak gerçekten çözülür, ya da yalnızca lafta, görünürde çözülür, gerçekte ise varlığını sürdürür, yeni ulusal çatışmalara, savaşlara yol açar.

Emperyalizm çağında ortaya yeni çıkan burjuva ulusal devletler bağlamında Stalin şu tespiti yapıyor:

"Ne var ki yeni bağımsız ulusal devletlerin oluşumu, milliyetlerin barış içinde bir arada yaşamalarına yol açmamıştır, açamazdı da; bu çözüm ne ulusal eşitsizliği ne de ulusal baskıyı ortadan kaldırmadı, kaldıramazdı da, *çünkü özel mülkiyet ve sınıfsal eşitsizlik temelinde oluşan yeni ulusal burjuva devletler: a) kendi ulusal azınlıklarına baskı yapmaksızın* (Polonya, Byelo Ruslara, Yahudilere, Litvanyalılara, Ukraynalılara, Gürcistan, Ossetlere, Abazalara, Ermenilere; Yugoslavya, Hırvatlara, Boşnaklara

"Ne var ki yeni bağımsız ulusal devletlerin oluşumu, milliyetlerin barış içinde bir arada yaşamalarına yol açmamıştır, açamazdı da; bu çözüm ne ulusal eşitsizliği ne de ulusal baskıyı ortadan kaldırmadı, kaldıramazdı da, çünkü özel mülkiyet ve sınıfsal eşitsizlik temelinde oluşan yeni ulusal burjuva devletler: a) kendi ulusal azınlıklarına baskı yapmaksızın (...); b) topraklarını komşuları zararına genişletmeksizin, ki bu çatışmalara ve savaşlara yol açar (...); c) emperyalist "büyük" güçlere mali, ekonomik ve askeri olarak boyun eğmeksizin, varlıklarını sürdüremezler."

J. V. STALİN

vs.) [Biz buna bizim tartışma bağlamımızda anlaşılır olabilmesi için 1960'da kurulan Kıbrıs devletini Kıbrıs Türklerine diye ekleyelim ! BN]; *b) topraklarını komşuları zararına genişletmeksizin, ki bu çatışmalara ve savaşlara yol açar* (Polonya, Litvanya'ya karşı; Ukrayna, Rusya'ya karşı; Yugoslavya, Bulgaristan'a karşı; Gürcistan Ermenistan'a, Türkiye'ye karşı vb.) [yine bizim tartışma bağlamımızda ekleyelim: 1974'te Türkiye, Kıbrıs'a karşı; yarının olası bir iki bölgeli federatif Kıbrıs devletinde, her iki bölgenin birbirine karşı! vs. BN)]; *c) emperyalist "büyük" güçlere mali, ekonomik ve askeri olarak boyun eğmeksizin, varlıklarını sürdüremezler."*

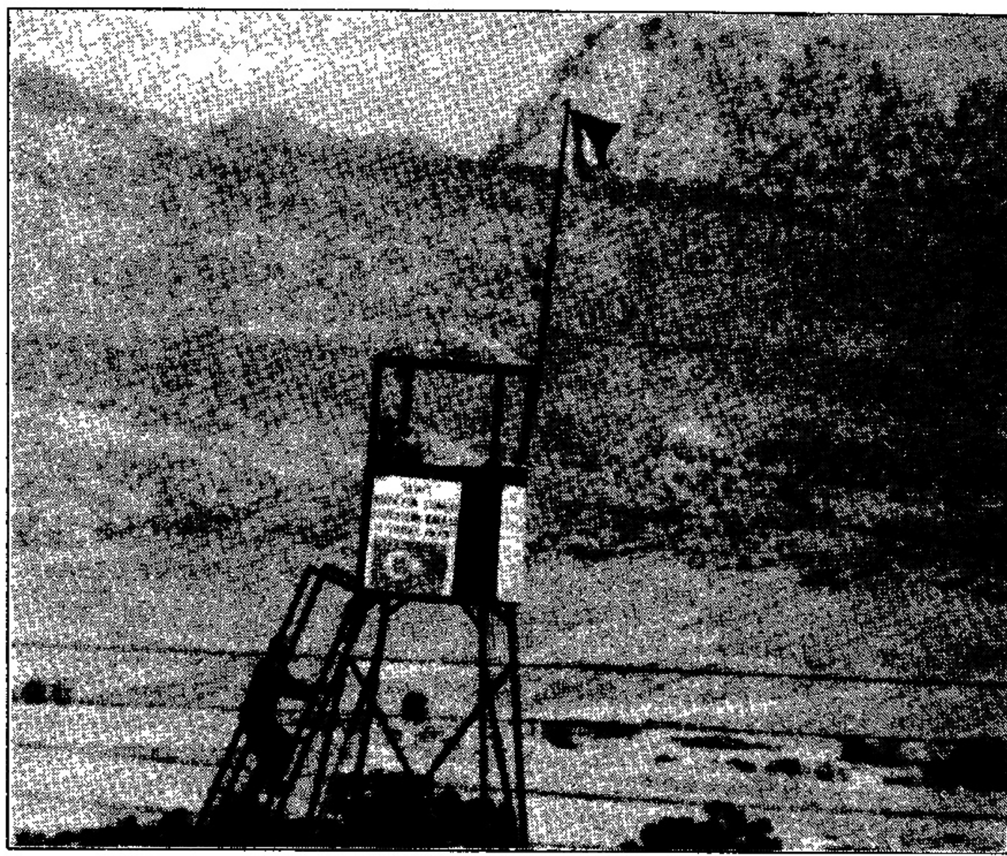
(Ulusal Sorun ve Sömürge Sorunu, Leninizm Defterleri Dizisi, 6. Defter, İnter Yayınları, Mart 1990, sayfa 171)

Stalin'in burda söyledikleri, istisnasız, emperyalizm çağında kurulan *tüm* burjuva "bağımsız" ulusal devletlerin deneyimleri ile doğrulanmıştır. Bizzat Kıbrıs Cumhuriyeti'nin pratiği burda ifade edilen gerçekleri doğrulamıştır, doğrulamaktadır. Bu gerçekler ortada iken, istisnasız tüm yeni burjuva ulusal devletlerin deneyimi ile doğrulanmışken, Kıbrıs'ta çözümü emperyalist burjuvazinin işareti doğrultusunda, onların denetiminde, onların uşaklarının hakimiyeti şartlarında kurulacak –biçimi ne olursa olsun– bir federasyon'da görüp göstermek büyük sahtekarlıktır. Hele hele bu "sol" culuk, "sosyalistlik" vb. adına yapılıyorsa, korkunç bir sahtekarlıktır.

Hayır Kıbrıs'ta çözüm, burjuvazinin iktidarı şartlarında kozmetik değişikliklerde değildir. Bütün ulusal sorunlarda olduğu gibi, Kıbrıs'ta da tek gerçek çözüm vardır:

Proletarya önderliğinde, emperyalizme bağımlılık zincirinin bütün biçimlerini kırıp atacak devrim! Bu devrim, Kıbrıs'ın bugünkü şartlarında Kuzeyde faşist Türk işgalini kaldırıp atacak, diğer bölgelerde tüm yabancı askeri güçleri kovacak, ülkenin tam demokratikleştirilmesini ve tam bağımsızlığını sağlayacak, ve sosyalist devrim ve sosyalizm için yolu açacak anti-emperyalist, demokratik devrim olacaktır! Ancak böyle bir devrim içinde ve devrim yoluyladır ki, değişik ulusların ve milliyetlerin barış içinde yanyana yaşamalarının şartları yaratılabilir, ulusal sorun gerçekten çözüm yoluna girer, ulusal baskı ortadan kaldırılır, ulusların özgür birliğinin yolu açılabilir. Bunun dışındaki hiç bir çözüm, gerçek çözüm değildir.

Açıktır ki böyle bir çözüm, böyle bir çözüme önderlik edecek bilinçli bir proletarya ve onun etrafından birleşmiş savaşan emekçi yığınların eseri olabilir. Böyle bir çözümün gerçekleştirilmesi için bugün ilk hedef, böyle bir çözüme önderlik edebilecek Marksist-Leninist, Bolşevik bir partinin Kıbrıs'ta yaratılması, inşasıdır.

Kıbrıs'ın kuzeyinin faşist Türk ordusu tarafından doğrudan işgal edilmesinin üzerinden 16 yıl, Türk ordusunun işgali altındaki bölgede kukla bir Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti devleti kurulmasının üzerinden 7 yıl geçti...

Kıbrıs'ın kuzeyini işgal eden faşist Türkiye Cumhuriyeti'ndeki Komünistler açısından Kıbrıs bağlamında bugünkü temel görev, Türk faşist hakim sınıflarının Kuzey Kıbrıs'ı işgaline karşı bütün araçlarla mücadele ve Kıbrıs'ın kuzeyinden faşist Türk ordusunun geri çekilmesi için mücadele yanında, Kıbrıslı Komünistleri, mücadelelerinde proleter enternasyonalisti bir ruhla desteklemektir.

Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden proletaryası ve ezilen halkları, Kuzey Kıbrıs'ın işgali bağlamında, bu işgalin kaldırılması için mücadele et medikçe, faşist hakim sınıfların suç ortağı konumunda durduğunu bilmek zorundadır. Kıbrıs'ın kuzeyinin işgal altında tutulması, Türkiye proletaryasının kurtuluş mücadelesinin önünde büyük bir engel, Türkiye'nin ezilen uluslarının kurtuluş ve özgürlük mücadelelerinin önünde bir ayak bağıdır. Çünkü Engels'in yüz yıl önce söylediği gibi: ***"Bir başka halkı ezen bir halk özgür olamaz."***

Temmuz 1990

■

Kıbrıs'ın kuzeyini işgal eden faşist Türkiye Cumhuriyeti'ndeki Komünistler açısından Kıbrıs bağlamında bugünkü temel görev, Türk faşist hakim sınıflarının Kuzey Kıbrıs'ı işgaline karşı bütün araçlarla mücadele ve Kıbrıs'ın kuzeyinden faşist Türk ordusunun geri çekilmesi için mücadele yanında, Kıbrıslı Komünistleri, mücadelelerinde proleter enternasyonalisti bir ruhla desteklemektir.

1990 yılının ilk beş ayında grev mücadeleleri üzerine kısa bir değerlendirme...

1989 yılı bittiğinde, Türkiye-Kuzey Kürdistan işçi sınıfının bugün en önde gelen mücadele aracı olan grev savaşımının genel tablosu şöyle idi: Toplam 171 değişik grevde 39.435 işçi greve çıkmış ve toplam 2.911.407 işgünü kaybı olmuştur.

Bu sayılar bir önceki yılın istatistikleri (156 grevde 30.057 işçi yer almış, toplam 1.892.655 işgünü kaybedilmişti) ile karşılaştırıldığında, grev sayısında önemli bir artış olmamasına rağmen (% 9,8), greve katılan işçi sayısında onbine yakın bir artış (% 33,8) olmuştur. Aynı şekilde grevlerde kaybedilen işgünü sayısında da % 35 artış olmuştur.

Bu karşılaştırma, grevlere katılan işçi sayısındaki artışın yanısıra, grevlerin göreceli olarak daha büyük işletmelere kaydığını da göstermektedir, çünkü greve katılan işçi sayısındaki artışın oranının, greve çıkılan işyeri sayısının oranını geçmesi başka bir şey ile açıklanamaz. Aynı şekilde bu karşılaştırma, grevlerin süresindeki artışa da işaret etmektedir. 1989 yılında greve çıkan işçiler, bir önceki yıla göre daha fazla günlerini grevlerde geçirmişlerdir.

Gelişme eğrisinin son beş yılda sürekli ileriye doğru olması, işçilerin yeni deneyim ve mücadele biçimleri (toplu viziteye çıkma, açlık grevleri, sakal bırakma vb. vb.) geliştirmeleri, ekonominin işçilerin üzerine yıktığı yükün mücadeleden başka bir araçla azaltılamaz olması, 1990 yılında da ileriye doğru gitmeye devam edeceğinin güçlü işaretleri idi. Bunun dışında 1990 yılı bir çok kamu işletmesinde çalışan işçilerin toplu sözleşme görüşmelerinin yapılacağı yıldı ve bu işletmeler en yoğun sendikalaşma oranının olduğu, tek tek işletmelerde daha fazla işçinin istihdam edildiği yerlerdi. Bu nedenle hem işverenler hem de sendikalar, 1990 yılında daha fazla grevci işçi ile uğraşmak zorunda kalacaklarına kesingözü ile bakıyorlardı.

Beklentileri boşa çıkmadı!

BU YILIN BAZI ÖNEMLİ GREVLERİ

1990'nın grev hareketi esas olarak Mart ayından itibaren canlanmaya başladı ve giderek hızla yaygınlaştı. Bu gelişmeyi kabaca da olsa çizebilmek için başlıca grevleri aktaralım:

- 11 Mart'ta Köseköy'de kurulu Good-Year Lastik Fabrikası'nda çalışan 1720 işçi greve çıktı.
- 39 işyerinde çalışan 10.600 tarım işçisi 19 Mart'ta greve başladı. Bu grev 1980 sonrasında tarım işçilerinin ilk kitlesel grevi olma özelliğini de sahipti.

Tarım işçilerinin grevi, kısmi iktisadi taleplerinin önemli bir bölümünün kabul edilmesi sonucunda 19 Nisan'da bitti. Grevin 1 ay gibi kısa bir sürede bitmesinde, sendikaların hain karakterinin tayin edici bir rol oynamasının yanısıra, tarım işletmelerinin coğrafi dağınıklığı ve tarım işçilerinin grev savaşımındaki deneyimlerinin azlığı da önemli bir rol oynadı.

- Mayıs ayının eylem dalgası Ankara ve İstanbul Büyükşehir ve ilçe belediyelerinde çalışan ve sayıları 45.000'i bulan işçilerin, toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine toplu halde viziteye çıkması ile başladı. Adana'da da toplam 2300 belediye işçisi toplu halde viziteye çıkma eylemi yaptılar.
- Özel ve kamu sektöründeki 43 çimento fabrikası ve işyerinde çalışan 17.000'den fazla işçi, önce 26 Mart'ta greve çıkmıştı. Hükümetin grevi iki ay ertelemesi ve fakat danıştayın bu kararı bozması sonucunda, 7.717 işçi kamuya ait çimento fabrika ve işyerinde 23 Mayıs'ta yeniden greve çıktı. Özel sektöre ait çimento ve işyerinde çalışan işçilerin grevi; sendika ağalarının işverenlerle anlaşması yüzünden önceden bitirilmişti. Sendika bir kez daha, gerçekte işçilerin değil, patronların temsilcisi olduğunu gösterdi. Özel sektör ve kamu işyerlerinde birden toplu sözleşme hakkı olmasına rağmen, işçileri bölerek, özel sektör işyerlerinde çalışan işçiler için ayrı bir toplu sözleşme imzaladı.

Bu grev ve eylemlerin dışında da daha bir çok mücadele, örneğin 1 Mayıs eylemleri yürütüldü. Burada aktarmadığımız grevlerle birlikte ele alındığında 1990'nın ilk beş ayının grev tablosu şöyle idi:

Grev sayısı	İşçi sayısı	Kaybolan işgünü
177	36239	990707

1990'nın ilk beş ayında grev sayısı ***tüm 1989 yılının grev sayısını aşmasına*** ve greve katılan işçi sayısı hemen hemen 1989 yılındaki tüm grevci işçi sayısına yaklaşmasına rağmen, kaybolan işgünü sayısı, geçen yılın kaybolan işgünü sayısının yaklaşık 1/3'i düzeyinde kalmıştır. Yani bu yılın grevleri geçen yılın grevlerine göre daha kısa sürede bitirilmişlerdir. Grevlerin kısa sürede bitirilmesinin en önemli nedeni, sendikaların formüle ettikleri taleplerin, işverenlerin kolaylıkla kabul edebilecekleri çerçevede olması ve bu taleplerin önemli bir bölümünü işverenlerin kabul edip uzlaşma sağlanmasıdır.

BAZI SONUÇLAR

Hareketin son beş yılda var olan geriliğinin ve darlığının en başta gelen nedeni, işçi yığınlarının bilincindeki geriliktir. Bu alandaki gerilik, yalnızca işçi yığınlarının geniş orta ve alt tabakalarında değil, ama aynı zamanda işçi sınıfının diğer iki tabakasına göre çok daha az sayıda olan ve fakat işçi sınıfının genel hareketinin ideolojik ve örgütsel gelişmesinde ***tayin edici*** bir rol oynayan, faşist Türk devletinin ve patronların uşaklığını yapmayı reddetmiş doğal öncüler, ileri işçilerin ezici çoğunluğunda da vardır.

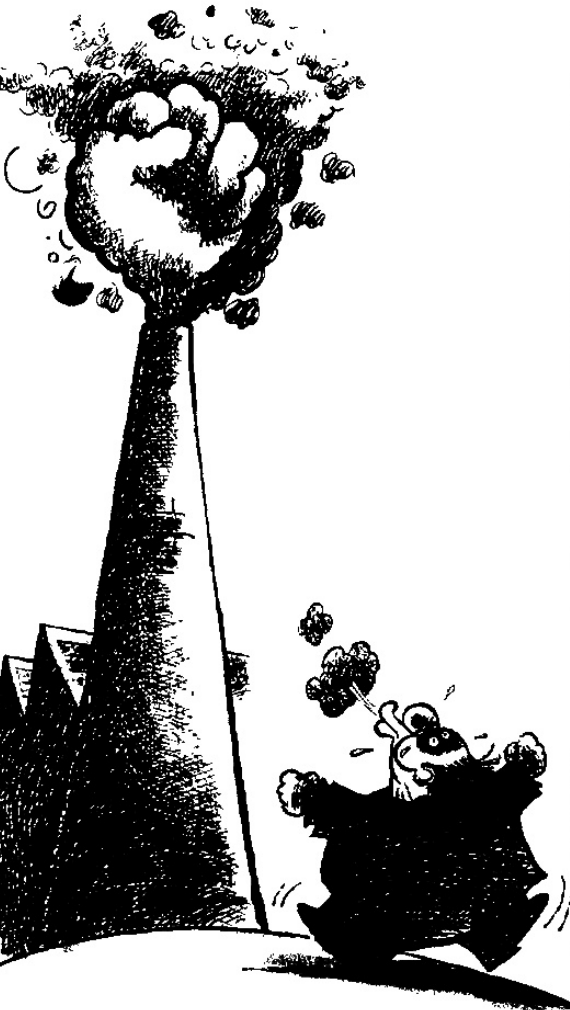
Bu sebeple grevlerin talepleri iktisadi taleplerin dar sınırlarına, o da yetersiz bir biçimde hapsedilmiş; son

yıllarda biraz olsun gelişme gösteren işçi sınıfının dayanışma eylemleri, bu yıl kendisini hemen hiç göstermemiştir.

Grevler gibi işçi sınıfının en önde gelen pratik-iktisadi savaşım araçları, kapitalist düzene temelden düşman olan işçi sınıfının ***bu düzene en fazla zararı verdirebilmek*** bugünden geniş işçi yığınlarını grevler aracılığıyla da büyük ve kesin devrim savaşına, ücret köleliğini paramparça edecek sömürüsüz bir sosyalist toplum savaşımına ***hazırlamak*** temel hedefine, daha hızlı ve sağlam olarak ***yaklaştırmak*** amacıyla değil, şu ya da bu kadar daha fazla ücret almak, sosyal yardımları şu ya da bu kadar genişletmek vb. için yürütülmektedirler.

Mücadelenin hedefi darlaştırılıp köreltildiğinde, mücadelenin kendisi de körelmekte, işverenden bir kaç on bin lira daha dilenmeye dönüşmektedir. Aslında işçinin emeğine kanemici bir kene gibi yapışmış parazit olan patron, işçiden para dilenmeli, o uzlaşma için yalvarmalıdır. Ama işçinin patronu bu şekilde dize getirebilmesi için kendi gücünün bilincinde olması gerekmektedir.

Çeşitli türden haydutlar vardır. Kimi haydutlarla insan hayatında bir kez karşılaşır ve canını kaybetmezse, en çok bir defaya mahsus parasını-

Grev komitelerinin önemi, herşeyden önce, işçi hareketinin grev savaşımının sendika bürokrasisinden ve dolayısıyla burjuvaziden bağımsız yürütülme imkanını ve bu imkan doğru kullanılırsa garantisini verebilmesindedir.

pulunu kaybeder. Bugünkü toplumun parazitleri patronlar profesyonel haydutlardır ve bunlardan bir defaya mahsus saldırı sonucunda parayı-pulu vermekle kurtulmak mümkün değildir. Bu haydutlar her gün, her saat, her saniye işçiyi soymaktadırlar. İşçinin bir lokma ekmeğinde gözü olan patron, haydutluğunu öyle bir düzenlemiştir ki, bu haydutluk işçiye çoğunlukla hayırseverlik olarak gözükmektedir. Patron işçiyi soyma uğraşında yalnız değildir. Tek tek patronlar bir yandan bir haydutlar çetesi oluştururlar, diğer yandan da bu çete, devlet organları, en başta da ordu, polis aracılığıyla resmi bir haydutlar ordusuna da sahiptir. Bu çeteden, haydutlar ordusundan tavizlerle, iktisadi korunma tedbirleri ile kurtulmak mümkün değildir.

Bunlardan kurtulmanın yolu, bu çetenin, haydutlar ordusunun karşısına, meydan savaşlarında deneyim kazanmış bir işçi-emekçi ordusu çıkartmak ve yok etmekte yatmaktadır. Grevler bu türden bir işçi-emekçi ordusu oluşturmak için; deneyimsiz erleri eğitmek, deneyimlilerin bilgi ve tecrübesini pekiştirmek için savaş okuludurlar. Grevlerin gerçek savaş okulu olabilmesi için ise, bu savaş araçlarının savaş biliminin kurallarına göre yürütülmesi zorunludur. Savaşı, kurallarına uygun tarzda hazırlamak ve sürdürmek, ancak ileri bir bilince sahip olunduğunda mümkündür.

Tek başına bilinç ve deneyim, savaşı kazanmak için yetirli değildirler. ***Bu bilincin, deneyimin doğru olarak örgütlenmesi de gereklidir.*** Dağınık ve disiplinsiz bir ordu ile zafer kazanılamaz. Ancak davasının doğruluğuna inanmış ve bu inanç temelinde sıkı bir disiplin, sağlam bir örgüt kurmuş işçi kitlesi düşmanı dize getirebilir.

İşçilerin grev savaşımında en önemli örgüt silahlarından biri GREV KOMİTELERİdir. Grev komitesi, grevin kapıya dayandığında, işyerinde çalışan sendikalı ve sendikasız tüm işçiler tarafından bir genel işyeri toplantısında, işçiler arasından güvenilir, deneyimli, militan delegelerin seçilmesi ile oluşturulan ve böylece hem işçilerin (çoğunluğunun) güvenine ve desteğine dayanan mücadele organıdır, hem de bu güven ve desteği sürekli bir kontrola bağlayan demokrasi okuludur da.

Grev komitelerinin önemi ama, herşeyden önce, işçi hareketinin grev savaşımının sendika bürokrasisinden ve dolayısıyla burjuvaziden bağımsız yürütülme imkanını ve bu imkan doğru kullanılırsa garantisini verebilmesindedir.

1990 yılının ilk yarısının tüm önemli grevleri reformistler, sarı sendikacılar, dinci, faşist sendika bürokratları tarafından, toplu sözleşme görüşmelerine imza atarak, bir kaç bin liraya satılmıştır. Sendika bürokratlarını bugün patronlarla işbirliğinde tehdit edecek, bunların ihanetlerini açığa çıkartacak her hangi bir organ, örgüt yoktur. Bu nedenle sendikacı hain önderler, işçileri kolaylıkla patrona satabilmektedirler. Grevlerin, iktisadi taleplerin dar çerçevesinde kalmasında en önemli neden, işçileri kendilerinin seçtiği ***güvenilir*** delegelerin değil, işçiler arasında gerçekte patronun ajanlığını yapan sendika bürokratlarının işçileri temsil etmesi oluşturmaktadır. Bu hainleri ama aynı zamanda bu hainlerle çatışmayı göze almayan korkak her işçi önderi de grev savaşımının her türlü sorumluluğundan uzak tutulmalıdır.

Bazı grevlerde, grevci işçileri kendi hain faaliyetlerine bağlamak, onları daha iyi kontrol altında tutup kandırabilmek amacıyla sendika bürokrasisi veya reformist sendikacılar tarafından da, adı grev komitesi olan ve fakat ihanet komitesi adını hak etmiş komiteler kurulmaktadır. Bunlar grev savaşımını ileriye götürmeye değil, geriletmeye, göz boyamaya hizmet etmektedirler. İşyeri genel toplantılarında, tüm sendikalı ve sendikasız işçilerin katıldığı seçimlerle seçilmemiş, sendika bürokrasisi tarafından atanmış bu türden grev komitelerine karşı başından uyanık olunmalı ve başından işçiler arasında bu türden grev komitelerine karşı kararlı bir bilinç yaratılmalıdır.

Yaşanan bazı grevlerdeki deneyimleri daha canlı örnekleriyle sunan bazı okuyucu mektuplarını ve bir röportajı aşağıda ek olarak yayınlıyoruz.

BİR BELEDİYE İŞÇİSİNİN MEKTUBU

Bu kısa mektubumda sizlere Belediye işçilerinin mücadeleleri hakkında, çok kısa da olsa gelişmeleri anlatmak istiyorum, bunu bir görev olarak kabul ediyorum.

Sürekli bir şekilde ve en zor şartlarda çalışan Belediye işçileri, bir toplu sözleşme dönemini daha geride bıraktılar.

Belediye işçilerinin daha iyi bir ücret için, Mart ayı başından itibaren işverenlerle oturdukları toplu sözleşme görüşmeleri uzadığı ve istediklerini ücret verilmediği için 21 Mayıs'tan itibaren pasif direniş eylemleri yapmaya başladılar.

21 Mayıs'ta sakal bırakma eylemiyle başlayan protesto eylemleri, sonraki günlerde işi yavaşlatma şeklinde sürdürüldü. 25 Mayıs günü toplu viziteye çıkan işçiler yol boyunca, hastahaneye varıncaya kadar, halkın ve kamuoyunun ilgisini ve desteğini bekliyorlardı. Yürüyüşe zaman zaman alkış tutarak devam eden işçilere belediye otobüsleri de kornalarını çalarak katıldılar. Sabah mesai saatinde başlayan toplu vizitiye çıkma eylemi, öğleden sonraki saatlere kadar sürdü.

İşçiler aynı günü izleyen hafta sonunda da çalışmadılar. Görüşmeler sona ermediği ve istedikleri verilmediği taktirde greve başlamayı amaçlayan işçiler, Anakent Belediye başkanının istediklerini vereceği vaadine karşılık, 28 Mayıs'tan itibaren yavaş bir şekilde çalışmaya devam ettiler.

31 Mayıs-1 Haziran gecesi işverenle, işçi temsilcileri arasında toplu sözleşme görüşmeleri anlaşma ile sonuçlandı.

Kısacası; eylemleri pasif, istekleri sadece ekonomik taleplerden öteye gitmese de, üretime katkıda bulunan belediye işçilerinin somutunda biz bir kez daha işçilerin istediklerinde neleri değiştirebileceklerini gördük.

İmzalanan toplu sözleşme sonucunda, işçilere verilen ücretlerin rakamlarındaki büyüklük esasında gerçekleri yansıtmamaktadır. Tespit edilen bu miktarlar verilse bile, bugünkü enflasyonun altındadır.

Bir devrimci belediye işçisi

11 Haziran 1990 / İstanbul

BELEDİYE İŞ'İN TOPLU SÖZLEŞMESİ ÜZERİNE OKUYUCU MEKTUBU

Özgür köleler, hem emek gücünü kendi öz metaı gibi satacak durumda olan ve hem de elinde satmak için başka hiçbir şeyi olmayan emekçilerdir.

Kapitalizm satın aldığı metaı daha çok yaşayabilmek ve gelişerek büyübilmek için, son noktasına kadar kullanır. Tüketir. Bu, her alanda böyledir.

Belediye işçileri, "halka hizmet amacıyla(!)" işbaşına gelen "yerel yönetimlerin", amaçladıkları hizmeti götüren araçlardır.

Belediye-İş kolunda çalışan işçilerin çalışma koşulları, çalışma mekanı dışında, diğer iş kollarında çalışan işçilerden fazlaca farklı değildir. Örneğin onlar da iş kazaları, meslek hastalıkları ... vs. sorunlarla her gün karşı karşıyadırlar. Çalışma saatleri çok uzun ve zorunlu olarak (yalnız maaşın yeterli olmaması) kaldıkları fazma mesailer için, maaşlarında çok büyük bir farklılık söz konusu değildir. Bu nedenle ek iş yapan işçilerin sayısı oldukça fazladır.

Belediye işçilerinin 1.3.1990 günü başlayan ve Mayıs 1990 sonuna kadar uzayan, toplu sözleşme öncesi aldıkları ücretler kadrolarına göre değişmekte idi. Bu farklılık, ayrıca bu iş kolunda kaç yıllık işçi olduklarına, kadrolarının vasıflı veya vasıfsız olmalarına ya da gecici işçi olup olmama durumlarından kaynaklanıyordu. Buna göre:

1- Kadrosuz (6 aylık işçi) bütün fazla mesailerle birlikte 375.000 TL.

2- Kadrolu vasıfsız işçi bütün fazla mesailerle birlikte 450.000

3- Şoför, operatör, akücü, elektrikçi, ... vs. kadrolu ve vasıflı işçiler 550.000.

Aldıkları bu ücretlere ikramiye, giyecek ve yakıt parası gibi yan ödemeler dahil değildir.

İşçilerin toplu sözleşme öncesi sosyal hakları:
Ücretli evlenme izni (10 gün),
ücretli doğum izni (5 gün),
ücretli ölüm izni (7 gün),
ücretli yıllık izni: işçinin belediyede çalıştığı yıl sayısına göre verilir,
ücretli bayram izni.

Aile ve çocuk yardımı olarak verilen ücret 25.000 TL'dir.

Belirli aralıklarla (6 ayda bir kez) temizlik hakkı olarak verilmek üzere sabun, havlu vs. araçlar verilirdi.

Yemek parası aylık ücretle verilmek üzere her çalıştığı gün için 1.000 TL. idi.

Belediye işçilerinin toplu sözleşme masasına oturukren öne sürdükleri talepler, siyasi temellerden uzak, tamamen ekonomik taleplerden oluşmaktaydı. İşçi temsilcileri işçiler adına net olarak 1,5 milyon lira talepte bulunmuşlardı.

Ayrıca haftalık çalışma saatlerinin düzenlenmesi,
yemek yardımının arttırılması,
ücretli sosyal izinlerde değişiklik,
çocuk ve öğrenim yardımının arttırılması,
giyim ve koruyucu eşya yardımı,
evlilik, doğum ve ölüm gibi durumlarda, işçiye yapılan yardımın düzenlenerek arttırılması,
konut edinmek için yardım... gibi isteklerini işverene sunmuşlardı.

Bu isteklere karşılık, Mayıs 1990 ortalarına doğru işveren verebileceği son rakkamın 900.000 TL + ikramiye olacağını açıklayınca, görüşmeler işçi temsilcileri tarafından kesildi.

İşçiler isteklerindeki kararlılıklarını ifade etmek amacıyla 20 Mayıs'tan itibaren aşamalı eylemler (sakal bırakma, işi yavaşlatma, toplu viziteye çıkma ve greve gitmek) yapmaya başladılar. İşçilerin iki günlük işi bırakma eylemleri İstanbul ve diğer büyük kentlerde sağlığı tehdit edici boyutlara varınca, İstanbul Büyükşehir Belediye başkanı işçilerin isteklerinin verileceği vaadinde bulunarak, onları işbaşına çağırdı. Bu arada belediye işçilerinin birincisi değişen yönetimlere göre, değişen temsilciler, işçilerden çok, işverenin temsilciliğini yapmaktadırlar. İkinci olarak da siyasi bi-

linç seviyeleri oldukça düşük (en fazla sıradan bir sosyal-demokrat) olan bu temsilciler, işçileri daha ileri bir seviyeye götürmek yerine, işçileri bölmekte ve onlar arasında bölgesel anlamda şovenistçe bir ayırım yaratmaktadır.

Bu anlamda işçiler arasındaki en büyük eylem kırıcıları işçi temsilcileridir. Bunlar kitleleri pasifizme itmekte önemli roller üstlenmektedirler. Ve bunu "işçi koruyuculuğu" maskesine bürünerek yapmaktadırlar. Örneğin işçilerin son vizite eyleminde, hastahaneye yürüyerek giden işçiler, dönüşte temsilcilerin vasıtalarla işyerlerine dönelim önerilerini getirerek, sanki eylemlerinin büyük ölçüde başarıyla tamamlandığı imajını yaratmışlardır.

Aynı şekilde daha önce de Yeni-Çeltek Cinayeti'ni protesto etmek amacıyla, sendikanın aldığı bir günlük işi durdurma eylemine katılan işçilere, işçi temsilcileri "eylemlerini sadece oturarak sürdüreceklerini ve işçi arkadaşların taşkınlık yapmalarının doğru olmayacağını" tembih ederek, düzenin sınırlarını zorlayan değil, düzenin savunucusu yüzlerini sergilediler.

İşçilerin eylemlerinin amacı halkın ve kamuoyunun dikkatlerini sorunlarının üzerine çekmek ve kendilerine destek olmalarını sağlamaktı.

Halktan belediyelere gelen çok sayıda şikayet (şikayetleri yapanların büyük bir çoğunluğu, işçi eylemlerinden habersizdi.) bir anlamda bilinçsiz bir destek oldu.

Boyalı basın ise baştan itibaren işçi eylemlerine ilgisiz (ya da içeriği doğru olmayan) bir tavırla yaklaştı. Ancak daha sonra, yani toplu sözleşme imzalandıktan sonra, açıklanan ücretlerle ilgilendiği ortaya çıktı. Her gazete kendine özgü(!) yorumuyla, verilecek maaşların tutarlarıyla ilgili baş sayfalarında büyük manşetlerle reklamını yaptılar.

"Çöpçüler de milyonerler arasına katıldı." "Net çöpçü maaşı 1 milyon 350 bin"... gibi.

Diğer işçi sendikaları belediye işçilerinin eylemlerine önemli sayılabilecek ölçüde destek vermediler.

Toplu sözleşme 31.5.1990'da taraflarca kabul edilen şekliyle ve 1.3.1990'dan itibaren geçerli olmak koşuluyla sona erdi.

Buna göre, işçilerin elde ettikleri yeni haklar:

1) 1.3.1990 tarihinden itibaren, imza tarihinde işbaşında olan işçilerin gündeliği 40.000 TL'dir. Bu gündelik ücrete ek kıdem zammı, her yıl için 500 TL'dir.

2) İşçilere maaşlarıyla birlikte verilen yemek yardımı 1000 TL'den 8000 TL'ye çıkarıldı.

3) Daha önce işgünü sayılan Cumartesi günü tatil sayılarak, haftalık çalışma saati toplamı 48 saatten, 40'a indirildi.

4) Çocuk ve öğrenim hakkına esas olarak, yılda bir kez Kasım ayının ilk haftasında ödenmek üzere:
ilk öğretim için 400.000 TL
orta öğretim için 600.000 TL
yüksek öğretim için 750.000 TL öğretim yardımı yapılacaktır.

5) Ayrıca evlilik yardımı olarak 500.000, doğum için 200.000, ölüm yardımı için, işçinin işkazasında ölümü halinde yakınlarına verilmek üzere 25.000.000 TL, işçinin normal ölümünde ise net 1.000.000 TL ödeme yapılır.

6) Doğal afetlerden etkilenen işçilere yapılacak yardımın bedeli 3.000.000 TL olacaktır.

7) Giyim ve koruyucu eşya yardımında yazlık elbise karşılığı 500.000 TL brüt, kışlık elbise karşılığı ise 700.000 TL brüt ödeme yapılır.

8) Temizlik hakkı olarak bu toplu sözleşme kapsamındaki işçilere yılda 1 (bir) kez iki ortaboy havlu ve her ay için 4 (dört) kalıp sabundur.

9) Konut edinme hakkı kapsamında yeralan maddeye göre de, belediyelerde fiilen çalışan sendika üyesi işçilerin kuracağı en az 250 üyeli yapı kooperatiflerine, mülkiyet bedeli belediyelere ait olan arsalardan yararlanabilecekleri belirtilmiştir.

10) Belediye işçileri ile işveren arasında imzalanan ve 1.3.1990 ile 28.2.1992 tarihleri arasında geçerli olacak bu sözleşmede ikinci yıl ücret zammı, 1.3.1990 tarihinde işbaşında bulunan işçilerin ücretlerine, bu tarihten geçerli olarak 1990 yılı enflasyon oranına 10 (on) puan eklenerek bulunacak, oranda zam yapılacaktır.

İşçilerin toplu sözleşme sonucunda ellerine geçen net ücret, kadro ve kıdemlerindeki değişikliklere göre 1.150.000 TL ile 1.600.000 TL arasındadır. Bu net rakamların içine fazla mesailer de (fazla saat, gece ve hafta sonu) dahildir.

İmzalanan bu sözleşme her ne kadar 1980 sonrasında imzalanan çok başarılı bir sözleşme olarak sayılmasına karşın, esasında işçilerin ihtiyaçlarını uzun vadede karşılar bir nitelik taşımamaktadır. Taşıdığı iddia edilse bile ki bunu süreç de gösterecektir, en fazla üç ay rahatça (!) işçilerin bir takım ihtiyaçlarını karşılar.

Bir başarı sayılmaz, çünkü zaten işçilerin daha önceki toplu sözleşmelerinde yer alan maddelerin büyük bir çoğunluğunda değişiklik yapılmamıştır.

Eğer başarı maaşların artık milyonlarla ifadesi ise, bu sadece enflasyonun ne kadar yüksek olduğunu ve paranın temsil ettiği değerin ne kadar azaldığını gösterir.

Bir takım haklar vardır, fakat bunlar işçilerin bilinçli bir mücadelesiyle söke söke aldığı bir hak değildir. Sosyal demokratların gözboyamacılığıdır. Kapitalistlerin ve onların temsilcilerinin verdiklerini nasıl geri alacağını gözden uzak tutmamak gerekir. Bunun belirtileri hemen başlamıştır da. Örneğin işçilerin mesailerinde kesintiler yapılmıştır.

Ayrıca İstanbul'daki bazı ilçe belediyeleri, işçi ücretlerinin çok fazla olmasından dolayı ödeyemeyeceklerini söyleyerek, bütün geçici işçileri işten çıkarıp, yerlerine sözleşmeli işçi geçirme kararını toplu sözleşmeden hemen sonra aldılar. Bu duruma sendikanın tavrı "onlar yasal haklarını kullanıyorlar" şeklinde oldu.

İşte bu yüzden yine bir başarı sayılmaz, çünkü geçici işçilerin tamamı sendikalı ve toplu sözleşme taslağında da sendika üyelerinin güvencesinden söz edilmektedir.

İşçiler genel olarak yapılan toplu sözleşmeyi, geçmiş dönemlerde yapılan toplu sözleşmelerle kıyaslayarak bir değerlendirme yapmaktadırlar. Bu kıyaslama sonucunda da son toplu sözleşmeyi daha olumlu bulmaktadırlar. Ama bunun yanında ücretlerin yalnız geçim araçlarının belirli bir kısmını (o da kısa vadede) ancak karşılayabileceğini görenlerin sayısı da az değildir.

Toplu sözleşme taslağı bir bütünlük içinde incelendiğinde, çalışanların insanlık onuruna yaraşır, çağın gereklerine uygun, sosyal, kültürel ve ekonomik durumlarını daha ileri bir noktaya ne kadar yakınlaştırdığı (!) görülebilir.

Bir belediye işçisi

RÖPORTAJ

Aşağıda son dönemde greve çıkan bir fabrikada, grevci bir işçi ile yapılan bir röportajdan parçalar yayınlıyoruz.

• İşyerinizde kaç işçi çalışıyor?
İşyerimizde ... işçi çalışıyor.

• Greviniz ne zaman başladı?
...'da başladı. Biliyorsunuz iki yıl önce aynı tarihte yine greve çıkmıştık. O gün olduğu gibi bugün de grevimiz ekonomik talepli bir grevdir. Gerek sendikanın çıkardığı bildiride gerekse de işyerimizdeki işçilerin genel eğilimini incelediğinizde de gördüğünüz gibi çok önemli bir gerilik var. Böyle bir konumda uzun vadeli çalışmalar yapılmadan fazla bir başarı elde edilemeyeceği çok açıktır. İşçilerin % 99'u hatta daha fazlası belki istedikleri ekonomik hakları elde ettiğinde grevin amacına ulaştığını düşünmektedir. Hatta çok büyük bölümü siyasi içerikli talepler ileri sürmemiz durumunda istenen hakların alınamayacağını düşünebilmektedir, ne yazık ki durum böyle.

• Grevinizin talepleri nelerdir?
Daha önce toplu sözleşme taslağını size vermiştik. Oradan da gördüğünüz gibi tüm taleplerimiz ekonomik taleplerdir ve bir çok noktada talep edilenden fazlasının bile verilmesi mümkün. Hiç bir talebimiz kabul edilemez bir talep değil. Sendikanın çıkardığı bildiri çok açık bir şekilde ne kadar patronun –bizim işyerinde patron direkt devlettir– insafına sığındığımızı gösteriyor. Kısaca şunu belirteyim ki, bizim "baş tacı" talebimiz şu: Saat ücretimiz 8000 TL olsun. Eski saat ücretimiz 1400 TL'dir. Şu an çıplak maaşımız 208.000 TL'dir. Bu maaş + çeşitli sosyal haklar, uyduruk primler vs. ile 10 yıllık işçinin eline 300.000 TL civarında bir para geçiyor. Eğer istediğimiz saat ücreti verilirse elimize birinci yıl 1.000.000 TL, ikinci yıl 1.300.000 TL civarında bir para geçecek (tüm sosyal haklar dahil tabiki). Daha şimdiye kadar -9 Haziran- sosyal haklarla ilgili toplam 21 madde üzerinde hiç bir görüşme bile yapılabilmiş değil. Basit bir kaç madde kabul edilmiştir. Kabul edilmeyen maddelerden bazıları şöyle: Biz Cumartesi günleri saat 13'e kadar çalışıyoruz. Bunun kaldırılmasını istiyoruz. Viziteye çıkıp istirahat, iki gün istirahat alındığında ne işveren ne de sigorta hiç bir ödeme yapmıyor. Bizim talebimiz ilk iki günü işveren, diğer günleri de sigorta ödesin istiyoruz. Bugüne kadar bir dakika dahi geç kalınsa, buna karşılık bir saat değerinde işçiden ücret kesebilmekteler. Biz bu ve benzeri gecikme ya da bir iki günlük işe gelememe durumlarında yıllık toplam 10 gün ücretli izin talep ediyoruz ki, bu tür durumlar bu izin süresine sayılabilsin. Cumartesi ile ilgili söylediğime şunu da ek yapalım. Bizim çalışma saatimiz sabah 8 ile 17 arasıdır, biz bunun 8 - 17.30 olmasını ve böylece Cumartesilerin kaldırılmasını istiyoruz.

• Çalışma koşullarınız nasıl?
Temizlik vs. açısından diğer işyerlerine göre nispeten iyi. Zaten bir çok bölümde üretimde belirledikleri sayının altına düşüldüğünde primden kesinti yapılır. Bu kesintinin yapılmaması için işçiler kendiliğinden seri çalışmak zorunda kalıyor, bu ama genel alışkanlık halini almış durumdadır, kimsenin bu durumdan pek bir şikayeti yok gibi. Bazı bölümlerde örneğin ... gibi bölümlerde kimyasal bazı maddeler kullanıldığı için zehirlenme tehlikesine karşı yoğurt veriliyor.

• Peki, bildiğimiz kadarıyla .. civarında kadın işçi çalışıyor. Bu durumda işyerinizde kreş var mı?
İşyerimizde .. kadın işçi çalışmaktadır. Buna rağmen kreş yok. Bir işyerinde kreşin zorunlu olması için yasalarla belirledikleri bir sayı var, net bilmiyorum, sanıyorum 100. İşveren kreş meselesinden kurtulmak için daima yasal sayıdan bir eksik kadın işçi çalıştırmak "uyanıklığını" göstererek bu meseleden kurtuluyor.

• Ne gibi sosyal haklarınız var?
Bizim sosyal haklarımız da şimdi aldığımız ücret gibi oldukça komik. Mesela bazıları şöyle: Her yıl 1 büyük, 2 küçük banyo havlusu, her ay 3 adet el yıkama sabunu (1250 Liralık) veriliyor. İzine çıkarken bir çıplak maaş izin parası olarak ödeniyor. Doğum yardımı 10.000 TL, ölüm yardımı 40.000 civarında, evlenme yardımı 110.000, yakacak yardımı yıllık brüt 120.000 TL'dir. Biz ise doğum yardımı 100.000, ölüm yardımı 400.000, evlenme yardımı 800.000, yakacak yardımı yıllık 900.000 TL olmasını talep ediyoruz. Ayrıca kira yardımı önce yoktu, şimdi her ay 200.000 TL kira yardımı talep ediyoruz.

• Greviniz diğer sendikalar tarafından destekleniyor mu? Halkın desteğini alıyor mu? Nasıl?
Grevimiz henüz başlamış durumda. Bununla ilgili somut bilgi önümüzdeki dönemde verilebilir. Ancak daha başlangıçta da bir kaç demokratik kitle kuruluşu, dergiler ve devrimci-demokrat kişiler ziyaret amacıyla görüşmelerde bulundu ve destek vereceklerini belirterek, daha başlangıçta moralmen destek sundular. Örneğin: Kazlıçeşme Deri-İş Şubesi, Yunus Çimento, Sarıyer Halk Eğitim Merkezi ve bazı devrimci unsurlar. Bilgim dahilinde şimdilik olanlar bunlar.

• Grev kırıcıları var mı? Kaç kişi?
Grev kırıcıları şu an yok. İşyerinde bazı makinaların çalışır durumda bulunması zorunlu, mesela yüksek fırınların durması halinde onları yeniden üretime sokmak çok büyük onarımlar gerektirir, bu gibi durumları önlemek için yasalarla belirledikleri sayıda işçi çalıştırıyorlar. Bizde şu an .. işçi bu işler için ayrılmış ve çalışıyor durumdalar. Zaten bu işçiler de esas olarak işveren yanlısı olan kişilerden oluşuyor. Böylece bir anlamda grev kırıcıları yasalarla güvence altına alınıyor, bal gibi grev kırıcıları grev kırıcıları olmaktan çıkarılıyor.

• Düzen partilerine sempati duyan işçilerin tavırları nasıl?
MÇP eğilimli .. işçi var, bunlar da zaten şu an bahsettiğimiz .. kişinin içindeler ve zaten çalışıyorlar, böylece grev onları ilgilendirmiyor. Diğer yandan açık olarak bize görünenden yola çıkarak şöyle bir tahmin yapabilirim: ... Genel olarak olumsuz bir tablodan öte bir şey sunmak ancak zorlama temelinde olur. Tabii ki devrimci eğilimli, ya da devrimciyim diyebilen arkadaşlar da var. Ancak bunlarla ilgili sağlıklı şeyler söyleyebilmek için bazı faaliyetlerin daha somutlaşması gerektiğini düşünüyorum. Sabırlı ve sistemli çalışmalarla önemli kazanımların elde edileceğine kesin inanıyorum. Kısaca bizim taleplerimiz karşısında greve olan bağlılık açısından var olan çeşitli eğilimler arasında bir ayrım çizgisi koymak oldukça zor.

• Grev komiteniz var mı?
Grev komitemiz var. Bu komite görev bölümü açısından iki komiteden oluşmaktadır. 1.) Siyasi partiler, sendikalar, demokratik kitle kuruluşları ile ilişki sağlamak; sendikada olan bitenleri işçilere aktarmak üzere 11 kişiden oluşan bir komite. 2.) Somut destek talep eden dayanışma komitesi. Bu bölümde de 16 kişi bulunmaktadır. Bu komite GREV ve MÜCADELE KOMİTELERİnden farklı bir şeydir. Ve orada talep edilen işlevleri yerine getirmekten çok uzak-

tır. Birincisi, bu içinde bulunduğumuz komite işyeri genel toplantısında, sendikalı sendikasız tüm işçilerin katılımından oluşan bir seçim yoluyla iş başına getirilmemiştir. Dolayısıyla tüm işçileri fiilen mücadeleye katmaktan uzak olduğu gibi, tüm işçilerin gerçek desteğine de sahip olduğunu söyleyemeyiz. İkincisi, komite sendikadan bağımsız işverenle toplu pazarlığa oturma mücadelesi vermekten uzak olduğu gibi sendika üzerinde bir baskı unsuru olmaktan da uzaktır. Tam tersine sendikanın aleti durumundadır şeklindeki eleştirileriniz tamamen haklı eleştirilerdir. Ancak bu tür komitelerin olumsuzluklarını iyi değerlendirmesini bildiğimizde önümüzdeki dönemde GREV ve MÜCADELE KOMİTELERİnin çok daha kolay oluşturulabileceğini düşünüyorum. Bugün direkt olarak bunu oluşturamayışımızın en önemli nedeni, içinde bulunduğumuz durumda sendikayı direkt olarak karşımıza almayı durumumuza uygun bulmadığımızdandır. Sendikanın bugünkü etkinliğini yaratanlar esas olarak işyerimizde ileriyi temsil eden arkadaşlardır. Ve fakat bugün durup düşündüğümüzde ileriyi temsil ettiklerini söylediklerimizin gerilikleri yüzünden işler daha karmaşıklaşıyor. Tabii her karmaşık durumda sağlıklı dersler çıkarmasını ve doğru olanı yerleştirmekte bizim işimiz.

• Grevde kadın işçiler var mı? Mücadeleleri nasıl?

Bizdeki kadın işçiler genel olarak, yani büyük çoğunluğu eşleri ile birlikte aynı işyerinde çalışmaktadır. Genel olarak erkek işçilerden mücadeleleri açısından daha ileri veya daha geri şeklinde bir ayrım yapmak zor. Onlar da erkek işçi arkadaşları gibi mücadeleye katılmaktadırlar.

Hatta bahsettiğimiz komitelerde kadın işçi arkadaşların daha fazla olmasını talep ettik ve fiilen bu komitelerdeki kadın işçilerin sayısı erkek arkadaşlardan daha fazladır. Bu anlamda bir olumluluktan söz edilebilir. ■

...

Ermeniler üzerinde ulusal baskılar sürüyor...

Türk faşist hakim sınıfları, 1924 yılında yapılan Lozan antlaşması ile, Türkiye toprakları içinde soykırımdan arta kalan az sayıdaki Ermeni'ye "azınlık statüsü" tanımak zorunda kalmıştı.

Fakat bu statünün tanınması, Ermenilerin, faşist Türk devletinin ve Türk faşistlerinin sürekli milli baskısı, saldırıları, tehditleri altında yaşaması durumunu değiştirmedi. Ermenilere yapılan milli zulüm, yalnızca "tarihte" kalan(!) soykırımla sınırlı değildir. Bütün cumhuriyet döneminde sürmüştür ve bugün de sürmektedir.

Aşağıda, bu baskıların biçimleri konusunda bilgi veren bazı yazıları çevirerek yayınlıyoruz.

Musa Dağı'nın son Ermenileri

SAMANDAĞI ilçesinin Ermeni köyü Vagef'te (Türkçesi: Vakıf) dünyaya geldim. *Esas adı "Simon Dağı" olan Samandağı (eski adı: Suveydiye), Hatay'da 35.000 nüfusa sahip bir kasabadır.*

Vagef köyünün o zamanlar 470 olan nüfusundan 386'sı, 1915'de Ermenilerin Musa Dağı savunmasına katıldı; bunların arasında, bana bu kahramanca ölüm-kalım mücadelesi üzerine çok şey anlatan babam ve dedem de bulunuyordu. Fransızlar, 1919 yılında Ermenilere İskenderun sancağına dönüş izni verdiğinde, Vagef köylüleri de diğer Ermenilerle birlikte Musa Dağı köylerine geri döndüler. Kendilerine bugün yaşlı bir adam olan papazları eşlik etti. Eğer o ölürse, Vagef'teki papazlık makamı büyük bir olasılıkla boş kalacaktır; çünkü İstanbul'dan yeni bir papaz getirtmek pahalıya mal olacaktır. Yaşlı papaz, kendisine ait küçük bir parça toprağı işleyerek, kendi geçimini kendisi sağlamaktadır.

1939'da Musa Dağı'nın diğer köyleri, İskenderun'u tümüyle terk ettiler. Bunların çiftliklerine, ağırlıklı olarak alevi Arapların oturduğu bölgede genelde bir azınlık oluşturan sünni Türkler yerleştiler. Bu yeni sakinler gerçi Ermenilerin topraklarına ve evlerine kondular, ancak onların buranın eski sakinlerine karşı olan dinsel ve ırksal kinleri o derece büyüktü ki, çoğunlukla, içinde "kafirler" oturmuş olduğu için, bu sağlam evlere geçmediler, bunları ahır olarak kullandılar ve daha da kötü olsa, yeni evler yaptılar. Beş köydeki Ermeni kiliseleri temeline kadar tahrip edildi ya da yerle bir dümdüz edildi. İşbilirler, ustaca işlenmiş taşları, bunların içindeki haç işaretini oyup çıkararak, sattılar. Bir kilise de camiye dönüştürüldü.

Vagef'te sadece bir manastır bulunmaktadır; çünkü soykırımdan önce Vagef halkı, komşu köydeki büyük kiliseye gitmeyi adet edinmişti. Bugün ise bu kilise, düzenli ibadet için çok küçük gelmektedir. Bundan dolayı bunu bir kaç yıl önce enine ve yüksekliğine büyütmek istedik. Hükümet, yalnızca onarım çalışmalarının yürütülmesi için izin verdi. Alçak olan çatının bir santimetre bile yükseltilmesine izin verilmedi.

Büyük babamın içinde domuz avladığı güzel bir eski orman, bu arada Türk göçmenler tarafından kıyıma uğradı. Tahtası, odun olarak kullanıldı ya da bundan odun kömürü yapıldı.

Bütün Samandağı ilçesinde yaklaşık olarak 70.000-80.000 insan yaşamaktadır. Bölge, bugün geleneksel şehir merkezi olan Halep'ten Suriye-Türk sınırı ile koparılmış bulunmak-

tadır. Köylüler bundan dolayı ürünlerini daha uzaklarda, Antakya'da ve hatta İstanbul ve Ankara'da pazara götürmek zorundadırlar. Bu yolla ortaya çıkan taşıma ücretleri, kendilerine büyük bir yük oluşturmaktadır. Ekimi yapılan zirai kültürler de değişime uğradı. Ermeniler bugün, iklim turunç bitkilerinin yetiştirilmesine elverişli olduğu için, portakal yetiştirmektedirler ve portakal, geleneksel zeytin, kayısı ve üzüm yetiştirilmesinden daha fazla getirmektedir. Arap halkı ise, sebze yetiştiriciliğini tercih etmektedir.

Vagef, bugün Türk ve Arap köyleri arasına düşmektedir. Ermeni köylülerinin Arap komşularıyla ilişkisi, şimdiye kadar az-çok iyiydi, en azından nötraldi. Araplar arasında daha, bizzat kendilerinin Türkler tarafından ezilen bir milliyet olarak o zamanlar İskenderun ve Kilikya'da çok sayıda yaşayan Ermeniler tarafından korundukları zamanın anıları yaşamaktadır. Şu örnek aklıma gelmektedir: Vagef'le Samandağı arasında bir Türk köyü bulunmaktadır. Vagef'li Ermeni gençler, Samandağı yolu üzerinde sık sık Türk köy halkı tarafından rahatsız ediliyordu. Bunun üzerine, alevi komşu köylerden tanıdıklarımız, bizden yana çıktılar. Ermeniler, Araplar ve Türkler arasındaki ilişki, yalnızca eski ve yeni gerilimler ya da Türk olmayanların baskı altında tutulması tarafından değil, aynı zamanda sünni Türklerle alevi Araplar arasındaki dinsel çelişki tarafından da belirlenmektedir.

Ancak, Ermeni gençlerin göçü, Ermeni-Arap ilişkilerinin de belli ölçülerde bozulmasına yol açtı. Vagef'te esas olarak kadınlar, çocuklar ve yaşlılar geride kaldı. Gençlerin büyük bir çoğunluğu, İstanbul'da öğrenimde bulunmakta ve bundan sonra da genellikle köye dönmemektedir. Bu boşluğu, müslüman halk grupları doldurmaktadır. Ürünlerin ve odun gibi diğer mülkün, Ermeni sahibinin güvence altına almaya ve korumaya gücü ve etkisi olmadığından ötürü, Arap komşuları tarafından "birlikte alınmasına" rastlanmaktadır. Bu tür olaylara karşı pratik olarak şikayet olanağı yoktur.

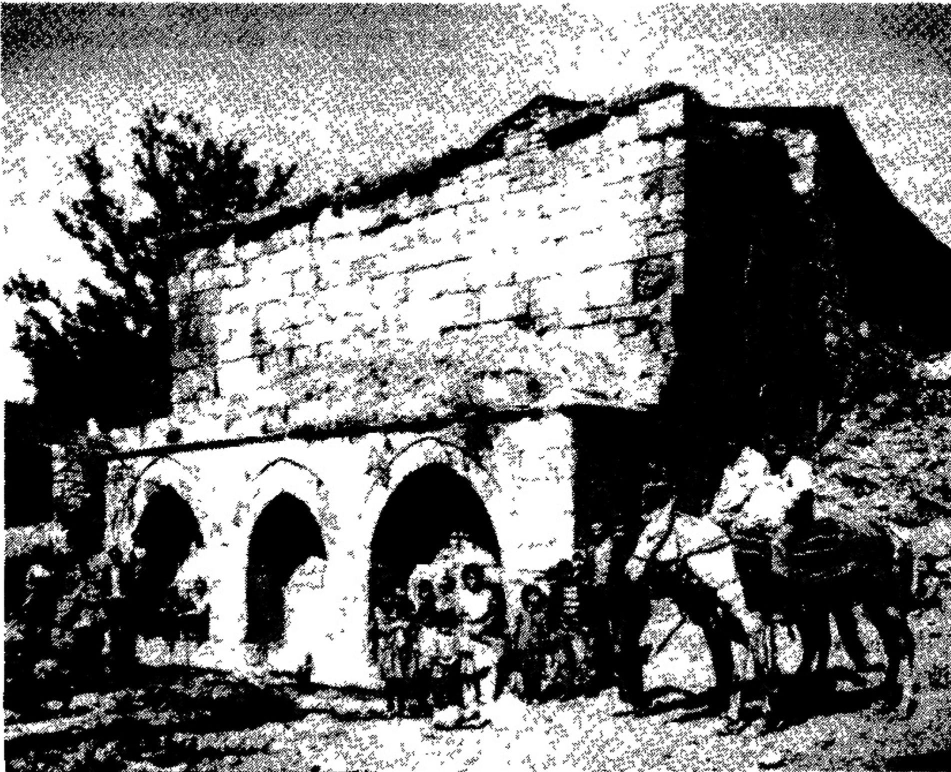
Vagef'ten göç, giderek artmaktadır. Yalnızca 1979/80'de sekiz aile köyü terketti. Bugün Vagef'te, toplam 125 ile 150 Ermeni yaşamaktadır. Göç edenlerin % 60'ı başta İstanbul olmak üzere büyük şehirlere göçtü ve % 40'ı Türkiye'yi tümüyle terketti. Olayların yüzde doksanında göç edenler topraklarını Araplara ve yalnızca küçük istisnalarla Türklere sattılar. Belirtildiği gibi, Türkler Hatay'da bir ulusal azınlık oluşturmaktadırlar; ancak bunların oranını yükseltmek için açıkça çaba göstermektedir. Örneğin Antakya garnizonundaki askeri güçlerin sayısı bu arada arttırılmıştır.

Askeri darbeden sonra, Türk azınlığın Ermenilere karşı saldırganlığı arttı. Örneğin, geçen yıl Türk komşular, Vagef sakinlerinin evlerinde büyük miktarda silah bulundurduklarını öne sürerek ihbarda bulundular. Bunun üzerine 70 askeri araç köye girdi ve esaslı ev aramaları yapıldı. Yalnızca bir tek tabanca bulunabildi. Buna rağmen, biri Ermenice kitaplar bulundurmaktan dolayı olmak üzere, üç kişi tutuklandı. Söz konusu genç insanlar, ancak yakınlarının yüksek kefalet ödemelerinden sonra serbest bırakıldılar. Bunların aileleri, birisi Sovyet Ermenistanı'na olmak üzere Türkiye'den göç ettiler.

Bir başka olayda çekişme, söz konusu iki köy arasındaki bir parça Ermeni ortak köy arazisi üzerine bir Ermeni ve Türk köylüsü arasındaki kavgadan çıktı. Söz konusu olan kullanım hakkıydı. Her iki taraf da silahlıydı ve her iki taraf da birbirinin üzerine ateş etti. Ancak yalnızca Ermeni tutuklandı ve suçsuzluğunu kanıtlamak için yüksek avukat ve mahkeme masrafı ödemek zorunda kaldı.

Bu ve benzeri haksızlıklar ve keyfi eylemlerden duyulan sürekli korku, Musa Dağı'nın diğer Ermenilerinin göç etmesine yol açtı. 1965'deki bir Türk istatistiği, bizim köyümüzün Türkiye'nin yüzde olarak en yüksek eğitim düzeyine sahip olduğunu ortaya koydu. Samandağı bölgesinin Ermenileri, pratikte iki dilde büyümektedirler; Türkçenin yanı sıra Ermenice'nin kendine has ve zengin bir dalı olan kendi yurtlarının Kilikya diyalekti şeklinde olmak üzere kendi ana dillerini öğrenmektedirler. Vagef'te doğanların % 60'ı Ermenice okuyup yazabilmektedir. Bunun ötesinde çoğu Arapça da konuşmaktadır. Ama, iyi bir öğrenim ve yüksek okul bitirme çabası, aynı zamanda göçün hazırlanmasına da hizmet etmektedir. Türkiye'yi terketme kararı, bende iş arama ve askerlik dönemindeki deneyimler sırasında olgunlaştı. Örneğin, bir yerin boş olduğunu öğrendikten sonra, Samandağı'nda bir devlet bankasına banka memuru olarak başvurdum. Ancak üç gün sonra nüfus cüzdanımı göstermek zorunda kaldığımda ve amirim buradan Ermeni olduğumu öğrendikten sonra, beni çalıştırmanın kendisi mümkün olmadığını açıkladı. Sağlık karnesi vs. için yaptığım tüm masraflar boşa gitti.

Askerlik döneminde yazıcı olarak çalıştım. Bütün genç hristiyanlar gibi, dinimi ve milliyetimi gizli tutmaya çalıştım. Bu, örneğin, hiçbir zaman müslümanlarla duş yapmamamızı önkılıyordu. 1964'de, Kıbrıs dolayısıyla yeniden gerilim çıktığında şu olay oldu: Beni "mümin" biri olarak gören üstüm, bana geldi ve bana, yakında bütün "kafirlerin" merkezi askeri yerlerden ve telefon görevinden uzaklaştırılacağını ve bunların tasfiye edilmesi gerektiğini bildirdi. Bu ve benzeri olaylar ve bize karşı sürekli hazır bulunan ve her an patlamaya hazır bulunan saldırganlık

Adaklı: Bugün bir kuran kursu binası haline getirilmiş olan eski bir Ermeni kilisesinin kalıntıları...

duygusu, en sonunda beni, atalarımın yüzyıllardır yaşadığı ve birlikte damgasını vurdukları ülkeyi terketmeye zorladı. Mutlu ve zengin bir yaşam sürdürmenin bütün önkoşullarına sahip güzel bir ülkeyi terkettiğimin bilincindeyim. Bazen, Almanya'da kazandığım emekliliğimi aldığımı ve hayatımın son günlerini Musa Dağı'nda geçireceğimi düşlüyorum. Ama, çocuklarımın da benzeri bir güvensizlik ortamı içinde büyüyeceği düşüncesi, beni bundan alıkoyuyor. Onlar en azından eşit haklara sahip olarak büyümelidirler. Son olarak, yurdumun hristiyan-arap halkının da sıkıntılı bir durumda olduğunu belirtmek istiyorum. Altı yıl önce, Samandağı'nda 3500 ortodoks rap ve 350 Ermeni yaşıyordu. Hristiyan Arapların şehirde iki kilisesi var. Bu arada yalnızca Samandağı bölgesinden 140-150 hristiyan-Arap aile Türkiye'yi terketti ve Federal Almanya'ya göç etti. Durumları biraz daha iyi olanlar, göç ülkesi olarak Kanada'yı tercih etmektedirler. Hatay'ın bu azınlık grubu ile olan ilişkilerimiz, ortak kader, ortak din ve bunun sonucu olarak Ermeniler ve hristiyan Araplar arasında doğan evlilikler dolayısıyla büyüktür ve dostluklar ve ilişkiler, çoğunlukla yurtdışında da sürdürülmektedir.

Diyarbakır'dan kaçış

BEN, xxx (isim, yazı kurulunca bilinmektedir), 1956 yılında Diyarbakır'da doğdum. Orada ilkokulu bitirdim. Okul döneminde, dini inançlarım yüzünden sık sık dayak yedim. Dövenler, ağızlarından "gavur" küfürünü eksik etmeden hristiyanları taciz eden müslümanlardı.

Ermeniler, böylesi olayları polise şikayet ettiklerinde, sonuçta ya hiç bir hak elde etmiyorlar, ya da suçlular görünüşte yakalanıyor ve aynı günün akşamı serbest bırakılıyorlardı. Ermeni kadınlar, Diyarbakır'da yalnız sokağa çıkmaya cesaret edemiyorlardı. Buna rağmen yaparlarsa, tacizi göze almak zorundaydılar. Bundan dolayı sürekli olarak erkek refakatinde olmak zorundaydılar.

Maddi durumumuz iyi olmadığından, kiliseye ait evlerde oturmak zorundaydık. Camlarımız, sürekli olarak taşlarla kırılıyor, polise yaptığımız şikayetler ise sonuçsuz kalıyordu. 1962 yılında Diyarbakır ve çevresinde, 8000-10.000 Ermeni yaşıyordu. Şimdi ise sayıları 500'den bile fazla değildir. Bunların büyük bir çoğunluğu Suriye, Beyrut, Fransa, Sovyet Ermenistanı ya da ABD'ye kaçtı.

Diyarbakır'da yaşayan Ermenilerin çoğu, devlet dairelerinde zorlukla karşılaşmamak için ad ve soyadlarını değiştirdiler. Türkiye'nin en büyük kilisesi (bununla yalnızca Ermeni kiliselerinin mi kastedildiği metinden anlaşılmamaktadır —Almancaya çevirenin notu) Diyarbakır'da bulunmaktadır. Bunun yedi tane mihrabı bulunmaktadır. Onarılmasına izin verilmediğinden, kısa bir zaman sonra çökecektir. Ermeniler de arasında olmak üzere, azınlıklara ait binaların onarılması yasal olarak yasaktır. (Almancaya çevirenin notu: Bunun için, elde edilmesi son derece zor olan özel bir izin gerekmektedir.)

Kilisede ayin yapmak da, ayin sırasında pencere camları sürekli taşlandığı için son derece tehlikeliydi. Diyarbakır'daki Ermeniler, kendi deneyimlerinden orada sürekli olarak suçlu olarak görüldüklerini bildiklerinden, polisi çoktan defterden sildiler. Kilisemiz, çok değerli kitaplara ve İsa heykellerine sahiptir, bunların çoğu çalındı ve yetkililer suçlulara karşı hiçbir girişimde bulunmadılar.

Bu nedenlerden ötürü, ilkokulu bitirdikten sonra, xxx olan Ermeni adımı, xxx olarak değiştirdim.

Bundan sonra, papazımız Tekatlıyan, beni İstanbul'a "Kutsal Haç Manastırı"nın yatılı okuluna gönderdi. Sömester tatillerinde sürekli olarak Diyarbakır'a geri gittim. Bu ziyaretlerin birinde, Ermeni çocuklarına Ermenice dersi vermeyi denedim. Ama polis bunu öğrenir öğrenmez, kilisedeki ders odamızı bastı ve sayıları 30-35'i bulan öğrencileri dövdü. Bu, aynı zamanda bu dersin de sonu oldu.

Daha sonra üniversiteye yazıldım. Ama bazı öğrenciler benim Ermeni olduğumu ortaya çıkarıp beni rahatsız ve taciz ettiklerinden derslere giremiyordum. "Kutsal Haç Manastırı" yatılı okulundan bir Ermeni sınıf arkadaşı, Norayr Sert, Mayıs 1977'de katledildi. Ailesi, olayın nedenlerini araştırmaya cesaret edemedi. Ben, fakülteyi, derslere katılmadan, yalnızca yazılılara katılarak bitirdim.

Yüksek okul mezunları, Türkiye'de askerlik görevlerini yedeksubay olarak yapmaktadırlar. Ben de yedeksubay olarak başvurdum ve üç yıl boyunca haber bekledim. Sinirlerim bozulmaya başladı ve korkudan kiliseye gitmeye cesaret edemedim. Milliyetim ve dinim dolayısıyla, bir iş bulmam mümkün olmadı; çünkü, tek hedefi müslüman ve Türk olmayanları öldürmek ve işkence etmek olan parti, iş pazarının bütün anahtar noktalarını elinde bulunduruyordu. (Sözkonusu edilen parti MHP'dir. —Almancaya çevirenin notu.) Aynı şey askerlik görevi için de geçerlidir. Ermeniler ve diğer azınlıkların mensupları, üçüncü sınıf insan olarak işlem görmektedirler.

Diyarbakır'da sayısız ev ve dükkan Ermenilere aitti. Ermeniler, yavaş yavaş şehri terk ettiklerinde, bu evlere ve dükkanlara Türkler tarafından zorla el konuldu. Bir çok Anadolu şehrinde kiliseler, camilere ve okullara dönüştürüldü. Daha çok Ermeni Diyarbakır'ı terkederse, burada da aynı şey olacaktır.

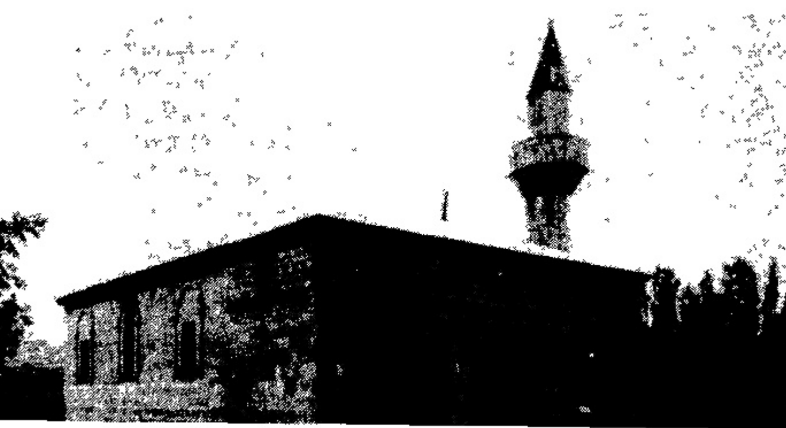
Yukarda anlattığım şeyler, hiç bir yasa kitabında yoktur; ancak Türk nüfusu azınlıklara karşı bir eyleme giriştiğinde, Türk makamları buna göz yummaktadırlar.

Şu anda Almanya'dayım. Artık Türkiye'de yaşama olanağım kalmadığı için, turist pasaportuyla buraya geldim ve iltica talep ettim.

Burada, Almanların bize karşı davranışının da tümüyle kusursuz olmadığını belirtmek istiyorum. Türk ilticacılarına karşı çok daha iyi davranılmaktadır. Biz Ermeniler, "biz hristiyanız" diyoruz; Almanlar pasaporta bakıyorlar ve "siz Türksünüz" diye yanıtlıyorlar.

Tek umudum, Alman hükümetinin Türklerle, tek suçu (!) hristiyanlık inancımızdan oluşan Ermeniler arasında bir ayrım yapacağından oluşmaktadır.

(Ermeni ilticacısının anlatısı, Haziran 1980'de "pogrom" dergisi için yazıldı. Anlatıdan alıntılar, 18.12.1980 tarihindeki "Biz Türk değil, Ermeniyiz" adlı WDR programında yayınlandı.)

Ermeniler, yavaş yavaş şehri terk ettiklerinde, bu evlere ve dükkanlara Türkler tarafından zorla el konuldu. Bir çok Anadolu şehrinde kiliseler, camilere ve okullara dönüştürüldü.

Uluslararası alanda bazı önemli gelişmeler üzerine...

Uluslararası planda, revizyonistlerin egemenliğindeki Sovyetler Birliği başta olmak üzere, Doğu Avrupa ülkelerinde önemli gelişmeler yaşanıyor.

Doğu Avrupa'da yaşanan hareketli gelişmeler ve revizyonistlerin sınırsız egemenliklerinin teker teker yıkımı, dünyanın diğer bir çok ülkesinde yaşanan önemli olayları, emperyalist Batı basınının rolüyle de bir kenara attı. Sanki dünyanın kalbi yalnızca Doğu Avrupa'da atıyormuş gibi!..

Kuşkusuz, bir dönemler revizyonistlerin egemenliğindeki bürokratik yapıların çatırdaması ve revizyonistlerin Batılı emperyalistlerle açıktan birleşmeleri, bugünkü dünyanın çehresini önemli ölçüde değiştirmiştir. Fakat dünyanın diğer bir çok ülkesinde de, uluslararası durumu önemli ölçüde etkileyen bir çok önemli gelişmeler varlığını hissettirmektedir.

Bu ülkelerden Güney Kore, Güney Afrika ve Nikaragua'da son dönemdeki gelişmelere; burada kısaca da olsa değinmek istiyoruz.

Güney Kore

Bu yılın Nisan ayında Güney Kore yeni yığın eylemleri ile sarsıldı. Yığın eylemlerinin öncüsü yine üniversite gençliği olmasına rağmen, bu eylemlerde işçi sınıfının yığınsal katılımında ve kısa sürede diğer yığın eylemlerinin itici gücü olmasında önemli bir ilerleme oldu.

Ülkenin değişik bölgelerinde 50 bine yaklaşan işçi kitlesi hemen hemen aynı zaman dilimi içerisinde greve çıktı. Greve çıkan işçilerin en kararlı kesimini, ülkenin en önemli sanayi dallarından biri olan tersanelerde çalışan işçiler oluşturdular. Tersane işçilerinin grevini destekleme eylemleri kısa sürede diğer sanayi dalındaki işçileri de içine aldı. Otomotiv sanayi işçilerinden, televizyon kurumunda, bankacılık sektöründe çalışanlara kadar bir çok alandaki işçiler destekleme eylemleri yaptılar, grevler örgütlediler.

İşçilerin grevleri ve diğer eylemleri başından itibaren, polisin faşist saldırıları ile karşı karşıya kaldı. Tam bir polis devleti tipindeki Güney Kore'de polisin barbar saldırısı sonucunda tersane işçilerinin grevi kısa sürede kırıldı. Televizyon Kurumu, polisin kurumu işgal etmesi ile boşaltıldı ve "teröristlerden temizlendi".

Nisan sonunda Güney Kore işçileri daha büyük bir eyleme hazırlık yaptılar. Kutlanması yasak olan uluslararası işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs'ı kitlesel olarak kutladılar. Polis, tüm önemli şehirleri, özellikle başkent Seul'u tamamen işgal altına almasına rağmen, 100.000'e yakın işçi 1 Mayıs'ı kitlesel olarak kutladı.

Eylemlerin kitleselliğinde önemli bir ilerleme olmasına rağmen, eylemlerin niteliğinde, içeriğinde aynı derecede bir gelişme olmamaktadır. Halen işçi sendikalarının ezici çoğunluğu faşistlerin, reformistlerin, sarı sendikacıların önderliği altındadır. İşçi eylemlerinin bir çok savaşımdan bugüne kadar başarılı olarak çıkamamasının temel nedeni de burada yatmaktadır. Tabii ki, gerçek komünist önderler olmadan da, Güney Kore işçi yığınları kendi mücadeleleri içerisinde bir çok tecrübeden geçmekte ve öğretici dersler çıkartmaktadırlar. Fakat kendi tecrübeleri sonucunda edindikleri bilinç ile varabilecekleri yer sınırlıdır, eksiktir. Bu tecrübeler sonucunda daha iyi savaşarak işçiler ücretli kölelik şartlarını biraz olsun iyileştirebilirler ama ücretli köleliğin kendisini kaldıramazlar. Bu nedenle Güney Kore'de de işçi sınıfının gerçek kurtuluşu, kendi sınıf partisini oluşturmaktan ve onu güçlendirmekten geçmektedir.

Güney Afrika

Sonsuza dek ırkçılık imparatorluklarını yaşatabileceklerini sanan ırkçı faşistler, hesaplarının diledikleri gibi yürümeyeceğini, ırkçı devletlerini kurdukları andan itibaren anlamak zorunda kalmışlardı.

Siyah derili emekçilerin beyaz ırkçılara karşı savaşımları Güney Afrika "Cumhuriyeti"nin kuruluşundan bu yana durmaksızın süregeldi. Bugün beyaz derili ırkçılar, istemeye istemeye de olsa –bunların önemli bir bölümü halen bu durumu devam ettirebilmek için umutsuz çabalarda bulunsa da– resmi ırkçılıklarını eski şekli ile sürdüremeyeceklerini kabul etmek zorunda kaldılar. Güney Afrika'nın yeni devlet başkanı De Klerk ırkçılığa dayanan düzenin "tarihi bir hata" olduğunu açıkladı ve ***reformlarla*** ırkçı düzeni ***yenileştirme*** önerisini ileri sürdü.

Zaten yıllardır ırkçı düzenin bekçilerinden "reformcu yol" işareti bekleyen ve istemeyerek "kirli", "barbar" silahlı mücadele yolunu seçen bir çok siyah derili önder ve ırkçılığa karşı çıkan örgüt, reform oltasına sarıldılar.

De Klerk yönetimi "reform" konusunda "ciddiyetini", 27 yıldır zindanda tutulan Nelson Mandela'nın serbest bırakılması ile gösterdi. Nelson Mandela, bir çok siyah derili emekçi için mücadelenin, baş eğmezliğin sembolü idi ve onun serbest bırakılması talebi, siyahları birleştiren temel taleplerden biri idi.

Nelson Mandela'nın serbest bırakılması; ırkçı apartheid rejimi açısından kuşkusuz geri atılmış bir adım anlamını taşıyordu. Ve fakat diğer yandan da siyahları reformcu yolda birleştirecek tek ismin aktif siyasete sokularak devrimci bir gelişmenin önünü almaya çalışmak anlamına geliyordu. Nelson Mandela'nın serbest bırakılmasının bu işlevi, sonraki gelişmeler içinde açıkça görüldü. Nelson Mandela, serbest bırakıldıktan sonra, reformcu yolun en büyük diplomatlığını üstlendi.

Nelson Mandela, serbest bırakılmadan önce ve hemen sonrasında De Klerk ile yaptığı görüşmeler sonucunda, Afrika Ulusal Kongresi'nin (ANC) silahlı mücadeleden vazgeçmesi, siyah derili emekçilerin militanlığının terbiye edilip uslandırılması konusunda anlaştılar. Buna karşılık De Klerk de kendi radikallerini,

Nelson Mandela, bir çok siyah derili emekçi için mücadelenin, baş eğmezliğin sembolü idi...

Mandela, bugün artık ırkçı rejimin başı De Klerk ile ortak açıklamalar yapabilmekte...

yapılacak reformlar konusunda ikna etme, ANC'nin ülke içerisinde legalleştirilmesi, önderlerinin ülkeye dönmesine izin verilmesi vb. konusunda anlaşmayı kabul etti.

Ülke içerisinde siyah muhalefeti yatıştırma görevini önemli ölçüde yerine getirdikten sonra Nelson Mandela, başlatılan reformcu yol konusunda Batılı emperyalist güçleri de inandırmak amacıyla dış gezilere çıktı. Reformcu yol konusunda Mandela'nın Batılı emperyalistleri ikna etme konusunda güçlük çekmeyeceğinde kuşku yoktur, ama onyıllardır ırkçı devletin barbar baskıları altında yaşamak, mücadele etmek zorunda kalmış siyah derili işçi ve emekçileri ikna etmenin hiç de kolay olmayacağı konusunda kuşku yoktur. Bunun kolay olmayacağı, siyah derili işçi ve öğrenci gençliğin, yalnızca hükümete karşı protesto ve eylemlerinde değil, siyah derili "ihtiyar adamların otoritesine" tavır takınan protesto ve eylemlerinde de gözlemlenmektedir.

Güney Afrikalı siyah derili işçilerin, emekçilerin yarım yüzyıldan bu yana yürüttükleri mücadelenin deneyimleri, ırkçılık kamburundan en emin, en kolay ve en kararlı kurtulmanın biricik yolunun, işçi sınıfı önderliğinde devrim olduğunu kanıtlamıştır.

Reformcu yol, beyaz derinin egemenliğinin ve onun elinde bulundurduğu sermayenin egemenliğinin gizli biçimlerle ve alçakça sürdürülmesinin yoludur, başka bir şey değil.

Nikaragua

1979'un Temmuz'unda Nikaragua halkının, Sandinistalar önderliğindeki ayaklanması ile Somoza diktatörlüğünü yıkarak iktidarı ellerine geçiren Sandinistalar; on yıl gibi bir sürede, ABD emperyalistlerinin askeri tehditlerine, ekonomik abluka ve boykotlarına, diğer bir çok Batılı emperyalist gücün her türlü yardımı kesmesine, ABD emperyalistlerinin beslemeli köpekleri Kontraların silahlı saldırılarına rağmen, iktidarı kendi ellerinde tutmasını becerdikten sonra, kendilerinin hazırladıkları ve kazanacaklarına kesin gözüyle baktıkları son genel seçimi kaybederek, iktidarı Amerikancı muhalefete geri verdiler.

Bu beklenmedik seçim yenilgisi karşısında şaşkına dönen Sandinistalar, halen en başta ordu, kitle örgütleri ve sendikalardaki güçlerini korusalar da, kendi hazırladıkları oyunun kuralına uyarak hükümetten çekildiler.

Sandinistaların hükümeti devretmelerinden hemen sonra, ABD emperyalistleri ve bir çok Batılı emperyalist güç Nikaragua'ya kestikleri yardımı yeniden serbest bıraktılar ve yeni seçilen "demokratik" hükümetin güçlenmesi için ellerinden geleni yapacaklarına dair teminat verdiler.

Sandinistaların genel seçimleri kaybetmesinde ABD emperyalistlerinin ekonomik ambargosu, Kontra çetelerinin askeri saldırılarının tahribatları, ABD emperyalistlerinin ve diğer Batılı emperyalist güçlerin Sandinista karşıtı güçlere seçimlerdeki olağanüstü maddi desteğinin vb.'nin olumsuz sonuçları çok önemli rol oynadılar.

Ama yenilginin asıl sebebi bunlar olamaz. Çünkü uzun ve büyük fedakarlıklarla dolu mücadeleler içerisinde kazanılmış olan ve özgürlüğü Sandinista döneminde tanıyan yığınların çoğunluğu, ekonomik ve askeri zorluklar nedeni ile Sandinistalardan yüzünü kolay kolay çevirmezdi. Kuşkusuz iktidar için mücadele etmekle, iktidarı elde tutmak iki ayrı zorluktur ve ikincisi birincisinden daha güçtür. Fakat asıl neden, Nikaragua devrimine önderlik eden Sandinistaların sınıf karakterinde yatmaktadır. Sandinista önderliğinin sınıfsal karakteri, programı ve uygulamaları (çoğulcu demokrasi, karma ekonomi, yarı gönüllü toprak reformu) ile burjuva bir önderlik olduğunu göstermiştir ve bu burjuva önderliğin gidebileceği yer sınırlıdır.

On yıllık uygulamaları sonucunda Sandinistalar gidebilecekleri sınıra gelip dayanmışlar ve ileriye gidememişlerdir, gidemezlerdi de. Kapitalist düzene ve kapitalistlere bağlılıkları, bu yolu onlara kapamıştı. Bu nedenle geriye gittiler ve olanla yetinme, var olanı koruyabilmek için eski egemen sınıflara taviz verme politikasından başka yolları yoktu. Bu yolu seçtiler ve kaybettiler.

Küçük-burjuva Sardinista önderliği altındaki devrim deneyi de, bir kez daha göstermiştir ki, emperyalizm çağında devrimin kazanımlarının ilerletilmesinin tek yolu işçi sınıfı önderliğidir. Aksi taktirde varılacak yer; emperyalizmin, devrimin kazanımlarını geri alması olacaktır.

Temmuz başı 1990 ■

Nikaragua "devrimi"nin en güçlü önderlerinden biri olan Ortega, iktidar tesliminden sonra, yeni kurulan amerikancı Chamorro hükümetinde ordu şefi oldu!..

Arnavutluk'ta gelişmeler ve Ramiz Alia'nın Merkez Komitesi 10. Toplantısında yaptığı konuşma üzerine...

EMPERYALİST, sosyal-emperyalist burjuvazi ve onların propagandacıları tarafından, son "Stalinist Kale" diye adlandırılan Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'ndeki gelişmeleri, emperyalistler ve uşakları ellerini ovuşturarak gözlüyor.

Bütün dünyada Arnavutluk Emek Partisi revizyonizmini Marksist-Leninist olarak gören ve savunan bir dizi oportunistin de umudunu bağladığı Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'ndeki gelişmeler, gerçekten de emperyalist burjuvaziyi sevindirecek yönde, Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'nde kapitalizmin *açıkça* restorasyonu yönünde gelişmelerdir.

Bunun tabii sonucu, şimdiye kadar emperyalizme karşı bağımsızlığını korumuş olan Arnavutluk'un da açıkça emperyalizmin nüfuz alanı içine girmesi, bağımsızlığını da yitirmesi olacaktır. Emperyalistleri gelişmeler bağlamında sevindiren tam da budur. Yoksa Arnavutluk Emek Partisi Marksizm-Leninizm'den çoktan sapmış, revizyonist bir yörüngeye çoktan oturmuş durumdadır.

Buna rağmen Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti doğrudan emperyalizmin bir parçası haline gelmemiş, bağımsızlığını yitirmemiş; ülke içinde de geçmişte sosyalist inşa yönünde atılan adımlar henüz geri alınmamıştı. Yozlaşma öncelikle partinin siyasetinde idi. Fakat toplumun yönetici gücü durumunda olan partinin yozlaşmasının, topluma, toplumun tüm alanlarına süreç içinde yansıması kaçınılmazdı. Öyle de oldu, oluyor.

Revizyonist, sosyal faşist kamptaki çöküş, kaçınılmaz olarak etkilerini, Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti ve onun yönetici partisi Arnavutluk Emek Partisi, kendini sözde revizyonizmden ayırmış olmasına rağmen, Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'ne de yansıttı.

Açıktır ki, yozlaşma henüz revizyonist, sosyal-faşist kamptaki ülkeler boyutlarında olmadığı için, bu yansıma Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'ne, henüz, açıkça batılı emperyalizmin "parlamenter demokrasi" bayrağı altında güçlü bir muhalefetin ortaya çıkması, iktidara talip olması ve kısa süre içinde iktidarı alması veya iktidar ortağı haline gelmesi biçiminde olmadı. Süreç içinde böyle bir gelişmenin Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'nde de olası olduğunu gören, revizyonist Arnavutluk Emek Partisi yöneticileri, olası böyle bir gelişmenin önünü almak için, parti —yani kendi revizyonist— önderlikleri altında bir "reform" hareketi başlattılar.

Bu "reform" hareketinin içeriğinin ne olduğu en net şekli ile Ramiz Alia'nın Merkez Komitesi 10. toplantısında yaptığı konuşmada dile gelmektedir. Ülkemizdeki TD"K"P'nin kardeş partisi olan "Almanya Komünist Partisi" (KPD)nin yayın organı "*Roter Morgen*" (Kızıl Şafak) 6/1990 sayısında, söz konusu konuşmadan parçalar yayınlandı. Roter Morgen'in Arnavutluk Emek Partisi kuyruğundaki revizyonist yazarları, sözkonusu yazıyı "*Arnavutluk Sosyalizmi Savunuyor*" başlığı altında sunuyor.

Sözkonusu revizyonist yazarlar yazının girişinde şöyle diyorlar:

"Burjuva basını son günlerde yeniden Arnavutluk'un sosyalizmden vazgeçip, kapitalizm yolunu tutacağı spekülasyonları yaptı. Onlar bunu yaparken, işçilerin iktidarını ve sosyalist ekonomiyi güçlendirecek olan bir dizi reformdan bazı tedbirleri cımbızlayarak aldılar.

Halbuki bunlar Doğu Avrupa'nın revizyonist rejimlerinin bütünüyle ortaya çıkan çok karmaşık durumla ve Avrupa'nın yeniden paylaşılması konusunda sertleşen mücadele ile bağıntı içinde görülmek zorundadır." *(agd.)*

Burda bu revizyonist yazarların da Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'nde "reform" adı altında ileri sürülen şeylerin en azından bir bölümünün sosyalizmle pek ilgisi olmadığını, geçerken kabul etmek zorunda kaldıklarına ve söz konusu "tedbirleri" ancak "karmaşık durum" vb. ile açıklamaya çalıştıklarına dikkat çekmek istiyoruz.

Şimdi bu tekrarcı revizyonistleri bir kenara bırakıp, Ramiz Alia'nın ne dediğine bakalım.

Ramiz Alia, Merkez Komitesi 10. toplantısında yaptığı ve bir dizi reformu gerekçelendirip, ilan ettiği konuşmada değişikliklerin gerekçesi olarak "Doğu Avrupa'daki kaos"u görüp gösteriyor. Şöyle diyor:

"Zorlukların artmasının bir nedeni de Doğu Avrupa ülkelerindeki altüst oluşlar ve kaos; ve genelde Avrupa'nın siyasi ve ekonomik yeniden paylaşımıdır.

Bu ilişkiler içinde ülkemizin tüm vatandaşlarının yurtsever mücadele ruhu yüksek tutulmak zorundadır." *(agd. s 10)*

Emperyalizm ile bağımlılık ilişkisine sahip olmayan ve Doğu Avrupa'daki ülkelerden de kendini sözde ayırmakla övünen Arnavutluk Emek Partisi'nin ve Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'nin "Doğu Avrupa'daki kaos" karşısında bunca paniğe kapılmasının nedeni nedir?

Arnavutluk Emek Partisi'nin başını çekenler ne biçim komünisttirler ki, bunlar emperyalist dünyadaki kaosu; böyle bir kaos emperyalist dünyayı zayıflatan bir faktörken ve komünistler açısından korkulacak bir yanı yokken —kendi zorluklarının artmasının bir nedeni olarak görebiliyor?

Eğer Avrupa'nın yeniden paylaşımı süreci içinde şimdiki gelişmeler sonucu Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'ne askeri bir saldırı, düne göre daha olası görülüyorsa ve siyaset değişikliğinin temeli bu düşünce ise, bu neden açıkça ortaya konmuyor? Ve "bu ilişkiler içinde bütün vatandaşların yurtsever mücadele ruhu"na çağrı ne demek oluyor?

Neden bunun için mesela Arnavutluk işçi sınıfının ve tüm dünyada işçilerin "proleter enternasyonalizmi" ne çağrı yapılmıyor? ...

Burada cevapsız bırakılmış bir dizi soru var. Hepsinin cevabı var tabii.

Cevabın en başında, Arnavutluk Emek Partisi revizyonistlerinin tüm siyasetlerini "iki süper güç" teorisi ve bunların arasındaki güç dengesi

üzerine kurmuş olmaları ve bu güç dengesinin bozulması ile ilkesiz revizyonist siyasetlerinin temelinin kaymış olması olgusu geliyor. "Kaos" Arnavutluk Emek Partisi revizyonistlerinin hiç hoşlanmadığı bir şey! Onlar emperyalist dünyadaki kaostan korkuyor...

Ramiz Alia şöyle diyor:

"Doğu Avrupa'nın hiç bir ülkesinde siyasi istikrar hüküm sürmüyor. Pluralizm bayrağı altında her biri birbiri ile iktidar pozisyonları ve seçmen oyları için rekabet eden bir dizi siyasi parti, grup ve örgüt ortaya çıktı ..

Doğudaki gelişmeler Avrupa çapında da zorluklar yarattı, çünki *(bu gelişmeler/ÇN) güç dengesini sarstı (abç)* ve var olan ittifakları da rahatsız etti. İki Almanya'nın birliği ki bu kuşkusuz Alman ulusuna ait bir haktır sorunu sırada duruyor. Bir dizi ülkede bu sorun fakat korku yaratıyor ve eski dosluk ve düşmanlıkları yeniden doğuruyor.

(İşte Marksist-Leninist! Ramiz Alia'nın gündemde olan "Almanya' nın birliği" konusunda söylediği bundan ibaret! Bugünkü birliğin Alman emperyalizminin güçlenmesinden başka bir anlama gelmediği; Doğu Alman halkının sosyal-faşist diktatörlüğe Batı Alman emperyalizmini tercih ettiği; bunun revizyonist siyasetin sonucu olduğu vb. vb. yok! Yalnızca birlik sorunu gündemde... Birlik Alman ulusunun hakkı... Eski dostluk ve düşmanlıklar yeniden ortaya çıkıyor... Kusura bakılmasın ama, bu "değerlendirme" bir çok burjuva demokratının bile değerlendirmesinden geride olan, en iyi halde "bir izleyici"nin değerlendirmesidir. Tabii ki böyle suya sabuna dokunmayan değerlendirmenin bir nedeni vardır: Almanya ile arayı bozmamak !!! /BN)

Avrupa çapında fakat yalnızca Almanya sorunu öne çıkmıyor. Bunun kadar önemli olan bir sorun da askeri bloklar, NATO ve Varşova paktı sorunu ve genelde de Avrupa güvenliği sorunudur. ABD ve SB kendi çıkarlarından yola çıkarak, olayları istedikleri mecraya sokmak için çalışıyorlar. Fakat onlar da artık her şeyi kontrol altında tutmakta zorluk çekiyorlar.

(İşte karşı-devrimci "Üç Dünya Teorisi"ne karşı güya mücadele eden Arnavutluk Emek Partisi'nin su katılmamış üç dünyacı görüşünün net ifadesi. Revizyonist Arnavutluk Emek Partisi'ne göre, ABD ve SB aslında emperyalist dünyada her şeyi kontrol altında tutuyorlardı! Şimdi "zorluk çekiyorlar". Bilindiği gibi "Üç Dünya Teorisi"nin temel tezlerinden biri, ABD ve SB'nin "her şeyi kontrol" eden "süper güçler" olduğu tezi idi. Almanya, Fransa, İngiltere; Japonya gibi emperyalist büyük güçleri "iki süper güce karşı mücadelede halkların müttefiki" ilan etmenin bu revizyonist temeli, Arnavutluk Emek Partisi tarafından hiç bir zaman red edilmemiş, tersine, "Üç Dünya Teorisi"ne karşı "mücadele edildiği" iddia edilen dönemde ve sonra da savunulagelmiştir. Burda da savunulmaya devam edilmektedir. /BN)

Durum bütünüyle yenidir ve durum sosyalist ve komünist düşüncelere ve sosyalist inşa pratiğine ve emekçilerin enternasyonalist *dayanışmasına karşı enternasyonal bur juvazinin ve oportunizmin temelden bir saldırısı ile karakterize edilmektedir. Bu bugüne dek devrime karşı girişilmiş olan en azgın ve en tehlikeli saldırıdır.*

("Bütünüyle yeni" olduğu iddia edilen durumda, yeni olan bir tek şey vardır: Sosyalizmin adını kirleten revizyonist, sosyal-faşist rejimlerin ardı ardına çökmesi! Emperyalist burjuvazi tabii ki bunu sosyalizme-ko münizme karşı saldırı için kullanmakta ve bunda şimdilik başarılı da olmaktadır. Uzun evre açısından fakat sosyalizmin önündeki en önemli engeller —çünkü sosyalizm adına hareket ediyorlar— olan sosyal-faşist rejimlerin yıkılması, yolun temizlenmesi açısından olumlu gelişmelerdir. Ramiz Alia sorunun bu yanından hiç söz etmemektedir. Diğer yandan *oportunizmin* saldırıları açısından, şimdiki saldırıların "en tehlikeli" saldırılar olduğu tespiti de, bu saldırıların kökünü, modern revizyonist temelini gözlerden gizlediği noktada yanlıştır. /BN)

Sömürücüler ve sömürülenler olduğu ve bu sorunu aşmak için mücadele olduğu sürece insanca bir toplum inşası sosyalist alternatifi kuşkusuz yok edilemez *Fakat tarihi perspektif ve güncel gerçeklik, bir ve aynı değildir. Güncel gerçeklik, herhangi bir zamanda değil bugün ortaya çıkan ve bugün çözülmesi gereken mücadeleler, somut rizikolar ve tehlikelerle doludur. (abç)"*

(Burada Ramiz Alia, revizyonist ülkelerdeki çöküşün sosyalizm açısından büyük tehlikeler yarattığını, güncel gerçekliğin bu olduğunu söylüyor. Sosyalizm-komünizm açısından, soruna genel yaklaşıldığında, biz hiç de revizyonist ülkelerdeki çöküşün sosyalizm açısından tehlike yarattığını düşünmüyoruz. Tersine: Sosyalizmin önündeki engellerden en büyüklerinden biri kalkıyor ortadan! Soruna, Arnavutluk penceresinden bakan ve Arnavutluk ile sosyalizmi eşitleyen Ramiz Alia, burda aslında sözkonusu çöküşün Arnavutluk açısından güncel tehlikeler yarattığını söylemek istiyor olabilir. Fakat konuşmada bu güncel tehlikelerin somut olarak ne olduğu konusunda tek sözcük yoktur. Tersine Arnavutluk'ta sosyalizmin kale gibi ayakta olduğu iddiaları ileri sürülmektedir. Neresinden alınırsa alınsın bu tespitler "güncel gerçeklik" adına, "tarihsel perspektif"i açıkça da bir kenara koymak için, "gerçekçi"lik adına pragmatizmi uygulamak için, bir zamanlar ilke olduğu iddia edilen bir takım tezleri bir kenara koymak için teorik bir kılıftan başka bir şey değildir. /BN)

Dış politikada eskiden ilke olduğu iddia edilen bazı tezlerin "gerçekçilik" adına oportunistçe bir kenara konuluşu

Ramiz Alia bunların hemen ardından şöyle devam ediyor:

"Dış ilişkileri kompleks *(birbiri ile ilişkili, karmaşık/ÇN)* bir sorun olarak kavramalıyız. Şimdi, anavatanın çıkarlarını dünya çapında korumak için nasıl manevra yapmamız gerektiğini tespit için özenle çözümlemeler yapmalıyız; çünkü Avrupa'daki güç dengeleri karmakarışık olmuştur.

...

Şimdi Arnavutluk'un Avrupa güvenlik ve işbirliği sürecine ve planlanmış toplantılara katılması gündemde bulunuyor ve bu bizim çıkarlarımıza hizmet ediyor. *Biz böylece bir kez daha Arnavutluk'un yalnızca bizim kıtamızda güvenlikten yana olduğunu değil, aynı zamanda bu güvenliği sağlamlaştırmak için katkıda bulunmak istediğini de ispatlıyoruz." (agd. s. 11)*

(Burada söylenenler "güncel" adına, geçmişte söylenenlerin, tabii oportunistçe, hiç bir özeleştiri yapma gereği duyulmadan red edilmesidir. AGİK *(Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferans'ları)* konusunda Arnavutluk Emek Partisi ve Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'nin geçmişteki siyaseti Arnavutluk Emek Partisi 7. Kongre raporunda şöyle ifade edilmişti:

"Burjuva ve revizyonist propagandacıları şu sıralarda Helsinki Konferansı'nı bir örnek olarak sunarak "sınırların güvenliği", "şiddete başvurmama", "barışçıl işbirliği" vb. konularında bir yığın laf ediyorlar. Partimiz bu konferans hakkındaki görüşünü, onu zamanında *"Avrupa Güvensizlik Konferansı"* diye adlandırarak açıklamıştır. *Biz onu başından itibaren mahkum ettik ve ona katılmayı red ettik." (Bkz. Arnavutluk Emek Partisi 7. Kongre raporu, Koral Y. 1976, s. 166.)*

Şimdi değişen ne? Revizyonist ülkelerdeki çöküş sonucu, AGİK'in ni-

teliği mi değişti? Kendi mantığı içinde Arnavutluk Emek Partisi bugün Avrupa'da güç dengelerinin bozulması sonucu, düne göre Avrupa'nın yeniden paylaşımının gündemde olduğunu söylüyor. O halde, aslında güvensizlik düne göre daha büyüktür. Nasıl oluyor da, emperyalizm yerli yerinde dururken, dünkü *Güvensizlik konferansı*, bugün *Güvenlik konferansına* dönüşüyor? Aslında dönüşen o değil, Arnavutluk Emek Partisi'nin kendisi! Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'ne önderlik eden Arnavutluk Emek Partisi, panik içinde, Avrupa emperyalist birliği içinde yerini alarak iktidarını kurtarma hesapları yapıyor. Emperyalistlere şirin görünmeye çalışıyor. Olan budur, başka bir şey değil. Açıktır ki biz AGİK'e katılma veya katılmamayı ilkesel bir sorun olarak görmüyoruz. Fakat bunu geçmişte "ilke" imiş gibi ortaya koyan Arnavutluk Emek Partisi'nin şimdi bu "ilke"sini oir kenara koyarken getirdiği gerekçelerin tutar yanı yoktur. /BN)

"Yeni gelişmelerin gündeme getirdiği bir başka, fakat türü değişik ve çok kompleks bir problem ABD ve SB ile diplomatik ilişkilerin yeniden kurulmasıdır.

ABD ve SB bugün söyledikleri gibi, Arnavutluk'a karşı tavırlarını gerçekten değiştirirlerse, bizim onların bu tavırlarına olumsuz tavır takınmamızın nedeni yoktur. Bizim düşmanlıkta çıkarımız yoktur. Tam tersine! 9. Toplantıda da açıkladığımız gibi, dostluğa dostlukla cevap veririz." *(agd. s. 11)*

(Şimdi Merkez Komitesi adına bunu söyleyen Arnavutluk Emek Partisi, Dokuzuncu Parti Kongresinde de, "iki süper güçle" "hiç bir zaman" ilişki kurmayacağını açıklayan partidir! ABD'nin ve SB'nin Arnavutluk'a karşı olan tutumlarında özde ne değişiklik olmuştur ki, Arnavutluk Emek Partisi bu "ilke"sinden *(Bu da yine gerçekte ilke olmayan, Arnavutluk Emek Partisi tarafından ilke seviyesine yükseltilmiş olan bir siyaset idi. Ve biz bunu defalarca eleştirdik.)* vazgeçiyor? Değişenin yine Arnavutluk Emek Partisi olduğu, onun önderlik ettiği Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti olduğu açıktır. /BN)

Ekonomide: Pazar'ın düzeltici rolüne kör inanca; küçük üretime ve küçük mülkiyete övgü!

10. Plenum konuşmasında Ramiz Alia'nın ekonomik alanda ilan ettiği reformlar, gerçekte kapitalizme açıkça geri dönüşün açıklanması, gerekçelendirilmesidir. Ramiz Alia sözkonusu konuşmasında diğer şeylerin yanında şunları söylüyor:

"Bugünkü toplantımızın esas içeriği ekonomik mekanizmaların düzeltilmesi üzerine kitle tartışmasıdır. Bu *(tartışmanın /ÇN)* özü, *ekonomik verimliliğin arttırılması, işletmelerin kendi kendini finanse etmelerinin ön koşullarının yaratılması, çalışanların planı aşan kazancın paylaştırılmasında yer alması, planların hazırlanması ve gerçekleştirilmesinde merkezcilik ve tabanın yetkileri arasında çağdaş bir ilişkinin yaratılması, ekonomik yöntemler ve pazarın gücünün arttırılması, fiyatın değerle uyumlu hale getirilmesi*. Biz bütün bu ilkesel sorunlarda sosyalist yolda *yeni çözümler* bulacağız.

Son çözümlemede *gerçekleştirdiğimiz* tedbirlerin ekonomik ve toplumsal açıdan yararı *verimliliğin artışında ve tasarrufların düzeyinde görülecektir. Kısacası her yerde çıktıların, toplumsal çalışmanın ve yatırımların verimliliği belirleyicidir."(agd. s.9)*

(Burada çok net olarak kapitalist bir ekonomiye geri dönüşün programı ortaya konmaktadır. Bu noktada Ramiz Alia açıkça Kruşçef, Gorbaçov gibi modern revizyonistlerin programını aynen üzerlenme durumundadır. Ramiz Alia'nın burda kullandığı kavramlar ve anlayışlar modern revizyonizmin artık klasikleşmiş olan kavram ve anlayışlarıdır. Ekonominin çıkış noktası, burada "verimlilik" adı altında ifade edilen "kâr"dır. Verimlilik esas dürtü olarak alındığında, toplumun sürekli olarak artan maddi ve manevi ihtiyaçlarının en üst düzeyde tatmini çıkış noktası olarak alınmadığında; fiyatın değerle uyumlu hale getirilmesi —yani şimdiye dek devletin desteklediği temel ihtiyaç maddelerinde vb. devlet desteğinin azaltılması, giderek silinmesi—, çalışanların "plan hedefini aşan kazanç"ın paylaştırılmasına katılması adı altında, kârdan pay alması vb. gündeme getirildiğinde, bu bir de pazarın gücünün arttırılması ile tamamlandığında, gidilecek yer bellidir: Pazar ilişkisinin belirleyici hale gelmesi! Kapitalizm! Açıktır ki, bu bugünden yarına olmaz. Fakat gidilecek yer budur. /BN)

Bu kadarla kalmıyor Ramiz Alia. O, konuşmasında büyük üretim birimleri yerine, küçük üretim birimlerini överek, "yeni çözüm"lerinin hiç de yeni olmadığını, gerçekte bu yolu Kruşçef revizyonizminin açtığını, Çinli revizyonistlerin de gittiği yolun bu olduğunu kanıtlıyor.

İşte küçük üretim birimlerinin, büyük üretim birimlerine üstünlüğü(!) konusunda Marksist-Leninist(!!) Ramiz Alia:

"Geçmişte hayvancılık alanında günde onbinlerce kişi çalışırken, bunların sayısı *(küçük üretim birimlerinin birleştirilmesi sonucu/YN)* sürüler birleştirildikten sonra 3 4 bine düştü. Bununla birlikte tüm bölgelerde kitleler halinde kesim olayları ve yem ve veteriner hizmetlerinin aksaması ortaya çıktı. (Ramiz Alia'nın aklına bunun küçük ve orta üreticilerin direnişi olduğu, bunun sınıf mücadelesinde bir ileri adıma karşı, küçük mülk sahiplerinin sınıf mücadelesi olduğu ve normal olduğu gelmiyor! /BN)

Küçük sürülerin oluşturulması ile bu eksikliklerin bir dizisi düzeltildi. Hayvancılıkla uğraşanların sayısı 5-6 misli arttı ve hayvan sayısı da arttı. Sürülerde birleştirmeden on yıl sonra 80'li yılların başında olan hayvan sayısına ulaşıldı, süt üretiminde artış ise l0 binlerce değil, l00 binlerce ton oldu. Küçük sürüler yeni örgüt biçimi olarak üstünlüklerini gösterdiler."

Küçük üretim birimlerinin, büyük üretim birimlerine üstünlüğü konusunda bu girizgahın hemen ardından *"kişiye ait çiftlik"* sorununa geçiyor Ramiz Alia. Şöyle:

"Halkın ihtiyaçlarını giderme, tatmin etme noktasında, beslenme sorunu partinin temel sorununu oluşturuyor. Bu sorunu çözmede, bu toplantıda aldığımız "kişiye ait çiftlik" kararı olağanüstü öneme sahiptir. Kollektif köylüler köy düzeyinde beslenme sorununu nasıl çözeceklerini kendileri ölçüp biçip, kendileri karar vermelidir. Kollektif çiftliğin, yani küçük sürü veya kollektif tarlanın elde tutulmasının uygun görüldüğü yerlerde, bu yol tutulmalıdır. Bu özellikle yoğunlaşmanın söz konusu olduğu düzlük alanlarda tavsiye edilebilir. Ama bunun ardından küçük sürünün güçlendirilmesi için tedbirler alınmalıdır. Fakat eğer kollektif köylüler bir ineğin, ya da küçük baş bir hayvanın kişiye ait çiftlikte bakımının daha iyi olduğu sonucuna varırlarsa, o zaman kollektifler üyelerinin isteği doğrultusunda bağımsız karar almalıdır." *(agd. s. l0)*

Burada AEP'nin geçmişte büyük bir zafer olarak ve sosyalist inşada atılmış büyük adım olarak sunduğu tarım reformu, tersine işletilmeye başlanmakta; daha üst mülkiyet biçimlerinden daha alt mülkiyet biçimlerine; daha büyük üretim birimlerinden daha küçük üretim birimlerine ve en önemlisi de eğilim olarak toplumsal mülkiyetten özel mülkiyete doğru geçilmenin propagandası yapılmaktadır. Atılanın "geri bir adım" olduğu, zorunlu olduğu vb. söylenerek değil, bunun sosyalizmin "yeni yol"u olduğu söylenerek yapılmaktadır bu! İşte bu noktada yapılanın sosyalizmle uzaktan yakından ilişkisi yoktur. Yapılan, revizyonist ülkelerdeki gelişmeler karşısında pa-

niğe kapılarak, kapitalizme açıkça Parti önderliğinde yönelme yolu ile ve emperyalizmle süreç içinde birleşmenin sinyallerini vererek, revizyonist bir iktidarı sürdürme çabasıdır.

Ama bu yolun işe yaramaz bir yol olduğunu, acele ile "ilan edilen" reformların, kitleler içinde yeni beklentiler doğurduğunu ve sonuç olarak revizyonist iktidarların yıkılış sürecini hızlandırdığını Doğu Avrupa'da ki gelişmeler göstermiştir. Şimdi Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'nde de benzer bir süreç başlamıştır. Bu yazıyı kaleme aldığımız gün 2000'e yakın Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti vatandaşı Tiran'da yabancı konsolosluklara sığınmıştı. Merkez Komitesi ise toplantı halinde idi. Arnavutluk Emek Partisi Merkez Komitesi ne karar alırsa alsın, revizyonizmde ısrar edildiği sürece Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti için de tren kalkmış durumdadır. Harekete geçen trenin varacağı son durak, bugünkü güç dengesinde bellidir: Emperyalizmle birleşmek...

Bunu engelleyecek tek güç vardır: Geçmişinde faşist işgali, ulusal kurtuluş savaşı ile kıran, demokratik Arnavutluk'u yaratan, süreç içinde sosyalist Arnavutluk'u inşaya girişen Arnavutluk işçi sınıfı, emekçi yığınları. Bu gücün yeniden Marksist-Leninist bir önderlik altında sosyalizm bayrağına sarılması ve revizyonist iktidarı yıkması halinde, Arnavutluk'un emperyalizmin yeniden parçası haline gelmesi engellenebilir. Açıktır ki bizim isteğimiz gelişmenin bu yönde olmasıdır ve desteğimiz bu yönde hareket eden güçlere olacaktır. Ne yazık ki, bu tek olasılık yönünde bir işaret bugün yoktur. Ne parti içinden, ne toplumdan revizyonizme karşı mücadele işareti yoktur. Tersine, Doğu Avrupa'nın revizyonist, sosyal-faşist diktatörlüklerinde olduğu gibi, bugünkü rejime karşı muhalefet, açık emperyalizm yanlısı bir muhalefet olarak görülmektedir. Kötüdür, ama gerçek durum budur.

Ülkemizde Arnavutluk Emek Partisi'nin bugünkü gözü kapalı savunucuları olan T"K"P/"ML" Hareketi, TD"K"P, T"K"İH, T"K"İB, Kawa gibi örgütlerin taraftarlarına çağrımız, bu konudaki çizgilerini gözden geçirmeleri, Arnavutluk Emek Partisi'nin revizyonist çizgisi ile hesaplaşmaya girmeleridir. Bu hesaplaşma, kuşkusuz, onları kendi çizgilerindeki bir dizi revizyonist görüşle de hesaplaşmaya itecektir...

Geçmiş unutulmamalı!

ARNAVUTLUK Emek Partisi'nin revizyonizmi kendini en başta yöntemde açıkça ortaya koymuştur, koymaktadır.

Arnavutluk Emek Partisi, yukarda da gösterdiğimiz gibi bir dizi merkezi siyasi görüşünü değiştirmiş ve fakat bunu yaparken doğru dürüst bir özeleştiri yapmamıştır. Tersine, sanki hep aynı görüşleri savunmuş gibi davranmıştır. Bunu ispat için de piyasaya "hatıralar" sürülmüş, böylece Arnavutluk Emek Partisi içte başka, dışta başkalığın, iki yüzlülüğün Marksizm-Leninizm adına savunucusu olmuştur. Bu bağlamda en açık örnek, Mao Zedung ve Çin Komünist Partisi konusunda yapılmış olan değerlendirmelerdir.

Şimdi Arnavutluk Emek Partisi ve Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'ne emperyalist kamptan da yönelen saldırılara karşı, onu savunma içgüdüsü ile, Arnavutluk Emek Partisi ve Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti propogandasına ağırlık veren Arnavutluk Emek Partisi yanlısı grupların taraftarları açısından, Arnavutluk Emek Partisi'nin revizyonist tavırlarının sergilenmesi büyük önem taşıyor. Bu bağlamda aşağıda iki belge yayınlıyoruz. Bunlardan birincisi Çin Komünist Partisi' nin kuruluşunun 50. yıldönümü dolayısı ile Arnavutluk Emek Partisi Merkez Komitesi adına Enver Hoca' nın imzasını taşıyan kutlama telgrafıdır. *"Hiç bir zaman Marksist-Leninist olmayan"* Çin Komünist Partisi' ne *(Bkz. Enver Hoca, "Emperyalizm ve Devrim")* kamuoyu önünde övgüler düzen bu belge, açık bir dil konuşmaktadır. Yayınladığımız ikinci belge, Arnavutluk Emek Partisi, Çin Komünist Partisi ile arayı bozduktan sonra ve Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti-Çin Halk Cumhuriyeti arasındaki ilişkiler kesildikten sonra yayınlanan ve Enver Hoca'nın *"günlük"* hatıralarını içerdiği söylenen *"Çin Üzerine Düşünceler"*den, aynı döneme ait bazı tespitlerdir. Dışta söylenen ile içte yazılan arasındaki uyumsuzluk, iki yüzlülüğün siyaset yapıldığının işaretidir!

ÇİN KOMÜNİST PARTİSİ'NİN 50. KURULUŞ YILDÖNÜMÜ DOLAYISIYLA KUTLAMALAR
ARNAVUTLUK EMEK PARTİSİ MERKEZ KOMİTESİ
birinci sekreteri yoldaş ENVER HOCA'nın kutlama telgrafı:

Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi,
Yoldaş Mao Zedung
Pekin

Sevgili yoldaşlar!

Şanlı Çin Komünist Partisi'nin tarihi ve sevindirici 50. kuruluş yıldönümü dolayısıyla burada ben, Arnavutluk Emek Partisi Merkez Komitesi, tüm Arnavut komünistleri ve bütün Arnavutluk halkı adına ve aynı şekilde kendi adıma, Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi'ne, tüm Çinli komünistlere ve kardeş Çin halkına en kalpten devrimci tebriklerimi sunarım.

Çinli komünistler 1 Temmuz 1921'de, en önde yoldaş Mao Zedung ile birlikte Çin proletaryasının savaşçı esas karargahını, Çin Komünist Partisi'ni yarattılar. Kardeş Çin Komünist Partisi'nin 50 yıl öne kuruluşu, sadece Çin Devrimi'nin ve Çin halkının kaderi için değil, bilakis Dünya Devrimi'nin ve kurtuluşları için mücadele eden tüm dünyanın ezilen ve sömürülen halklarının kaderi içinde belirleyici bir rol oynamıştır ve oynayacaktır.

Komünist Partisi'nin önderliği ve başkan Mao Zedung'un Marksist-Leninist teorisinin ışığı altında Çin halkı, 25 yıldan daha fazla süren efsanevi kahramanca bir savaştan sonra caniyane feodal-burjuva sistemi ve yabancı emperyalistleri yerle bir etti ve siyasal iktidarı, Çin Halk Cumhuriyeti'ni kurdu. Çin halkı, çok kısa bir zaman süresi içinde savaş ile harap olmuş olan ekonomiyi tekrar inşa etti ve siyasal hayatın her alanında parlak zaferler kazanma yolunda muzaffer bir şekilde ilerlemeye başladı. Yüzmilyonlarca özgür halk yığını, kendi ülkelerinin efendisi olarak yaratıcı

güçlerini o zamana kadar olmamış bir biçimde tam olarak kullanmaya başladılar. Yeni Çin, yenilmez bir sosyalist dev'e ve düşmanlar için aşılmaz bir tabyaya dönüştü ve o tüm ezilenlerin savunucusu ve esin kaynağı oldu.

Proletarya diktatörlüğü şartları altında ve onun korunması için başkan Mao Zedung tarafından bizzat yönetilen ve yönlendirilen Büyük Proleter Kültür Devrimi son yıllarda büyük ve şanlı Çin halkı tarafından ve dünyanın bütün devrimci halkları tarafından kazanılan en büyük tarihi zaferdir. Bu devrim, dönek Liu Şao-Şi'nin hain çizgisini akamete uğrattı, sosyalizmin zaferini ve proletaryanın diktatörlüğünü sağlamlaştırdı ve Çin'de revizyonizme ve kapitalizmin restorasyonuna giden yolu kapattı.

Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin şanlı zaferlerinden sonra Kızıl Çin, sürekli daha güçlü hale geldi. 700 milyonluk kardeş Çin halkının devrimci çoşkusu, devrimci dayanıklılığı ve yaratıcı gücü daha da yükseldi. Çin halkı, kendine güvenmenin Marksist-Leninist çizgisine bağlı kalarak, "mücadele-eleştiri-dönüşüm" devrimci hareketini derinleştirerek, devrime sarılmayı, üretimi ve bir savaş durumu için hazırlığı teşvik eden ilkeyi gerçekleştirerek ve IX. Parti Kongresi'nin kararlarını ısrarlı bir şekilde uygulayarak, kendi ülkesinin sosyalizminin inşasında sürekli başarılar kazandı ve Komünizme doğru muzaffer bir şekilde ilerliyor.

Marksizm-Leninizm'e ve proletarya enternasyonalizmine sadık bir şekilde bağlı kalmış olan Çin Komünist Partisi, büyük devrimci pratiği ve tecrübesi ve yarım yüzyıllık kahraman mücadelesi ile birlikte Marksist-Leninist teoriyi daha da zenginleştirdi ve ilerletti. O, tüm Marksist-Leninistleri ve bütün dünyanın tüm sömürülen halklarını cesaretlendirdi ve onlara mücadele etmeye ve ABD emperyalistlerini, Sovyet revizyonistlerini ve tüm gericileri yenmeye cesaret ettirecek bitmez tükenmez güç verdi.

Bunun için bugün, tüm devrimci komünistler, proleterler, barışsever halklar ve dünyanın tüm ilericileri, sınırsız bir hayranlık ve minnettarlıkla, proletaryanın, ezilen halkların ve sosyalizmin davası için bütün yaptıkları yüzünden şanlı Çin Komünist Partisi'ne ve başkan Mao Zedung'a yönelmektedirler.

Sevgili yoldaşlar!

Bizim iki partimizi, halkımızı ve ülkemizi bağlayan büyük mücadele arkadaşlığı, emperyalizme ve modern revizyonizme karşı, devrimci saldırımızda ve ortak mücadelemizde oluştu. O, bir çelik kadar sağlam ve bir kristal kadar saftır. Çünkü o, Marksizm-Leninizm'in ve proleter enternasyonalizminin yenilmez ilkelerine dayanmaktadır. O, bütün dünyanın halkları için muazzam bir örnek ve cesaretlendirmedir. Arnavutluk Emek Partisi, kahraman Çin Komünist Partisi ile arkadaşlığı ve birlikte çalışmayı, iki halkımızın çıkarları için ve devrimin ve dünyada sosyalizmin çıkarları için sürekli daha fazla güçlendirecektir.

Biz Arnavut komünistleri ve Arnavutluk insanları, kahraman Çin Komünist Partisi'nin –uluslararası komünizmin en güçlü hücum tugayının– doğum gününü, kendimizinmiş gibi kutluyoruz. Sınırsız sevgi duyguları ve derin saygı ile birlikte bu münasebetle biz, kahraman Çin Komünist Partisi'nin şanlı kurucusu ve yöneticisi ve partimizin ve halkımızın çok sayın ve değerli arkadaşı başkan Mao Zedung'a, aynı şekilde tüm mücadele arkadaşlarımıza, Çin komünistlerine ve emekçilerine selamlarımızı iletiriz. Biz, samimi olarak kahraman Çin Komünist Partisi'nin devamlı büyümesini ve sürekli daha güçlü olmasını, her zaman zaferden zafere ilerlemesini, Çin Halk Cumhuriyeti'nin her alanda daha fazla güçlenmesini ve Marksizm-Leninizm ve Komünizm'in muzafer kızıl bayrağını daha yükseklerde tutmasını arzu ederiz.

Yaşasın devrimin akınları ile çelikleşmiş bir parti ve komünizm davasına bağlılığın parlak bir örneği olan kahraman Çin Komünist Partisi!

Yaşasın Çin halkının büyük önderi ve Arnavutluk halkının çok değerli arkadaşı başkan Mao Zedung!

Yaşasın Çin Komünist Partisi ile Arnavutluk Emek Partisi arasındaki sarsılmaz mücadele birliği!

Enver Hoca
Arnavutluk Emek Partisi Merkez Komitesi
birinci sekreteri
Tiran, 29 Haziran 1971

(Peking Rundschau; 13 Temmuz 1971 tarihli sayısından. Almanca'dan çevrilmiştir.)

« Hanoi'deki Çin elçisi bizim elçimize: "Biz (Çinliler) Vietnamlılara karşı ağır hatalar yaptık. Gerek elçilik, gerekse burda çalışan ordumuz: Biz Paris'teki Vietnam-Amerika görüşmelerine karşı çıktık, bunları mahkum ettik. Bu sol radikaldi" demiş. Gerçekten de, eğer kendiniz sağcı iseniz, kendiniz oportunist ve revizyonist iseniz, bu sol radikaldir. O zaman Marksist-Leninistlere sol radikal diye saldırırsınız.

Titocular ve Romenler sevinip duruyor. Çin onların yanında yer alıyor. Bugün olmazsa yarın onlarla açıkça aynı çizgide olacak. Çin "üçüncü" bir pozisyon, Titocuların bir başka isimle "bloksuzlar" diye adlandırdığı "üçüncü dünya"nın pozisyonunu alacak. Çünkü onun önderi olmak istiyor. Çin, Amerikan ve Sovyetlerin gücüne karşı, bunlardan koparmak zorunda olduğu yeni etki alanlarında bir karşı güç oluşturmaya çalışacak, ama ne yazık ki devrim lehine değil. » (Çin Üzerine Düşünceler, 28 Ekim 1971, Cilt 1, sayfa 632/633 Almanca)

« Çin Komünist Partisi yaratılmış olan, yerleşen, kendilerini arındıran ve çelikleşen yeni Marksist-Leninist parti ve gruplara güvenmiyor. Bu devrimci, diyalektik bir süreçtir. Çin Komünist Partisi kamuoyu önünde bunlarla ilişki içinde görünmek istemiyor, bundan korkuyor ve bu onun sallantılı revizyonist çizgisi ile uyum içindedir. O revizyonist Romanya partisi ile tam bir dayanışma sergiliyor. Gözü de diğer revizyonist partiler üzerindedir. » (Age. 14 Ekim 1971, sayfa. 623)

Burda önemli olan, aynı dönemde iki Enver Hoca'nın varlığıdır. Biri dışa Çin Komünist Partisi'nin propagandasını yapan Enver Hoca –ve Arnavutluk Emek Partisi tabii–, diğeri içte hatıra defterinde Çin Komünist Partisi'nin revizyonist ve sallantılı çizgisi üzerine ahkam kesen Enver Hoca. Böyle bir tavrı Marksist-Leninist olarak savunanların tek sözüne güvenilemez.

6 Temmuz 1990

Örgütsel Konferans Kararları Üzerine III:

Poliste Çözülme İhanettir!

Çözülmenin Dereceleri Üzerine "Teori"ler, İhaneti Derecelendirmenin Teorileridir! (V)

KENDİNİ YENİDEN YARATMA SAVAŞI, İHANETE KARŞI KARARLI SAVAŞIMLA KAZANILACAKTIR!

YENİ ÇÖZÜM, Yıl 4, Sayı 33'te (Mart 90), *"Kendini Yeniden Yaratma Savaşı Kazanılmıştır"* başlıklı ve Arif Soylu imzalı bir yazı yayınlandı.

Bu yazı, 12 Eylül 1980 sonrasında Sol Hareket'in ve *"Devrimci Hareket"* alt başlığı altında da Dev-Sol hareketinin işkence, polis ve tutukevlerinde yaşadığı deneyimlerin genel bir değerlendirmesini yapma iddiasında olan bir yazıdır.

Değerlendirme yapma iddiasında olan bir yazı diyoruz, çünkü yazının girişinde ileri sürülen açıklamalar, yazının 12 Eylül sonrasında "Sol ve Devrimci Hareket"in *genel ve gerçekçi* bir değerlendirmesini yapmaktan öte, "Devrimci Hareket" denilen Dev-Sol hareketine özellikle son dönemlerde getirilen, "işkence altında devrimci hareketin genelinden farklı bir geleneğe sahip olmadığı, bu alanda önder kadrolarının hatalarını *açıkça* ortaya koyup aşmak açısından mutlak gerekli olan kararlığı hayata geçirmediği" eleştirilerine, suçluluk psikolojisi içinde göğüs germeye ve kendilerine "çamur atıldığı"nı ispat etmeye çalışan bir yazı olduğunu baştan itibaren okuyucuya göstermektedir.

Sol hareket üzerine yapılan genel değerlendirme, kendilerinin bazı hatalarına rağmen, ne kadar ayrı ve ilerde olduklarını kanıtlayabilmenin günah keçisi olarak kullanma ve kendilerine eleştiri getiren örgütler hakkında "bunlar zaten bizden daha kötüydüler" imajını yaratarak, onlardan gelecek her türlü eleştirinin haklılığını baştan dıştalamanın bir aracı olarak yapılmaktadır.

Önce kendileri konusunda şu ön değerlendirme yapılmaktadır:

"Cuntaya karşı hazırlıksız yakalansalar da güçleri oranında mücadele eden ya da etmeye çalışanlar, hemen her alanda bir direniş örgütlemeyi başaranlar, kendi yanılgı ve eksikliklerini hızla ve açık yüreklilikle tespit ederek bunları aşmak için ciddi bir çaba içine girenler yaralarını sarma ve yeniden ayağa kalkma konusunda önem li bir mesafe almışlar ve bugün toplumsal muhalefeti geliştirme çabasını sürdüren devrimci bir güç konumuna yükseltmişlerdir." *(Adı geçen dergi [agd], sayfa 40)*

Bir de kendi dışındakiler vardır ve onlar,

"Ama buna karşın hemen her alanda cuntaya karşı teslimiyetçi bir konuma savrulanlar yenilginin yarattığı ağır sorunlar altında ezilmiş ve gelinen aşamada kendileri için bir çıkış yolu arama çabası içinde debelenip durmaktadırlar." *(age, sayfa 40)*

Tabii ki yazının mantığına göre, gelinen aşamada kendileri için bir çıkış yolu arama çabası içinde "debelenip durmakta" olanlar, "kendi yanılgı ve eksikliklerini hızla ve açık yüreklilikle tespit ederek bunları aşmak için ciddi bir çaba içine girenler"i karalamaktan, yalanlar ve spekülasyonlar uydurmaktan başka bir çıkış yolu bulamayacaklardır!

Bu yaklaşımı temel alarak kaleme alınan yazının mantığını tam olarak anlayabilmek için, —uzunluğuna rağmen— aşağıdaki alıntıyı olduğu gibi aktarıyoruz:

"Kendi olumsuzluklarını aynı şekilde baş kalarına da yamama çabası, herkesi kendi gibi görme ve gösterme isteği, onları, faşist cuntanın saldırılarına karşı hemen her alanda bir direniş örgütlemeye çalışan ve kimi hatalarına ve olumsuzluklarına karşın örnek tavırlar geliştiren, örgütü ayakta tutup sürekliliğini sağlayan, devrimci gelenekler yaratan, devrimci düşünce ve inançlarını koruyan ve moral değerlerine sıkı sıkıya sarılan, bunları canlı tutan ve bu yüzden de geleceğin temellerini cuntanın saldırılarının en azgın olduğu dönemde adım adım ören devrimci harekete ve kadrolarına karşı olmadık yalanlar ve spekülasyonlar üreterek karalamaya yöneltiyor. Açık devrimci eleştiri yöntemi yerine, spekülasyon temelinde çoğu kez polisin mi, yoksa kendisine devrimci diyenlerin mi yaptığı belli olmayan karalamalardan medet umuyorlar. Bu tutumları, bu kesimlerin yenilgi sonrası içine düştükleri inanç yitimi, yozlaşma ve çürümenin boyutunu göstermesi açısından çarpıcıdır.

Bugün içine düştükleri örgütsel dağınıklığın yarattığı problemlerle boğuşmaktan başını kaldıramayan, örgütsel varlık gösterme ve kitleselleşme konusundaki sıkıntıları kronikleşen ya da her toparlanma çabası ardından darbe yemekten kurtulamayanlar ya da başka bir ifadeyle, toplumsal muhalefete öncülük edecek devrimci bir alternatif konumuna sıçrayacak somut bir programa ve gerekli araçlara sahip olmayanlar, her geçen gün kitleselleşerek bunu başarma konumuna doğru ilerleyen devrimci hareketi ve doğal olarak önderlerini karalamayı, yıpratmayı kendileri için bir görev kabul etmiş olabilirler. Ama boşuna. Güneş balçıkla sıvanmıyor; gerçeği çarpıtmak ve farklı göstermek olanaklı değil." *(agd, sayfa 40-41)*

Aktarılan alıntıda ilk göze çarpan nokta, yazının kullandığı diplomatik dildir. Eleştirilen örgütler somut olarak tanımlanacağına, somut olarak kimin suçlandığı açıklanacağına, isteyenin istediği yöne çekeceği genel bir dil kullanılmakta ve bu genel-

likte suçlamalar formüle edilmektedir.

Kimdir *"kendi olumsuzluklarını aynı şekilde başkalarına yamama çabası"* içinde olanlar?

Hangi örgütlerdir *"açık devrimci eleştiri yöntemi yerine, spekülasyon temelinde ... karalamalardan medet"* umanlar?

Hangi gruplardır *"devrimci hareketi –ve doğal olarak önderlerini– karalamayı, yıpratmayı kendileri için bir görev kabul etmiş"* olanlar?

Hiç bir sorunun tüm yazı içerisinde somut bir cevabı yoktur. Kendi mantıkları içerisinde somut cevap vermeye de gerek duymazlar. Çünkü, somut cevap verilmeden, bunun yerine diplomasinin genel ve imalı dili kullanılarak, "Devrimci Hareket"e getirilen başka her örgütün eleştirisi, baştan daha kolay boğulabilecek ve taraftarların dikkatleri kendi örgütünün hataları üzerinde yoğunlaşmaktan saptırabilinecektir.

Boşuna denmemiş *"açıklık korkusu oportünizmin en büyük korkusudur"* diye! Oportünistler her zaman açık, net ve kesin görüşler koymaktan kaçınırlar; en keskin formülasyonlarında bile kıvıracak açık bir kapı bırakırlar. Onlar için önemli olan, var olan anda durumu kurtarmaktır. Bu nedenle durum değiştiğinde, o duruma da uyacak ilkesiz, elastiki görüşler formüle ederler.

İkinci olarak, *"devrimci hareket"* denilen, eleştiri getirenlerin, yalnızca "teslimiyetçi", "örgütsel varlık gösterme ve kitleselleşme konusunda sıkıntıları kronikleşen", ya da "her toparlanma çabası ardından darbe yemekten kurtulamayan" küçük örgütler olarak karakterize edilmeleri ve "küçük örgüt" yanlışın kıstası, "büyük örgüt" doğrunun kıstası şeklinde bir karşılaştırmanın yapılmasıdır. Bu türden bir yaklaşım, yalnızca "Devrimci Hareket" denilen oportünist hareketin değil, genel olarak kendini dev aynasında görmekten hoşlanan ve gerçekleri, aynada kendi görüngüsü gibi değiştirebileceğini sanan ve doğrunun kıstasını kafa sayısına göre ölçen tüm oportünist - revizyonist örgüt, parti ve grupların genel bir hastalığıdır. Hastalığın tedavisi ise, hastaya yılmadan gerçekleri göstermektir.

Doğrunun kıstası, yaşanılan gerçektir, yaşanılan gerçeğe objektif ve bilimsel yaklaşımdır.

Bu nedenle, örgütsel gücü ne olursa olsun, her devrimci örgütün getirdiği somut eleştiriler, ne kadar gerçeği yansıtıp yansıtmadığına göre değerlendirilmelidirler. Ama görülen odur ki, "Devrimci Hareket"in gerçeğe değil, her ne pahasına olursa olsun, "büyüklüğünü" kanıtlamaya ihtiyacı vardır. "Devrimci Hareket" in kendisini dev aynasında büyük gördükten sonra, "büyüklüğünü" kanıtlamaya gerek olmadığına göre, eleştiri getirenlerin küçüklüklerini hatırlatmak, eleştirilerin yanlışlığını göstermek için yeterli olmaktadır. Ama güneş balçıkla sıvanamıyor. Gerçekler eninde sonunda gün ışığına çıkıyorlar.

Bugün 12 Eylül sonrasında, devrimci örgütlerin işkence altındaki deneyimlerinin bir çoğu –olumlu ve olumsuz yönleri ile– ortaya çıkıyor. Devrimci bir örgüte düşen görev, diğer örgütlerden bağımsız olarak önce kendi kadrolarının, her şeyden önce de önder kadrolarının deneyimlerinin ortaya konması, kadrolarının gerçek durumunu gözler önüne sermesi; aynı zamanda diğer örgütlerin kadrolarının deneyimlerinden, eleştirilerinden –gocunma hissine kapılmadan– yararlanması; işkence altında, polis ve tutukevinde devrimci tutumun ne olduğunu hiç bir yanlış anlamaya meydan vermeyecek bir biçimde açıklayarak, kadrolarına direktif olarak çıkardığı dersleri vermesidir. Bu görevi ise, büyüklük-küçüklük hesaplarına göre politika yapanlar değil, işçi sınıfının çıkarlarını her şeyden üstün tutan, kitlesel bir direniş geleneğini yaratmayı amaç edinen komünistler yerine getireceklerdir.

Yazıda bir sonraki bölümde, işkence altında direnme konusu üzerinde duruluyor, "işkence altında her koşulda direnmek devrimci bir görevdir" düşüncesi savunuluyor ve direnmenin öncelikle neye bağlı olduğu anlatılıyor.

"Her şey kişinin iradesine bağlıdır; sonucu, onun devrime ve halka olan bağlılığı belirleyecek, işkenceci karşısında gösterilecek en küçük zayıflık şu veya bu ölçüde inanç yitimine uğraması demek olacaktır." *(agd, sayfa 42)*

Evet, işkence ***sırasında*** her şey kişinin iradesine, davaya olan inancının sağlamlığına, davasının çıkarlarını ne kadar kendi kişiliğinin bir parçası haline getirdiğine bağlıdır.

İşkencede devrimci tutsak tek başınadır. Düşmanın, cellatların tüm objektif güçlülüğüne rağmen, fiziki ve psikolojik saldırıya göğüs gerebilmesinin, cellatları yenebilmesinin bir tek, ama tutarlı olarak kullanıldığında hiç bir saldırının, hiç bir celladın bükemeyeceği güçlü bir silahı vardır: Davasına olan inancı, azmi, iradesi. Böyle bir inanç, irade tabii ki aynı zamanda her devrimcinin kişisel çabası, militanlığı, yetenekleri ile de yaratılacak, geliştirilecektir.

Ama bu tür bir inancın ve iradenin yaratılmasında en önemli etkenlerden biri, devrimcinin içinde yer aldığı örgütün davasına bağımlılık, irade ve inancının ne ölçüde sağlam olduğuna, bu örgütün kadrolarını işkence altında, polis ve tutukevinde devrimci tutum konusunda özel bir direniş siyaseti ve kadro eğitiminden geçirip geçirmediğidir.

Örneğin TKP'li sosyal-faşistlerin işkence altında, hatta işkenceye çekilmeden de bülbül kesilmeleri, bildikleri herşeyi anlatmaları, TKP'de örgütlenen kişilerin kişisel özelliklerinden daha çok, TKP'nin hain bir örgüt olması, tüm alanlarda ihanet, teslimiyet çizgisini savunması ve kadrolarını bu çizgi temelinde yetiştirmiş olmasının bir sonucudur. Devrimci örgütlerin kadrolarının büyük bir bölümünün şu ya da bu ölçüde çözülerek ihanet tutumuna girmelerinde de devrimci örgütlerin ezici çoğunluğunun işkence altında, polis ve tutukevinde direniş konusunda doğru politikası ve kadro politikasının olmaması önemli rol oynamıştır.

Yaşanan acı deneyimlerin bu gerçeğin altını bir çok kez çizmesine rağmen, kendini Marksist-Leninist, devrimci diye adlandıran örgütler, bu oportünist tutumlarını öne çıkartacak ve öncelikle kendi örgütsel hataları üzerine parmak basacak yerde; hataları, öncelikle ve nerde ise yalnızca tek tek kadrolarına yükleme yolunu seçip, sorumluluktan kurtulmaya çalışmaktadırlar.

Aynı çaba içinde olan bu yazıda, tam da şu söylenmektedir:

"Bu, her şeyden önce kişinin kendi zaaf ve eksikliklerine karşı mücadele etmesi, onları aşma yönünde çaba ve azim göstermesi, iç hesaplaşmayı sürekli kılarak kendini yenilemesi, devrimciliği kolay zamanlarda yapılan bir uğraş olarak değil, bir yaşam biçimi olarak özümsemesi demektir." *(age, sayfa 42)*

Peki, devrimcinin içinde yer aldığı, eğitildiği, daha zor mücadele koşullarına hazırlandığı okul olan örgütünün hataları, eksiklikleri bu bağıntıda nelerdir? Bu konuda yazı sorunu geçiştiriyor. Nedeni de belli, çünkü yazının amacı, başta da söylediğimiz gibi, gerçeklere parmak basmak, öncelikle onları öne çıkartmak değil, "Devrimci Hareket" denilen hareketi temize çıkartmak. Bu sebeple kişisel özelliklerin uzun uzun anlatıldığı yerde, aynı kişilerin içinde yer aldığı örgütün örgütsel hatalarına ve kadro politikasına değinilmekten özenle kaçınılıyor.

Bu bölümden sonra, *"poliste ortaya çıkan belli başlı tavırlar"*a geçiliyor ve bu tavırlar 4 kategoriye ayrılıyor.

Birinci tavır:

"1) Hainlik noktasına varan işbirliği tavrı: Polise her şeyi anlatmakla kalmayıp onun bir piyonu olmayı da kabul ederek açık bir işbirliği içine girme tavrıdır. Sadece devrimcilikten vazgeçilmekle kalınmaz, karşı-devrim saflarına da geçilir. İhanet, çözülme ile sınırlı değil, hainlik düzeyine çıkmıştır." *(agd, sayfa 42)*

İkinci tavır:

"2) Çözülme tavrı: Örgütüne ve yoldaşlarına, işkencede direniş gösterilmeyerek boyutlu düzeyde zarar vermedir. Örgütsel ilişki ve faaliyetler, katılınan eylemler hakkında hemen her şeyi anlatmada ifadesini bulan bu tavır, devrime olan inanç yitiminin sonucu karşı-devrime teslim olma demektir." *(age, sayfa 42-43)*

Üçüncü tavır:

"3) Yarı-çözülme tavrı: Polis tarafından daha önce çeşitli biçimlerde açığa çıkarılmış ve öğrenilmiş şeyleri kabul etme ya da sınırlı, kısmi bilgiler verme biçiminde ortaya çıkan uzlaşmacı tavırdır. Bunu küçük burjuva reformist bir tavır olarak da nitelendirebiliriz. Kişi işkenceden ya da ölümden kurtulmak, pragmatik anlayışlar veya değişik nedenlerle karşı-devrimle uzlaşma yolunu seçer. Kendi içinde bir direnmeyi içerse de özünde yatan boyun eğiştir."

Son olarak:

"4) Direnme tavrı: İşkencede devrime ve halka bağlı kalma, karşı-devrime boyun eğmemedir. İşkencecilere örgütü ve yoldaşları hakkında bilgi vermeyi reddetme, hiçbir şey kabul etmemedir. Direnen insan işkenceciye karşı kendi davasını savunur, işkenceyi protesto amaçlı eyleme de geçer; gerektiğinde ölümü de severek kucaklar." *(age, sayfa 43)*

Bu dört kategoride ***hainlik tavrı***, ihanet etme olarak, ***yalnızca*** polisle işbirliğine kadar varan çözülme gösterilmektedir. Bunun dışındaki çözülme ve yarı-çözülme tavırları ihanet kategorisinde değerlendirilmemektedir. Bu anlayışa göre, ihanet tavrının bir tek içeriği, bilinen her şeyin düşmana anlatılması ve ***onunla açık işbirliğine girilmesidir.*** Onun dışında, "örgütsel ilişki ve faaliyetler, katılınan eylemler hakkında hemen herşeyi anlatmada ifadesini bulan" ya da "polisin bildiği bilgileri tastik etme şeklinde kendisini gösteren çözülme tavırları", ***yani*** örgüt çalışması ve örgüt işçileri hakkında ifade verenlerin tavrı, ihanet tavrının dışında tutulmaktadır. Bu tür bir oportünist yaklaşım, Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci hareketleri için tipiktir. Bu bağlamdaki güncel tartışmada tavır takınan örgütler içinde TKP/ML(BOLŞEVİK) dışında hiç bir örgüt, "parti çalışması ve parti işçileri üzerine" düşmana verilen her ifadeyi ihanet olarak değerlendirmemektedir. Bu durum, oportünist-revizyonist örgütlerin savundukları örgütsel oportünizmin doğal ve mantıki parçasıdır.

Sonuçları itibarıyla parti çalışması ve parti işçileri üzerine düşmana verilen her bilginin, sırrın arasında özde hiç bir ilkesel fark yoktur. Verilen, tasdik edilen her bilgi, devrimci örgütü ve devrimcileri yok etmenin araçlarıdırlar, karşı-devrim de verilen her bilgiyi bu amaçla kullanmaktadır. ***"Parti çalışması ve parti işçileri üzerine bilgi vermek ihanettir"*** diye sonuç çıkartan; yüzlerce partinin, onbinlerce kadrosunun deneyimlerini değerlendirerek bu sonucu çıkartan ***Komünist Enternasyonal***'dir. Bizler bu deneyimler temelinde çıkartılan sonucu kutup yıldızımız yapmak istiyoruz, bu konuda kararlıyız. Sizler ise, bu çözülme ihanettir, şu çözülme ihanet değildir şeklindeki yaklaşımlarınızla —isteğinizden bağımsız olarak— objektif olarak yeni çözülmelerin ideolojik gerekçesini savunuyorsunuz.

Bir sonraki bölümde "solun genel olarak poliste yenildiği" söyleniyor ve şu tespitler yapılıyor:

"Elbette bu durum hiç direnilmediği anlamına gelmiyor. Hemen her örgüt içerisinde önder ve kadro düzeyinde direnen insanlar da çıktı. Hatta bu kimi örgütlerde nispeten daha yüksek yoğunlukta oldu. Ama bu durum, genel açısından bir istisna oluşturmaktan öteye gitmiyor. Sorun tek tek bireylerin tavrından çok, genelde örgütlerin tavrı düzeyinde ele alındığında ortaya çıkan tablo, poliste açık bir yenilgi yaşandığıdır." *(agd, sayfa 44)*

Bunlar, poliste örgüt olarak doğru tavır takınan TİKB dışta tutulduğunda, doğru tespitlerdir. (***Bu bağlamda, yazarın TİKB'nin olumlu örneğini gözlerden gizlemesi ilginçtir.***) Biz Bolşevik Partizan Sayı 53'ten itibaren, yenilgiyi olgu tespiti olarak yaptık. Ama durumun neden böyle olduğunu açıklamaya geldiğinde görüşler hemen birbirinden ayrılmaktadır.

Yazıya göre, en başta gelen neden olarak "küçük burjuva sınıfsal kökeni saymak gerekir" *(sayfa 44)*. İkinci olarak, "12 Eylül öncesinde sol, küçük-burjuvazinin "güçlülük" psikolojisini belirli oranda taşımakta" *(agy)* olması ve üçüncü olarak "M-L'nin her alanda egemen kılınamamasının" oynadığı olumsuz roldür. Yine burada da asıl nedene, asıl eksikliğe değil, daha sonra sıralanabilecek nedenlere vurgulama yapılmaktadır. Bir kere daha söyleyelim: 12 Eylül öncesinde ve şimdi de devrimci hareketlerin bu sorunda en büyük hatası; işkence altında, polis ve tutukevinde direniş konusunda çok yönlü, tutarlı doğru bir siyaseti ve kadro politikasına sahip olmamasıdır. Eğer hatanın üzerine ciddi olarak gidilecekse, öncelikle buradan başlanılmalıdır.

"Devrimci Hareket" diye adlandırılan ve yazıda belgelerinden alıntı yapılan Dev-Sol hareketi üzerine yapılan değerlendirmeler ise şöyle:

"Devrimci Hareket Açısından Durum Nedir?

Devrimci Hareket, 12 Eylül sonrası yaşanan yenilginin ve polisteki olumsuzlukların dışında değildir. Devrimci hareket saflarında da direnme tavırları gibi, uzlaşmacı-reformist çözülme, ihanet tavırları yaşandı. Bu durum salt sıradan örgüt insanları için değil, kadro ve önder düzeyindeki insanlar için de geçerlidir.

Bunu yeni söylüyor da değiliz. Halka karşı sorumlu olmanın gereği her zaman açık olmayı, kendi hata ve olumsuzluklarından dersler çıkararak bunları aşmayı ilke edinenler için gizlenecek bir şey olamaz." *(agd, sayfa 45)*

Bu alıntının söylediği nedir?

"Devrimci Hareket", sol hareketin genelinden farklı bir tutum sergilememiştir.

"Devrimci Hareket" denilen hareketin saflarında da "çözülme, ihanet tavırları yaşandı" ise, bu durum "kadro ve önder düzeyındeki insanlar için de" geçerliyse, "Devrimci Hareket"in de solun genelinden farklı bir geleneğe sahip olmadığı açık bir gerçektir.

Peki aynı şeyleri başka örgütler de sizin için söylediğinde, somut olarak hangi önder kadrolarınızın çözüldüğü belirtildiğinde, neden suçluluk psikolojisine giriliyor ve eleştiri getiren örgütlerin eleştirilerinde art niyet aranıyor? Neden diğer örgütlerin, örneğin TKP/ML(BOLŞEVİK)'in bazı önder kadrolarınız konusunda somut olarak getirdiği eleştirileri, somut olarak yanıtlamıyorsunuz? Eğer direndi iseler, sözkonusu önder kadrolarınızın polis ifadelerini neden yayınlamıyorsunuz?

Halka karşı gizlenecek bir şeyi olmayanların, önder kadrolarının ifadelerini yayınlama, polisin bildiğini devrimci kamuoyundan saklama konusunda hiç bir sakıncası olmaması gerekmektedir. Fakat kendisine yöneltilen somut eleştirileri yanıtlamaktan, önder kadrolarının polis ifadelerini yayınlamaktan kaçanların kendisine göre kaygısı vardır ve bu da gerçeklerden korkmadır. Taraftarların gözlerinde büyüttükleri bir çok önder kadronun gerçek yapısının öğrenildiğinde, bu taraftarları kaybetme korkusudur ve evet, bizzat ifade vererek davasına zarar verenleri kaybetme korkusudur. Bu nedenle çözülenlere karşı izlenecek yol olarak şu savunulmaktadır:

"İzlenecek bir tek yol vardır. İşbirlikçi ve hain durumuna gelmeyen herkese ken-

dini yenileme şansı verilmeli, radikal bir hesaplaşma yolu tutulmalıydı. Olumsuz tavırları olan herkesi dışlama, hareket dışına atma tavrı, M-L, devrimci, yurtsever on binlerce insanın faşizmin kucağına atılması demek olurdu ki bu, tam da faşizmin istediğiydi." *(agd, sayfa 47)*

Burada çözülenlere karşı öne sürülen siyaset, işbirlikçi ve hain durumuna gelmeyenler dışındakileri yeniden kazanma siyasetidir. Çözülenlere karşı yaklaşımda bu adım en başa konmaktadır. Doğru olan tam tersidir. Çözülenler konusunda her şeyden önce ilk başta gelen, yapılan işin bir ihanet tavrı olduğunun tespiti ve verilen ifadenin örgüte ve devrimcilere verdiği zararların giderilmesi amacıyla acil ve sağlam tedbirlerin alınmasıdır. Tam da bu tedbirler alındığında, örgüt sırlarını düşmana vererek ihanet tutumuna giren kişinin ifadesi ile "M-L, devrimci, yurtsever onbinlerle insanın faşizmin kucağına atılması" engellenebilir ya da asgariye indirilebilir.

İkinci olarak, çözülenler, düşmana örgüt sırlarını vermekle, örgüte, devrime ve devrimcilere ne büyük zararlar verildiğini, örgüt kadrolarına, çevresine, emekçi kitlelere kavratabilmek, olumsuz örneklerden olumluyu, her ne pahasına olursun olsun direnme pratiğinin gerekliliğini beyinlere yerleştirmek için canlı örnekler olarak propaganda ve ajitasyonda kullanılmalıdırlar. Tüm bunlardan sonra, düşmana örgüt sırlarını vererek, ya da düşmanın elindeki örgüt sırlarını tasdik ederek ihanet tutumu içerisine giren ve fakat hatasını görüp aşmak isteyenlerin yeniden kazanılma görevi önem kazanmaktadır.

Yeniden kazanılma imkanının birinci şartı ise, ifade veren kişinin bu tavrını ihanet tutumu olarak değerlendirmesi ve hatasının büyüklüğünü bu çerçevede değerlendirip, hatasına karşı mücadeleyi pratik olarak başlatmasıdır. Düşmana örgüt sırlarını vererek veya düşmanın elindeki sırları tasdik ederek ihanet tutumu içine girenler, ihanet tavırlarını mahkum etmeden, örgütü ve devrimci yığınlar önünde ihanet tutumunu tüm ağırlığıyla sergilemeden başka alanlarda geliştireceği atılım, her zaman yarım kalacak, yeni ihanetlere gebe, tutarsız bir adım olmaktan öte gitmeyecektir.

Bir devrimcinin kazanımları, hatalarını gizlemenin maskesi olamaz. Bir devrimci, hatalarını dürüstçe kabul ettiği ve hatalarına karşı tutarlı ve kararlı bir mücadele yürüttüğü ölçüde kazanımlarını arttırabilir.

Aksi bir tutum, örneğin işkence altında ifade verme ihanet tutumunu, tutukevinde direnme kazanımıyla gizlemeye çalışmak, ya da bunu ilk hatasını aştığının ölçütü olarak ileri sürmek, kendini ve devrimcileri aldatmak, demagoji yapmak demektir.

Tam da bu noktada yazı, "Devrimci Hareket"in kadrolarının işkence altında ifade vererek ihanet tutumuna girenlerin bir çoğunun, tutukevinde direnişler örgütleyerek, düşmanın mahkemelerini "M-L'nin ve örgütün savunulması, buraları faşizmin yargılandığı kürsüler haline getirme eylemleri içinde adım adım kendini yenilemeye" *(agd, sayfa 47)* yöneldiği, "12 Eylül sonrası poliste yaşanılan olumsuz deney, savaşın bu alanında bir direnme geleneği yaratılarak belli anlamda aşılmış" olduğu, "bazı devrimci önderler (!? /BN) ve militanlar pratikte ölümü de göze alarak kendini aşmış" *(agd, sayfa 47)* olduğu iddiasını savunmaktadır.

"Devrimci Hareket" denilen hareket de, bazı kadro ve militanlarının bazı alanlardaki kazanımları ile, başka alanlardaki hatalarını sonsuza dek gizleyemeyecek, örgüt arşivlerinde sonsuza dek saklı tutamayacaktır. "Devrimci Hareket" denilen hareketin bazı kadro ve militanları belli bir zamandan bu yana ciddi bir savaşıma girmişlerse, bu savaşımlarında onları denetlemenin ve onlara yardımcı olmanın yolu, hatalarının tüm ağırlığı ile bilinmesidir.

Fakat *"bazı kadro ve militanlar"* kavramına sığınarak, bu *"bazı"*ların kim olduğu açıklanmadan ve böylece *"bazı"* önderlerin oportünistçe korunmaya çalışıldığı bir yöntemle, hatalar hiç bir zaman aşılamayacaktır...

Hataları aşmak için açıklığa, kararlılığa, bilimselliğe; davamızın çıkarlarını, herkesten ve her şeyden üstün tutmaya ÇAĞIRIYORUZ!...

Mayıs 1990 ■

İbretlik bir haber ve belgeler

YANDAKİ gazete haberi, 1 Temmuz tarihli Milliyet gazetesinde yayınlandı.

Görülen odur ki, "devrimci sorumluluk" denen şeyden nasibini almamış olanlar, hala devrimci saflar içinde bol miktarda mevcuttur.

Devrimci sorumluluk adına sorumsuzluğun dik alasının sergilenmesi, hakim sınıfların ekmeğine yağ sürülmesi hastalığı, hala devrimci saflarda hükmünü sürdürmektedir.

Bu hastalığın bir tek tedavisi vardır: Devrimci örgütlerin devrimciler arasındaki ilişkilerde şiddeti ilke olarak red ettiklerinin ilanı ve buna rağmen şiddet kullananların devrimci saflar içinde teşhiri ve tecriti.

"Bana dokunmayan yılan bin yaşasın" zihniyeti ile, devrimci saflar içindeki çatışmalarda tavırsız kalanlar, olumsuzlukların sorumluluğuna ortaktırlar.

2 sol grup çatıştı, 20 öğrenci gözaltında

İSTİHBARAT SERVİSİ

YILDIZ Üniversitesi'nde sol görüşlü iki grup arasında çatışma çıktı. Olayda 10 öğrenci, taş ve sopa darbeleriyle yaralanırken, 20 öğrenci de polisçe gözaltına alındı.

Polisten ve Yıldız Üniversitesi'nin bazı öğrencilerinden alınan bilgiye göre, yaklaşık bir haftadan beri İstanbul'un değişik üniversite ve yüksekokullarında birbirleriyle çatışan yasadışı Dev-Yol ve Dev-Sol taraftarı iki grup, dün de Yıldız Üniversitesi öğrenci yemekhanesinde birbirine girdi. Sayısı 60'ı bulan kızlı, erkekli iki öğrenci grubunun, 12 Eylül öncesinden beri süren görüş ayrılıkları yüzünden ve bir hafta kadar önce Gaziosmanpaşa'da yasadışı örgütlerden birinin bir taraftarının bıçakla yaralanması nedeniyle çatıştığı öğrenildi. Yemekhanede önceden hazırlanmış odun ve demir çubuklarla birbirine giren öğrencilerden 10 tanesi yaralanarak Şişli Etfal Hastanesi'ne kaldırıldı. Olay yerine gelen Siyasi Şube ve Çevik Kuvvet ekipleri olaylara karıştıkları saptanan 20 kadar öğrenciyi gözaltına aldı. Ayrıca polis, üniversite içinde yaptığı aramada çok miktarda demir sopa, yasadışı sloganlar yazılı broşür ve pankart buldu. Yemekhane duvarlarına asılan yasadışı bildiri ve afişler polis tarafından toplanıp götürüldü.

Günlük gazetelerde yukardaki haber yayınlandığı günlerde, aynı konuda Dev-Sol da yanda belgelediğimiz bir bildiri ve "ÇAĞRI" ile olaya ilişkin "tavır" takındı.

Biz bu "ÇAĞRI" ve bildiriyi olduğu gibi okuyucuya sunarak, Dev-Sol'un görüşlerini; devrimcilik adına savunulanların ve yapılanların neler olduğunu göstermek istiyoruz...

Kendilerine "Devrimci Sol Güçler" diyen ve Devrimci Yol'cuları da "faşizmin önünde diz çökenler", "provokatörler", "ayyaş güruhu",... olarak tanımlayıp tavır takınanların bildirisi şöyledir:

FAŞİZMİN ÖNÜNDE DİZ ÇÖKENLER DEVRİMCİLERE KURŞUN SIKIYOR

Devrimci Yol'cular devrimci kanı akıtmaya devam ediyor.

Gaziosmanpaşa'da Devrimci Yol'cuların dört arkadaşımızı falçata ve bıçakla yaralamalarını teşhir eden bildiriyi dağıtmak için 24.6.1990 günü Kocasinan Halkevi'ne giden arkadaşlarımıza ateş edildi. Bir bayan arkadaşımızın şakağına silah dayanarak, devrimci kanı dökenler savunuldu ve gerekirse burada da kan dökmekten, can almaktan çekinmeyecekleri sözle ve tavırlarla gösterildi. Demoralize olmuş, devrimci faaliyetten yoksun, zamanının çoğunu meyhanelerde geçiren bu ayyaş güruhu şişeleri kırarak saldırıya geçti. Yavuz hırsız rolündeydiler. Devrimcilere saldıracaklar, öldürecekler, yaralayacaklar ve hiçbir özeleştiri yapmayacaklar; yaptıklarının yanlarına kâr kalacak! Bunu istiyorlar...

Kendilerine Devrimci Yol'cu diyen bu provokatörler sol kamuoyuna ve halka teşhir edilmeli, gerçek yüzleri gösterilmelidir. Devrimci katılı, düzenle uzlaşmış, çürümüş ve etrafa pis kokular yayan bu guruh gelişememeyi, siyasi arenada var olmamayı hazmedemiyor. Tüm hücrelerine yerleşmiş olan küçük burjuvalık, bencillik, rekabet duygusu onları iyice dengesizleştiriyor. Falçata, şişe, bıçak ve silahla devrimcilere saldırarak gerçek niteliklerini ortaya koyuyorlar. Bu karakterin teşhir edilmesini hazmedemiyorlar.

Yine 26.6.1990 günü, Üsküdar Halkevi'nde herkese açık bir toplantı düzenlediler. Arkadaşlarımız da halkın önünde gerçekleri açıklamak için bu toplantıya gittiler. Ama korkak, devrimci ahlak ve düşünceden uzak Devrimci Yol'cular arkadaşlarımıza yine bıçak, falçata ve sopalarla saldırdılar ve faşist çeteler gibi kan döktüler. Devrimciler, buraya kavgaya değil, tartışmaya geldiklerini ısrarla vurgulamalarına karşın, her yönüyle üstün durumdayken sorumlu davranarak tahrikleri boşa çıkarmaya çalışmalarına karşın, yine cana kast eden saldırılarla karşılaştılar. Bir arkadaşımız daha falçatayla yaralandı.

Ne yazık ki devrimci kanı akıtmak, Devrimci Yol'cuları uçurumun kenarından kurtaramayacaktır. Devrimcilere karşı işledikleri suçların hesabını vereceklerdir.

Korkmasınlar! Ne sokak serserileri gibi falçata çekeceğiz, ne de meyhane kabadayıları gibi kırık şişelerle saldıracağız. Silahımız ise hep emperyalizmi ve oligarşiyi hedefleyecektir.

Ama şu gerçek bilinmelidir: Ne pahasına olursa olsun, gerçekleri sol kamuoyuna ve halka açıklamaya devam edeceğiz.

Gerçeklerin halka açıklanmasından korkanlar, ideolojik olarak tükenmiş olanlardır.

Devrimci Yol'culara Çağrı!

Katlettiğiniz, yaraladığınız devrimcilerin hesabını halka vermek için daha kaç cinayet işleyeceksiniz?

Tüm Devrimcilere, Yurtseverlere, Demokratlara Çağrı!

Devrimci kanı akıtan, bunu sopayla, silahla savunan, yeni saldırılar düzenlemekten çekinmeyenlere tavır almak için daha kaç devrimcinin kanının akması, kaçının ölmesi gerekecek?

KAHROLSUN DEVRİMCİ KATİLLERİ!
KAHROLSUN SOL İÇİNDEKİ PROVOKATÖRLER!

DEVRİMCİ SOL GÜÇLER

Bu olaylar ve yayınlanan bildiri ardından, İstanbul'da Bolşevik Partizan taraftarı arkadaşlar da aşağıda yer alan bildiriyi yayınlayarak, Marksist-Leninist tavrın nasıl olması gerektiğini bir kez daha tüm işçi sınıfı yanı sıra, çifte standartçı oportünist akımlara göstermişlerdir.

BOLŞEVİK PARTİZAN
İSTANBUL

Devrimciler arasında şiddeti ilke olarak RED edin! İdeolojik mücadele silahına sarılın!

Sınıf bilinçli işçiler...
Tüm Devrimciler...
Yoldaşlar...

Ne yazık ki Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci kamuoyu bir kere daha devrimci örgütlerin çatışmalarına tanık oldu.

Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci kamuoyu, Haziran ayı içinde bir kere daha bazı devrimci örgütlerin –Devrimci Yol ve Devrimci Sol– kendi aralarındaki sorunları, çelişkileri devrimciler arası ilişki normlarından fersah fersah uzak, lump yöntemlerle, kaba kuvvet tehditleri ve şiddet eylemleriyle, devrimci kanı akıtarak halletmeye, çözmeye çalıştıklarına tanık olmuştur.

Bu iki devrimci örgüt arasında çıkan çatışmalarda onlarca devrimci yaralanmış, onlarcası ise faşist hakim sınıfların eline düşmüştür. Bu olaydan da görülebileceği gibi, bu tür eylemler yalnızca karşı-devrimin işine yaramaktadır. KARŞI-DEVRİME HİZMET ETMEKTEDİR. Bu tür eylemler, yalnızca burjuvazinin devrimcilere saldırması için, onları tutuklaması, onları zindanlarda çürütmesi için fırsat ve ortam yaratmaktadır. Bu tür eylemler, burjuvaziye devrimci saflarda karışıklık yaratmak, evet DEVRİMCİLERİ BİRBİRİNE KIRDIRMAK fırsatı ve ortamı yaratmaktadır. Bu tür eylemler kim tarafından hazırlanırsa hazırlansın, ne adına yapılırsa yapılsın DEVRİME DEĞİL, KARŞI-DEVRİME HİZMET ETMEKTEDİR, ETMİŞTİR.

Burjuvazinin provokasyonlarını müdahalelerini ve saldırılarını boşa çıkarmanın tek yolu; devrimciler arasında ideolojik mücadeleye ŞİDDETİN SOKULMASINI İLKE OLARAK REDDETMEK VE BU KONUDA ORTAK TAVIR TAKINMAKTIR! Burjuvazinin provokasyon, müdahale ve saldırılarını boşa çıkarmanın yolu; ilkeli devrimci tavır ve devrimciler arasındaki ilişkilerde şiddeti kullananları devrimci saflar içinde barındırmamaktır.

DEVRİMCİLER... YOLDAŞLAR...

DEVRİMCİLER ARASINDA ŞİDDETİ İLKE OLARAK REDDEDİN! İDEOLOJİK MÜCADELE SİLAHINA SARILIN! DEVRİMCİ ÖRGÜTLER ARASINDAKİ SORUNLAR, ÇELİŞKİLER ŞİDDET EYLEMLERİYLE DEĞİL, YALNIZCA İDEOLOJİK MÜCADELE İLE ÇÖZÜLEBİLİR! TÜM DEVRİMCİLERİ, DEVRİMCİLER ARASINDAKİ İLİŞKİLERDE, ŞİDDET EYLEMLERİNİ KARŞI-DEVRİMCİ EYLEMLER OLARAK RED VE MAHKUM ETMEYE ÇAĞIRIYORUZ!

Devrimciler... Yoldaşlar...

Devrimci örgütlerin, kendi aralarındaki sorunları, çelişkileri şiddet eylemleriyle devrimci kanı akıtarak, halletmeye, çözmeye çalışmaları yalnızca bugüne özgü bir olay değildir. Hayır, aynı olaylar yani devrimcilerin birbirlerine şiddet uygulamaları, birbirlerini kurşunlamaları, yaralamaları, sakatlamaları, katletmeleri vb. 12 Eylül öncesi dönemde de yaşanmıştır. Devrimci örgütlerin hemen hemen tümü bu konuda REZİL bir geçmişe sahiptirler.

Eğer bugün devrimci örgütler kendi aralarındaki sorunları, çelişkileri ideolojik mücadele değil DE, şiddet eylemleriyle, devrimci kanı akıtarak çözmeye çalışıyorlarsa, bu onların geçmiş deneyimlerden hiçbirşey öğrenmediklerini, geçmiş deneyimleri değerlendirip, doğru-dürüst dersler çıkaramadıklarını, geçmişten özeleştiri ile köklü olarak kopmamış olduklarını göstermektedir. İşte bugün görev, her konuda olduğu gibi devrimciler arasında ilişkiler sorununda da geçmiş deneyimleri, Marksist-Leninist bir bakış açısıyla değerlendirip doğru dersler çıkarmak, geçmişten özeleştiri ile köklü olarak kopmaktır. Görev budur.

Devrimciler... Yoldaşlar...

Bugün hemen bütün devrimci örgütler, teoride "devrimciler arasında şiddet yöntemlerinin kullanılmasına karşı olduklarını" ilan etmişlerdir. Bugün hemen bütün devrimci örgütler, devrimciler arasında var olan sorunların, çelişkilerin ideolojik mücadele ile giderilmesi gerektiğini savunmaktadırlar. Fakat bir çok devrimci örgüt, evet Devrimci Yol ve Devrimci Sol DA, teoride savundukları bu görüşü hayata, pratiğe geçirmemişlerdir. Teoride savundukları bu görüşe uygun pratik sergilememişlerdir. Bir çok devrimci örgütün, evet Devrimci Yol ve Devrimci Sol'un DA teorileri ile pratikleri arasında derin uçurumlar sözkonusudur. Birçok devrimci örgütün, evet Devrimci Yol ve Devrimci Sol'un DA teorileri başka, pratikleri DAHA BAŞKADIR.

Örneğin Devrimci Sol Haziran ayı içinde olan olaylarla ilgili yayınladığı bildiride "BİZ SOL İÇİ ÇATIŞMAYA HEP KARŞI OLDUK", "YILLARDIR TÜM SOLA ÇAĞRI YAPIYORUZ. GELİN 12 EYLÜL ÖNCESİ SOL İÇİ ÇATIŞMALARI TARTIŞALIM, NEDENLERİNİ BULALIM. ELEŞTİRİ VE ÖZELEŞTİRİLER YAPILSIN VE BİR DAHA SOL İÇİ ÇATIŞMA OLMASIN." diyerek KESKİN ideolojik mücadele taraflısı olduğunu, şiddet eylemlerine ise karşı olduğunu lafta DA OLSA savunabilmektedir.

Bir tarafta "BİZ SOL İÇİ ÇATIŞMAYA HEP KARŞI OLDUK." görüşünü savunan Devrimci Sol, diğer tarafta yurtdışında, Batı Almanya'da bizim somutumuzda –ideolojik mücadele yerine– karşı-devrimci şiddet eylemlerine yönelmiş, taraftarlarımıza pusu kurarak, kafa kol kırarak zorbalık yöntemleri ile bizi susturmaya çalışmıştır. Açıkça karşı-devrimci şiddet eylemleriyle devrimci propagandayı yasaklamaya çalışmış, işine gelmeyen, kendi doğru bulmadığı bir makale yüzünden BOLŞEVİK PARTİZAN'ın satışını engelle-

meye çalışmış, Türk faşist devletinin beceremediği sansür işini devrimcilik adına yapmaya soyunmuştur. Devrimci Sol İDEOLOJİK MÜCADELE SİLAHINA SARILACAĞINA şiddet eylemlerine sarılmıştır.

Devrimci Sol'un bu PRATİĞİ, teoride savunduğu "Biz sol içi çatışmaya hep karşı olduk" düşüncesine TABAN TABANA ZITTIR. Onların bu PRATİĞİ, devrimciler arasındaki ilişkilerde şiddet kullanımını meşru gören, meşrulaştıran bir pratiktir.

Örneğin onların yayınladıkları, "Faşizmin önünde diz çökenler devrimcilere kurşun sıkıyor" adlı bildirileri, devrimciler arasında ideolojik mücadelede şiddet kullanımını açıkça RED ve MAHKUM etmekten fersah fersah uzaktır. Tersine bu bildiriye hakim olan dil intikam dilidir; bu bildiriye damgasını vuran ruh, devrimci sorumluluk ruhu değil, intikam ruhudur. Bu anlayış ve tavırlarla bir yere varılamaz, ideolojik mücadele yürütülemez.

Biz TÜM DEVRİMCİ ÖRGÜTLERİ, "devrimciler arasında şiddet kullanımını" İLKE olarak RED ve MAHKUM etmeye, bu olaylar somutunda Devrimci Yol ve Devrimci Sol taraftarlarını, sempatizanlarını devrimci sorumluluklarının bilincinde olmaya, duyarlı davranmaya, saldırılara intikamcı bir şekilde karşı-saldırı ile cevap verilmesini REDDETMEYE, var olan sorunları, çelişkileri İDEOLOJİK MÜCADELE İLE ÇÖZMEYE ÇAĞIRIYORUZ.

BİZ TÜM DEVRİMCİ ÖRGÜTLERİ DEVRİMCİLER ARASI İLİŞKİLER SORUNU ÜZERİNE CİDDİ OLARAK DÜŞÜNMEYE, TARTIŞMAYA VE 1981 YILINDA YAPTIĞIMIZ ÇAĞRIYI İMZALAMAYA ÇAĞIRIYORUZ.

1- Bütün devrimci gruplar, **devrimci gruplar arasındaki çelişmelerin** barışçı yöntemlerle, **şiddet kullanılmadan çözülmesini** ilkesel bir sorun olarak gördüklerini açıklamalıdır.

2- Bütün devrimci gruplar, kimden gelirse gelsin, kim başlatırsa başlatsın, **devrimci gruplar ve devrimciler arasındaki çatışmaların karşı devrime hizmet ettiğini** ilkesel olarak kabul etmeli ve açıklamalıdır.

3- Bütün devrimci gruplar, bu sorunu **"ilkesel bir sorun olarak görmeyen" gruplara karşı ortak tavır** almalı; onları en geniş çevrede eldeki bütün araçlarla teşhir ve tecrit etmelidir.

4- Tüm devrimci gruplar, kendi dışlarındaki devrimci gruplar arasındaki çatışmalarda da tavır takınmalı; çatışan grupları çatışmaya son verme yönünde zorlamalıdır.

5- Herhangi bir devrimci grubun, bir diğer devrimci gruba; ya da herhangi bir devrimci gruptan kişilerin, bir diğer devrimci gruptan kişilere yaptığı fiili saldırılar karşısında; bizzat saldırı sırasında saldırıya uğrayanların kendini koruması, savunması en tabii hakkıdır. **Saldıranlar, saldırı içinde karşı devrimci konumdadırlar.** Saldırı esnasında olan olayların sorumlusu, saldırıyı düzenleyenlerdir. Ancak saldırıya, intikamcı bir şekilde **karşı saldırı** ile cevap verilmesi red edilmelidir.

6- Devrimci gruplar, kendi dışlarındaki devrimci grup ve kişilere fiili saldırılarını haklı çıkarmak için; saldırılanlar hakkında "ajan", "ajan provokatör", "MİT'le işbirliği", "ajan provokatör örgüt", "karşı devrimci" vs. gibi değerlendirmeler yapmaktadırlar. Bu değerlendirmeler genellikle gerekçelendirilmemekte, en iyi halde sözü geçen kişi veya örgütün, bu değerlendirmeyi yapanlara yaptığı saldırı gerekçe olarak gösterilmektedir. Bu tavır red edilmelidir.

İlke olarak, **ispatlanmayan iddialar** red edilmeli; ispatlanmayan iddiaları yargı olarak ileri sürüp, bunun üzerine siyaset inşa edenler, **iftiracı ve gayrı ciddi** olarak değerlendirilmeli, bu tavır içinde olanlara karşı ortak tavır takınılmalı; bunlar teşhir, tecrit ve mahkum edilmelidir.

7- Herhangi bir teşkilat veya kişinin "karşı devrimci", "ajan provokatör" vs. olarak değerlendirilmesi için, o kişi veya örgütün belli **karşı devrimci eylemler** yapması yeterli değildir. Şurası bilinmelidir ki, yer yer devrimciler de **karşı devrimci** nitelikte eylemler yapabilirler. Sorun onların bunu düzeltip düzeltmeyeceği sorunudur.

Herhangi bir örgüt veya kişinin "karşı devrimci" olduğunu söylemek için, o kişi ve örgütün, **hakim sınıflarla birleştiğini**; düzeni savunduğunu; ya da herhangi bir emperyalist gücün ajanı olarak hareket ettiğini ispatlamak gerekir.

8- Herhangi bir teşkilat, bir diğer devrimci teşkilat hakkında yaptığı "karşı devrimci" değerlendirmesi konusunda tüm devrimci harekete karşı sorumludur. Böyle bir değerlendirme, suçlama karşısında tüm devrimci teşkilatlar, değerlendirmeyi yapan teşkilatı, iddiasını ispatlama yönünde zorlamalı, gerekçe, delil talep etmelidir. Bu yapılmazsa, suçlamayı getiren örgüt hakkında ortak tavır takınılmalı, teşhir ve tecrite yönelinmelidir.

9- Saldırıya uğrayan örgüt ya da kişi açısından tutulması gereken yol; saldırana aynı şekilde cevap vermek olmamalıdır. Tutulması gereken yol en geniş devrimci kamu oyu içinde teşhir ve tecrit yolu olmalıdır.

10- Bu konuda eğitime önem verilmeli. Devrimciler arasında, kamu oyu önünde —en ağır ve fakat gerçekten temelli polemiği de içeren— açık ideolojik mücadelenin ve eylem birliğinin önündeki engeller yıkılmaya çalışılmalıdır.

(BOLŞEVİK PARTİZAN 14/4, Kasım 1981 "Devrimciler Arasındaki Çelişkiler Nasıl Çözülmeli?" başlıklı makaleden, sayfa 11-12)

3 Temmuz 1990

Bu bildirinin işçi sınıfı ve devrimci kamuoyuna ulaştırılması sonrasında; "Devrimci Sol" adına, "Haziran 1990" tarihli gözüken, ancak Temmuz'da olaylardan sonra dağıtılan "ÇAĞRI" başlıklı bir yazı devrimci kamuoyuna sunulmuştur. Bu çağrıda da şu görüşlere yer verilmektedir:

Ç A Ğ R I

SOL İÇİ CİNAYETLERİ SORGULAYALIM, DOĞABİLECEK OLUMSUZLUKLARI VE YENİ ÖLÜMLERİ ENGELLEYELİM.

ÇAĞRI

SOL İÇİ CİNAYETLERİ SORGULAYALIM, DOĞABİLECEK OLUMSUZLUKLARI VE YENİ ÖLÜMLERİ ENGELLEYELİM

Türkiye'de 12 Eylül öncesi çeşitli sol örgütler arasında onlarca devrimcinin ölmesine, yaralanmasına neden olan yaygın çatışmalar yaşandı. Bu çatışmaların nedenleri sorgulanarak dersler çıkarılacağı ve bir özeleştiri sürecine girileceği yerde, sol genelde suskun kalmayı yeğledi. Sol içi çatışmalarda sorumluluk taşıyanlar, bunu açık yüreklilikle ortaya koymak ve sol içi ilişkilerde devrimci bir anlayışın egemen kılınmasını sağlamak gibi bir çaba içine girmediler. Dahası, kimi sol gruplar 12 Eylül öncesinden bugüne, yaklaşık 15 yıldır devrimci kanı dökmeye devam ediyorlar.

Emperyalizme ve oligarşiye karşı savaşı yükseltmek, halkların mücadelesine önderlik etmek yerine; sol içi çatışma yaratarak, devrimci öldürerek, yaralayarak, siyaset yasakları koyarak devrimci varlığını sürdürmek istemenin ne anlama geldiği, halka ve devrimcilere nasıl zarar verdiği kavranıp bilince çıkarılmadıkça; dünden bugüne sol içi çatışmalar tek tek ele alınıp nedenleri bulunmadıkça ve halka özeleştiri yapılmadıkça; bu çerçevedeki tüm olumsuzluklar açık ve net bir dille mahkum edilmedikçe çatışmalar bitmeyecek, devrimci kanı akmaya devam edecektir.

Nitekim bugün, solun bu olumsuz mirası yeterince sorgulanmadığından, olumsuzluğu yaratan nedenler üzerinde durulmadığından, '80 öncesi yaşananların yeniden gündeme geleceğinin belirtileri görülmeye başlandı. Kimse çatışmaların doğru olduğunu, halk içindeki çelişkilerin şiddete dayalı olarak çözüleceğini söylemiyor, en azından teori düzeyinde bunu savunmuyor; ama pratikteki tutum hiç de savunulduğu belirtilen anlayışla uygunluk taşımıyor.

Devrim için halk yığınlarını seferber etmek, mücadeleyi yükseltip geliştirmek iddiasında olan her siyasi hareket, taşıdığı devrimci sorumluluk gereği, her alanda devrimci bir gelenek oluşturmak gibi bir misyonla yüklü olmak zorundadır. Bugün sol içi ilişkilerdeki olumsuzluğu aşmak ve devrimci bir gelenek oluşturmak görevi, ancak tüm sol hareketlerin ortaklaşa çabaları sonucu başarılabilir. Bunun ilk adımı geçmiş olumsuzlukları, bütün nedenleriyle sorgulayarak özeleştiriye yönelmekten geçiyor.

Sol İçi Çatışmaları Hep Engellemek Çabası İçinde Olduk

Devrimci hareket olarak, 12 Eylül öncesinden başlayarak, bugüne kadar her türlü tartışmaya açık olduk ve sol örgütler arası ilişkilerin devrimci bir anlayış temelinde geliştirilmesi, çatışmalara son verilmesi için çaba ve çağrılarda bulunduk.

Örneğin, 1979 yılı Ocak ayında bir sol örgütle birlikte kaleme alınan ve tüm sola yönelik olarak yapılan ortak açıklamada şunları söylüyorduk:

"Sosyalist hareket içinde kimse kimsenin söylediğine kulak asmamakta, ideolojik mücadele yerine kördöğüşü sürmekte, ayrılıklar körüklenmekte ve bunlar çatışmalara kadar varmaktadır (...) Sosyalistler arası kördöğüşünün ortadan kaldırılması, kadrolar ve sempatizanlar arasındaki kemikleşmenin, düşmanlığın ortadan kaldırılması pratik temeline dayalı ideolojik mücadele platformundan geçecektir (...) Siyasi hareketler (...) ideolojik mücadele yerine, düşmanlığı körükleyen davranışları teşhir ve mahkum etmelidirler. "İlkelerde savaş, devrimci kardeşlik" şiarını hayata geçirmelidirler."

Kuşkusuz bu çağrı ile yetinilmedi. '80 öncesi hemen tüm sol örgütlerle diyaloga girildi, ancak yapılan toplantılarda olumlu adımlar atılamadı. 1980 Bahar'ında iki sol grubun çatışmasının sürdüğü bir kesitte, tüm sol hareketlerin siyasi temsilcilerinden oluşan bir komisyonun kurulması; bu komisyonun sol içi tüm çatışma ve öldürme olaylarını araştırması, sorgulaması; her hareketin kendi insanını eğitmesi, olumsuzlukları halka anlatması; sorumsuz tavır sergileyenlere, eğer özeleştiri yapmaz ve aynı tavırda ısrar ederse caydırıcı müeyyideler uygulama gibi pek çok görevi kapsayan bir öneri yapıldı.

Solun yaklaşımı yine olumsuzdu. Bütün bu çabalar ve çağrılar ne yazık ki sonuç vermedi. İlkel, bağnaz ve grupçu anlayış içindeki kimi sol gruplar adeta birbirleriyle vuruştular. Herkes bildiğini yapmaktan vazgeçmedi. Öyle ki, zaman zaman biz de bu saldırıların doğrudan hedefi olduk. Yoldaşlarımız katledildi. Ama her defasında devrimci sorumluluğumuzun gerektirdiği bilinçle hareket ettik. İntikam duygularıyla misilleme yoluna gitmedik.

12 Eylül Sonrası Hareketimizin Yaptığı Çağrılar da Yanıtsız Kaldı

12 Eylül'le birlikte Türkiye Solu bir yenilgi süreci yaşadı. Hemen tüm örgütlerden MK ya da ileri düzeyde kadrolar cezaevine düştü. '80 öncesi yaşanan bu olumsuzluğun muhasebesinin yapılabileceğini umarak —bir arada olmanın avantajı da vardı— 1985'te, 1 Mayıs vesilesi ile cezaevindeki yoldaşlarımız tüm devrimci güçleri, sol içi çatışmaları tartışmaya çağırdı. Amaç; sol içi çatışmaların oligarşiye ne ölçüde yarar sağladığını, sol güçlere ne ölçüde zarar verdiğini ortaya koymak; herkesin kendi payına bir özeleştiri sürecine girmesini sağlamak; ve bundan dev-

rimci-ilerici güçlerin birliğini pekiştirici, geleceğe dönük dersler çıkarmaktı. Ama bir örgüt dışında kimseden ses çıkmadı; onlar da kendi olumsuzluklarının hatırlatılmasından duydukları rahatsızlığı dile getirmeden öteye geçmediler.

Suskunluk sürüyordu...

Evet, devrimci güçler arasında işlenen dizilerce cinayeti açıklamak ve nedenlerini bulmak gerekiyordu. Gerçeklere sırt çevirmekle, üzerini küllemeye çalışmakla bir yere varılamazdı. Aynı çağrı 1986 1 Mayıs'ında cezaevi platformunda bir kez daha yinelendi. Bu çağrıda şunlar dile getiriliyordu:

"Devrimci güçler arasında işlenen dizilerce cinayetleri birbirimize açıklamak ve nedenlerini bulmak gerekiyor. Gerçeklere sırt çevirip, üzerine sünger çekilerek bir yere varılamaz.

"Bugün 12 Eylül öncesi devrimci-ilerici güçler arasındaki birliği baltalaması ve halk kitlelerini sınıf mücadelesinden soğutucu bir işleve sahip olmasından hareketle, hemen tüm sol güçlerce yenilginin önemli nedenlerinden biri olarak sol içi çatışmaların gösterilmesi, bu konunun hayati öneminin genel kabul gördüğünü gösterir. Solun yenilgisinde sol içi çatışmanın payı varsa —en azından bu tesbiti yapanlar varsa— neden bugün bu sorunun üzerine yürüyerek kaynağını kurutmak gibi bir tarihi ve siyasi görevden kaçınılıyor? Biz bu konunun üzerine gidilmesinin zamanının çoktan gelip geçtiği inancındayız. İçinde bulunulan koşullarda bu konunun sorumluluğunun bilincinde olan devrimci siyasetlerce —sol içi çatışmaya karışsın veya karışmasın— zaman kaybetmeksizin sol içi çatışmaların enine boyuna tartışmaya açılmasından yanayız. Bunu devrime ve halkımıza olan sorumluluğumuzun vazgeçilmez ve ertelenemez bir görevi olarak kabul ediyoruz. Devrimci-ilerici güçlere yakışmayan bir çirkinlik olarak gördüğümüz sol içi çatışmalarda kim, ne ölçüde pay sahibi ise ve bu pay hangi anlayışların ürünü ise tartışmalar sonucu ortaya konmalı, özeleştiri yapılmalıdır. Bu yapılmazsa, yenilginin nedenlerinden biri olarak sol içi çatışmanın konması ciddi ve samimi görülemez; yasak savmaktan başka anlam taşımaz."

Yine susma yolu seçildi...

Bu çağrı da dikkate alınmadı. Oysa çok önemli bir moment yakalanmıştı; sol içi çatışmalarda esas sorumluluğu taşıyanlar biraradaydı ve başka hiçbir koşulda böyle bir platform oluşturma olanağı kolay kolay bulunamazdı. Üstelik henüz zaman çok geçmemişti ve olaylar belleklerdeki tazeliğini büyük ölçüde korumaktaydı. Sol, hiçbir sorumluluk taşımıyormuşçasına, yapılan çağrıyı sessizlikle geçiştirmeyi yeğledi.

Biz Çağrı Yapmaktan Bıktık, Ama Sol Suskun Kalmaktan Bıkmadı

Benzer bir çağrı, 1988 1 Mayıs'ında (...) dergisinin 6. özel sayısında genel sola yönelik olarak yeniden yapıldı ve şunlar söylendi bu kez:

"Yıllardır süregelen çağrımızı yineliyoruz: "Sol birbiriyle çatışıyor" demagojisini egemen güçlere vermemek için düşünce farklılıklarımız olsa da, emperyalizme ve faşizme karşı birleşebileceğimiz ortak noktaların olabileceğine inanarak, eylem ve güç birliği yaratarak, giderek daha ileri birlikler hedefleyerek devrime yürüyelim.

"Her devrimci, ilerici, yurtseverin bir değer olduğuna inanarak, devrimcilerin birbirine karşı saygılı ve güven duyma geleneğini geliştirelim.

"Tüm bunlar için gelin, 8 yıl sonra da olsa Türkiye Solunun kara bir lekesi olan sol içi cinayetleri hep birlikte sorgulayalım. Nedenlerini, niçinlerini hiç çekinmeden ortaya koyalım.

"Kuşkusuz, yılların çarpık ve sağlıksız düşüncelerinin, kastlaşmış yapılarının bir anda düzeleceği hayalini kurmuyoruz. Ama mutlaka milyonlarca emekçiyi yönetme sorumluluğuyla samimi ve radikal adımların atılması gerektiğine inanıyoruz.

"Bunun için, sol grupların siyasi temsilcilerinden oluşan bir komisyon oluşturulmalıdır. Bu komisyon, geçmişten bugüne sol içindeki cinayetleri araştırmalı, sorgulamalı, temsil ettiği insanları eğitmeli, sağlıksız anlayışları halka anlatmalı ve olumsuzlukları teşhir etmelidir. Sorumsuz tavırlarının özeleştirisini yapmamakta ısrar eden gruplara karşı caydırıcı müeyyideler uygulanmalıdır.

"Sağlıksız anlayışların kısa sürede ortadan kalkmayacağını bilerek, bu komisyon devrimci bir anlayış yerleşene kadar görevini yapmaya devam etmelidir. Ve herhangi bir siyasi grubun diğer gruba saldırısı karşısında çatışmayı engelleyici ve olumsuz tarafı özeleştiriye davet edici ve caydırıcı bir fonksiyon görmeyi programına almalıdır.

"Kısaca, bugünden, doğması muhtemel olumsuzlukları önlemek için, solun, sınırları çizilmiş, fonksiyonları belirlenmiş bu tür bir örgütlenmeye ihtiyacı olduğuna inanıyoruz."

Soldan ne yazık ki yine ses gelmiyordu. Bu konu adeta tabu gibiydi. Kimse kendi olumsuzluklarını açık yüreklilikle ortaya koyma ve halka hesap vermeye yanaşmıyordu. Suskunluğun başka anlamı olamazdı. Oysa yüreklerdeki yaralar kanıyordu ve devrimci vicdan sahibi herkes, taşıdığı günah ne ise bunu ne eksik ne fazla açık biçimde ortaya koymalıydı. Bı yapılmadı ve hâlâ da yapılmıyor.

Sol'a Bir Kez Daha Sesleniyoruz

Bugün aynı çağrıyı bir kez daha yapıyoruz. Artık daha fazla zaman kaybetmeden sol, konuya ciddi biçimde eğilmelidir. ***Aksi halde, 12 Eylül öncesinin bilinen olusuzluklarının yeniden yaşanması kaçınılmaz olacaktır ve gidiş bu yöndedir.***

Dün olduğu gibi bugün de, Türkiye Soluna egemen olan küçük burjuva ideolojik ve sınıfsal temel, çeşitli sol grupların birbirini hazmedememesi, rekabetçiliği ve nihayetinde çatışmayı doğuruyor. Birçok siyasi yoğunluk yıllardır çok büyük sözler etmesine karşın hep küçük ve güdük kaldılar. İdeolojik olarak özgünleşememiş, yaratıcılıktan ve devrimci özveriden yoksun bu gruplar, güçlenmeyi, halkı örgütleyerek emperyalizme ve oligarşiye karşı savaşa katma yerine, sol içindeki bir başka grubun potansiyelini örgütleme olarak kavramakta, ve bu durum siyasetler arası rekabetin ve sürtüşmenin ana nedenini oluşturmaktadır. İdeolojik olarak zayıf olanlar, üstün olmak için zora ve şiddete başvurma yolunu seçiyorlar. Zor, karşı-zoru doğuruyor ve olaylar bitmek bilmiyor.

Öncelikle halk için, halkı örgütlemek ve devrimi yapmak için politikalar üretilmedikçe ve 55 milyon halka önderlik edecek sorumlulukta ve olgunlukta bir iktidar bilinci oluşmadıkça, sol içi rekabet yok olmayacak, çatışmalar şu veya bu nedenle sürecektir. Kuşkusuz bu olumsuzluğun giderilmesi uzun süreli

bir olaydır. Ancak bir noktada adım atmalı ve devrimci anlayış adım adım egemen kılınmalıdır. Bugün herşeye rağmen, sol içi çatışmaların önüne geçilebilir veya bu çatışmalar belli bir seviyede tutulabilir; en azından devrimcilerin ölmeleri, yaralanmaları ve provokasyonlar önlenebilir.

Bunun için öncelikle, 12 Eylül öncesi ve sonrası sol içi çatışmalar, her siyasi yoğunluk tarafından önyargısız ve ciddi bir şekilde ele alınıp ortaya çıkarılmalıdır. Kim, nerede, ne yaptı; kimleri öldürdü ve yaraladı; nedenleri neydi, hangi anlayıştan kaynaklandı; tek tek tüm olaylar tartışılmalı ve gerçekler ortaya konmalıdır.

Bu amaçla;

1-) Tüm siyasi yoğunluklar, devrimcileri öldürmeyi, yaralamayı, devrimciler hakkında spekülasyonlar üretme ve yaymayı, provokatif davranışlara girmeyi, siyasi çalışma yapma yasağı koymayı vb. mahkum etmek için dar ve geniş platformlarda biraraya gelmelidir. Bu platformlarda, sol içi düşmanlığın ortadan kaldırılması için geçmişte işlenen tüm cinayet ve saldırılar ortaya konmalı ve ortak bir deklarasyon hazırlanarak tek tek tüm cinayet ve saldırılar mahkum edilmelidir. Olumsuzlukların sorumluluarı, tek tek olayların özeleştirisini yapmalı ve bir daha aynı olumsuzluğa düşmeyeceği konusunda güvence vermelidir.

2-) Ortak deklarasyon ve özeleştiriler tüm sola ve halka dağıtılmalı; geniş kitlesel toplantılar tertiplenerek halka sol içi çatışmalar konusunda özeleştiri verilmeli ve bundan böyle bu tür çatışmalara izin verilmeyeceği açıklanmalıdır.

3-) Tüm bunlara karşın, ortaya çıkabilecek olumsuzlukları engellemek için sol içi bir komisyon kurulmalı (ki bu, 1980'den beri önerdiğimiz çözümdür) ve herhangi bir bölgede çıkan olumsuzluk derhal komisyona bildirilerek önlem alınmalı, olayın sorumlularına çeşitli müeyyideler uygulanmalıdır. Meydana gelen olayın sorumluluğunu taşıyan siyasi yoğunluğun olumsuzlukta ısrar etmesi halinde daha katı müeyyideler gündeme getirilmelidir.

4-) Komisyonu oluşturan ve bu komisyonun kararlarına uyacaklarını taahhüt eden siyasetler, aralarında bir protokol hazırlamalıdırlar.

Haziran 1990

DEVRİMCİ SOL

4-) Komisyonu oluşturan ve bu komisyonun kararlarına uyacaklarını taahhüt eden siyasetler, aralarında bir protokol hazırlamalıdırlar.

Haziran 1990

DEVRİMCİ SOL

Görüleceği gibi, bu "Ç A Ğ R I", Devrimci Sol'un tutarsızlığı, teori-pratik uyumsuzluğu ve çifte standartçılığının en çarpıcı belgelerinden biridir.

Her satırı başlı başına tavır takınmaya açık, lime lime eleştiriye muhtaç bu çağrı üzerinde, burada şimdilik uzun uzun durmayacağız. Sadece Devrimci Sol ve çağrı yaptıkları devrimcilere hatırlatmak istediğimiz husus; aynı Devrimci Sol'un 1989 Ağustos'undan sonra, Bolşevik Partizan'da çıkan bir yazı ardından Bolşevik Partizan taraftarlarına yönelik, yurtdışında yürüttüğü karşı-devrimci saldırılara, çağrıları içinde tek kelime ile değinmemeleridir...

Adı geçen "ÇAĞRI"yı kaleme alanların yurtdışındaki yandaşları, daha önce aktardığımız bir bildirileri ardından bir bildiri daha yayınlayarak, şu görüşleri savunabiliyorlardı:

DEVRİMCİ DEĞERLERE SALDIRININ

PROVOKASYON ZEMİNİ "BOLŞEVİK"," PARTIZAN

12 Eylül yenilgisinin yarattığı örgütsel, siyasal, psikolojik bozuklugun etkilerinin süratle atıldığı, devrimci dalganın kabaran egilimi ile köhnemis düzen sarsılmaktadır. Yükselen bu ivme karşısında acze düşen karşı devrim güçleri, devrimci mücadeleyi geriye çekebilmek için çeşitli araçlarla saldırı ve provokasyon yöntemini gündemine alacağı ve bu uygulamaların sonucu ortaya çıkacak olumsuzluklar konusunda uyanık olunması gerekliliği kendini her geçen gün daha da hissettirmektedir. Devrimin gelişimi karşı devriminin şiddetini doğurur ve bu sınıflar mücadelesinin kaçınılmaz bir yasasıdır. Bu anlamıyla da devrimci mücadele halkın anlayabildiği üslup ve yöntemlere sahip olmalıdır. Karşı devrim güçlerinin alternatif saldırı ortamına zemin hazırlayacak bir durumu asgariye indirmek, bu zemine açık kapı bırakmayacak netlikte olmasına dikkat etmek zorunlu ön koşuldur.

Kimi kesimlerde bu durum , sınıfsal karekterlerinden doğan küçük burjuva yapılarının gereği olarak egemenlerin icazeti aracılığıyla sol'a saldırı, M-L teori yerine felsefi idealist düşünce temelinde devrimci mücadeleye saldırı, halkın devrime olan inancın körertilmesi şeklinde biçimlenir. Ülkemizde şekillenen biçimi ise silahlı mücadeleye saldırıdır.

Yenilgi dönemlerinin ürünü olarak ortaya çıkan bu tablo; herşeye rağmen sınıflar mücadelesinin ülkemizde yürütülüş biçimi olan silahlı mücadele anlayış ve faaliyetliliğini engelleyemedi. Devrimci hareket 80 yenilgisinin yaralarını, her alanda kendini yenileyerek sarmasını bildi ve bugün oligarşinin en uç noktada boy hedefi olmasının nedenide budur. 12 Eylül yenilgisi sonrasında Sınıf mücadelesinde yerini alamayanların, cuntaya karşı teslimiyeti her alanda savunanların toparlanamamanın sıkıntısıyla devrimci mücadeleyi karalama, devrimci önderlere saldırıları yenilgi sürecinin diğer bir yanını oluşturuyor. Bu yanın en yoğunlaşmış biçimde yurtdışını mekan tutmuş; "enternasyonellik","geri çekilme" vb. anlayışlara sahip olan sağ oportünist kesimin binlerce kilometre uzaktan "ideolojik" mücadele adı altında saldırı oklarını devrimcilere yöneltmeleridir.

Bu durumun en somut ifadesi ülkedeki sınıf mücadelesinden uzakta olmalarına rağmen mücadelenin içinde "olduklarının" iddiasıyla hareket eden "Bolşevik" "Partizan" ın büyük bir sorum(suz)lulukla nereye varacağını hesaplamadan seviyesiz bir üslupla kaleme aldıkları yazılarından hareketle MİT'in kendi adlarına yazıp dağıttığı bildiri ile yaratılan provakasyona önayak olmasıdır. "Bilimselliği" elden bırakmama, M-L adına "somut" verilerle hareket etme her defasında "somut"un açıklanması tarafımızdan istendiğinde geçiştireceksin ve bu duruma "konferans" adına açıklama yapacaksın ! Gelişen süreçte kendi yazdıklarına inanmayacaksın, karşı devrim cephesinden yürütülen eleştiriye katılarak onaylayacaksın. Kendi acizliğinizin ifadesi olarak da, devrimci hareketin sempatizanlarına çağrı yaparak kendi saçma iddialarınızı "isbatlama" için yöneticilerinizden D. Karataş'ın ifadesini isteyin gibisinden akıldan yoksun bir mantık sergileyeceksiniz bu olsa olsa megolaman bir kafa yapısıdır. Yurtdışı

büronuzun sözkonusu yazısında ; ülke sorumlunuzun ihanetçi olduğu ve bu durumu kamuoyuna açıklamanız istendiginde "gerekli" tedbirleri aldık ve "gerekli yerlere ulaştırdık" gibisinden açıklamayla, bizden yoldaşımızın ifadesini isteme ikiyüzlülüğü gösteren oportünistlersiniz. Elinizde olmadığı için bir türlü açıklayamadığınız, boş kurgularınızın belgelerini isteme adresini degiştirip adınıza bildiri çıkaranlardan istemeyi unutmuş olamazmısınız ! O halde bizler size, sizin adınıza bildiri yayınlayan MİT'e gidip D. Karataş'ın şube tavrını istemenizi salık verebilirdik. Keza 53. sayınızda bize yönelik karalamadan ana zemin olarak ele aldığınız; "80'li yılların ortalarında Metris'te yürütülen açlık grevi sırasında faşist cezaevi yönetimi, teksir haline getirdiği D. Karataş'ın polis ifadelerini koğuşlara dağıtıp, 'İşte bu önderler sizleri açlık grevine teşvik ediyor, kanmayın' diyerek igrenç propaganda faaliyeti yürütmesine karşın, şayet yüzlerce Dev-Sol taraftarı ve devrimci tutsak, direnişi bırakmadı ise; bu teksır edilen yazının yanlışlığı sahteliği değil, gerçek olmasına rağmen, o kitlenin etkilemediği D. Karataş'ın teksir edilmiş polis ifadesinin ötesinde, devrimci değerlerin var olması ve bu değerlere sıkı sıkıya sarılmasındandır." özellikle de belirtmek istediğiniz ve doğruluğundan asla şaşmayacağınız MİT aracılığıyla Metris'e gönderilen ifadeyi kanıt göstermenizdir. Böylece karşı devrimin çabalarına, yol göstericiliğine katılmış olmuyormusunuz ? Bu güçlerin aynı ağzı sizin adınıza kullanmasına neden feryat ediliyor ! Yine söz konusu yazılarınızda devrimci bazı kişilerin adı verilerek bunların şube tavrını neden karşı devrim güçleri kullanamıyor sorusu sorulmuştu ! Bu durum sizleri de ele vermiyor mu ? Subjektif niyetinizle birleşen objektif durumunuzla hareket eden "MİT'in sizin adınıza çıkardığı bildiriyle" çakışmıyor mu ? Sizin mantığınıza göre (!) yazılan çizilen şeyler kimin tarafından yazılırsa yazılsın doğrudur ! O halde MİT'in yayınladığı bildiriye neden "dikkat MİT'in bildirisidir" uyarmasıyla karşı çıkılıyor ! Kamuoyunu aydınlatın ! Ortaya sürülen kaynağın çıkış noktası aynı değil mi ? Birisini kabullenme, ikincisini kabullenmeme çifte standart olmuyor mu ? Çıkın işin içinden "bolşevik" baylar ?!!..

Hemen birkaç sayı sonra; zevahiri kurtarırcasına yönteminize ilişkin yanlışlığınızı tesbit ederek "özeleştiri" verme adına; ön bilgi "alabilirdik" çifte standart uyguladık yanlıştı. TKP-ML'yle böyle bir yöntemimiz olmadı gibisinden açıklamalarınız ikiyüzlü davranışınızı değişik biçimde yansıtmıyor mu ? Söz konusu yazınızda; "bizim bu hatayı yapmamızda temel olan şey, Devrimci Sol'u yanlış degerlendirmemiz oldu. Biz, hemen hemen bütün devrimci örgütleri bilgisi dahilinde olan ve tabii Devrimci Sol'un en yakınen bildigi konuda, Dev-Sol yurtdışı temsilciliğinin bu kadar rahatlıkla inkar tavrı içine gireceğini, vb. düşünmüyorduk." (B.P. say.56) İfade ediliş biçimiyle içine girdiginiz bataklıktan kurtulma uğraşınız boşuna, çıkamasınız, yeriniz bataklıktır. "Özeleştiri" adı altında sergilediğiniz "köylü kurnazlığınız" ruh halinizi vermiyor mu ? Hastalıklı kafa yapınızı değiştirmeniz gerekmiyor mu? Devrimci hareketin bu hastalığın tedavi edilmesinde çaba göstereceğini düşünülemiyor muydu.

İdeolojik mücadele veriyoruz, siz açıklayın, söyleniyor, işittik, MİT yazdı-dağıttı, tüm bunlarla birleşince doğrudur, yaklaşımların yaratacağı sonuç ne olabilirdi ? Oligarşi; devrimci hareketin giderek ivme kazanan mücadele hattından kaynaklanan rahatsızlığını açık ve genel saldırılarıyla yerine getirirken, suçlamalarınıza devam ettiniz. Devrimci önderlere yönelik saldırı tamda özgürlüklerine kavuşturulduğu bir dönemde, karşı devrim basın aracılığıyla "öldürüldüler", "tunelde gömülü kaldılar". Devrimci Sol'un başarılarını gölgeleyebilmek, karamsarlık yayabilmek için çaba gösterdiği bir dönemde; siz "Bolşevik" baylar aynı koroya katılarak karşı devrimle çakışma zeminini zorladınız ve çakıştınız. Objektif olarak karşı devrimin arayıpta bulamadığı bir durum yarattınız, sergilediğiniz bu gerici tavır karşısında devrimci tavrımıza neden karşı çıkıyorsunuz ? Karşı devrim güçlerinin devrimci önderlere saldırı, spekülasyonlar yayma biçiminde geliştirdiği yöntemler pek yeni değil ve bu durumu çok iyi biliyorsunuz ! Suçlama yaptığınız, kullandığınız uslupla, MİT'in, Tercüman, Hürriyet gibi burjuva basını aracılığıyla aynı döneme denk gelmeniz ve ısrarcı olmanızın altında yatan nedenleriniz olabilir mi ? Yoksa birileri mi bu durumu körüklemek istiyor ? Neden aynı sürece denk düşüldü ! Dikkat MİT'in provokasyon bildirisidir hezeyanı içinde saldırı ve suçluluğunuzu devrimci harekete yükleme mantığıyla mı ruhunuzu kurtaracaksınız !

Ne bekleniyordu beyler... Bize fiili tavır aldınız, kendimizi "savunacağız", "karşı devrimci saldırı", yalan, söylenti, karalama karşısında tavrımız açıktı, isbatlayın, süre tanındı olmadı. Biz ideolojik mücadele veriyoruz dendi, M-L adına, M-L bilimi agzınıza alınacak kadar lekelenmedi... M-L bilim olarak, somutun üzerinde soyutlama yapar, ya siz !

O halde; biz sizlere sizin mantığınızla yaklaşalım: "provokatör örgüt" yakıştırması yapalım, "işttik", "öyle söyleniyor", objektif olarak MİT'le çakıştınız olmadığınızı isbatlama hakkınız değil mi ? "Bolşevik", "Partizan" alnındaki bu kara lekeyi nasıl çıkaracak ! Saflarında bulunan sempatizan iyi niyetli, devrimci mücadeleye inanmış unsurların neyle çakışacağı belirsiz bir yapıda kalmayacaklarının inancını taşıyoruz.

Sonuç olarak; MİT'e sizler adına hareket etme zemini hazırlayarak, gelişebilecek provokasyonların sorumluluğunun bilincinde olmalısınız.

Devrimci Sol halk güçleri arasındaki çelişkinin çözüm biçimi olarak şiddeti savunamaz ve yöntem olarak ele almaz. Bu şu anlama da gelmemeli , sergilenen gerici yan ve bu gerici yana karşı tavır almamamızı beklemek, devrimci değerlere sahip çıkılmamayı beraberinde getirecektir. Devrimci sorumluluk gereği bu yanının her zaman savunucusu olacağız.

Devrimci kamuoyu; "Bolşevik","partizan"ın subjektivizminin yol açtığı yan ile birleşen ve bugün, yarın gelişebilecek olumsuz sonuçların önüne geçmek, olumsuzluğa karşı açık tavır almakla karşı karşıyadır.

KAHROLSUN PROVOKASYON !

DEVRİMCİ SOL
Y. D

Bu bildiriye karşı bizim söyleyeceklerimiz ise şunlardır:

DEVRİMCİ DEĞERLERE SALDIRAN KİM?

"Devrimci Sol Y. D" adına çıkartılan ve "Devrimci Değerlere Saldırının Provokasyon Zemini 'Bolşevik', 'Partizan'" başlığını taşıyan bildirinin hemen başında bir durum değerlendirilmesi yapılmakta ve şöyle denmektedir:

"12 Eylül yenilgisinin yarattığı örgütsel, siyasal, psikolojik bozukluğun etkilerinin süratle atıldığı, devrimci dalganın kabaran eğilimi ile köhnemiş düzen sarsılmaktadır"

Yaşanan gerçeğe subjektif bakmayan her devrimci, özellikle 1987 sonrasında gelişen kendiliğinden kitle hareketleri ve devrimci hareketlerin köhnemiş düzeni ***henüz gerçek anlamda sarsacak durumda olmadığını***; bugünkü çatışmaların, daha büyük savaşımın habercileri olan ve gittikçe gelişme eğilimi gösteren ileri karakol çatışmaları olduğunu görecektir.

"Devrimci dalganın", "köhnemiş düzeni" sarsabilmesi için, başka şeylerin yanısıra, özellikle "12 Eylül yenilgisinin yarattığı örgütsel, siyasal psikolojik bozukluğun etkilerinin süratle" aşılması zorunludur.

12 Eylül yenilgisinin yarattığı örgütsel, siyasal, psikolojik bozuklukların en önemlilerinden birisi de, karşı-devrimin eline geçen devrimci esirlerin ezici çoğunluğunun karşı-devrimin baskı, işkence vb. gibi alçakça saldırılarına karşı koyamaması ve çalıştığı devrimci örgütün faaliyetleri ve birlikte çalıştığı devrimci kişiler üzerine ifade vermesi ve bu noktada davasına ihanet etmiş olmasıdır.

Birlikte çalıştığı devrimci kişiler ve içinde çalıştığı örgütün faaliyetleri hakkında poliste ifade vermenin, ne kadar ağır örgütsel, siyasal, psikolojik zararlarının olduğunu tasavvur edebilmek; kendisi direndiği halde, kendisine önderlik edenin çözüldüğü ve önderin çözülmüşlüğünün, direnen üzerinde ne kadar ağır psikolojik etki yaptığını tasavvur etmek zor değil herhalde.

Bu olguları 12 Eylül sonrasında binlerce devrimci doğrudan yaşadı, gördü, duydu, etkilerini hissetti. Bolşevik Partizan, tam da karşı-devrimin yarattığı örgütsel, siyasal, psiko-

lojik bozuklukları kökten aşma çizgisini savunduğu ve kararlı olarak bu çizgisini savunduğu için, kirli çamaşırların açığa çıkmasını istemeyen, geçmişin örgütsel, siyasal, psikolojik hatalarından kopmayı savunmayan bir dizi örgüt, bunların başanda da Dev-sol tarafından ideolojik saldırıya, Dev-Sol tarafından da fiili saldırıya uğramaktadır. Bu normaldir de. Tutarlı bir ideolojik, siyasi çizgiye sahip olmayan oportünist örgütlerden, diğer alanlarda da tutarlı bir çizgi ve pratik beklenemez.

Marksist-Leninistler için hatalardan, eksikliklerden ve ihanet tutumlarından arınmanın yolu, anahtarı; tutarlı bir çizgi temelinde, sorunları tüm ağırlığı ile ortaya koymak ve kökten çözüm için tutarlı bir pratik sergilemektir.

Emperyalizm ve her türden gericilik, her ülkede, ele geçirdiği devrimci savaşçıları çözmek, devrimci onurlarını ayaklar altına almak ve davadan döndürebilmek için muazzam bir fiziki ve psikolojik işkence mekanizması kurmuştur. Bu mekanizma ne kadar muazzam ve ne kadar güçlü olursa olsun, her devrimci savaşçı tarafından kırılabilir, yeter ki davasına bağlılık konusunda güçlü bir bilinci ve iradesi olsun.

Böyle bir devrimci savaşçı, örgütünün sırlarını ve yoldaşlarını ele vereceğine ölümü göğüslemeyi göze alacaktır. Tersine, örgütünün faaliyetleri ve yoldaşları hakkında en küçük bir sırrı dahi karşı-devrime veren her devrimci, davasına ihanet etmiş olacaktır. Bizim savunduğumuz çizgi budur!

Peki Dev-Sol'un bu konuda çizgisi ve pratiği nedir? Bir çok bildirisinde Bolşevik Partizan'a düşmanlık yaymaya özel önem veren Dev-Sol'un, aynı bildirilerde işkencede çözülme konusundaki çizgi ve pratikleri ortaya konmamaktadır. Tabii ki Dev-Sol'un bu konuda çizgisi olmadığından dolayı değil; işkence altında hiç bir ifade vermeme seklindeki doğru komünist düşünceyi savunmadığı ve hayata geçirmediğinden, Bolşevik Partizan'a karşı propagandayı, işkencede çözülmeye karşı propagandadan daha önemli gördüğünden bu propagandayı yapmamaktadır.

Aynı bildiride Dev-Sol Y. D, MİT'in Bolşevik Partizan adına bildiri dağıtmasını, Metris cezaevinde D. Karataş adına teksir edilip dağıtılan ifade tutanakları ile karşılaştırmakta ve bizim kendi adımıza çıkartılan MİT bildirisine karşı çıkmamızı ve fakat D. Karataş adına dağıtılan ifadeleri kanıt olarak göstermemizi tutarsızlık olarak değerlendirmektedir. Bu, seviyesiz bir demagojidir.

Bolşevik Partizan'ın ne savunduğunu ve ne yaptığını denetlemek mümkündür ve yazdıkları ortadadır. Bizim adımıza çıkartılan her sahte bildiri hemen tespit edilebilir ve Bolşevik Partizan hemen tavır takınabilir ve tavır takınmıştır da. Bolşevik Partizan kendisinin ve taraftarlarının yazdığı, savunduğu görüşlerin, eylemlerin —bunlar hatalar da içerseler— arkasında durmakta, hatalarını dürüstçe kabul edip, aşmakta ve doğrularına tutarlı olarak sahip çıkmaktadır. Bu nedenle, Bolşevik Partizan adına MİT'in yayınladığı bildirilerin Bolşevik Partizan'a ait olmadığına dair, devrimci çevrelerde en küçük kuşku dahi ileri sürülememiştir...

İşkence şartlarında durum ise, işkence gören devrimcilerin, genellikle işkencecilerle tek başına kalması ve doğrudan denetim imkanının oldukça sınırlı olmasıdır. Bu nedenle işkenceden geçmiş her devrimcinin görevi, işkence altındaki tavrını ortaya koyması ve hakkında iddia varsa, ona açıkça tavır takınmasıdır. Siz D. Karataş'ın işkence altında ifade vermediğini söyleyebiliyor musunuz? Hapishane yönetimi tarafından D. Karataş'ın ifadesi diye dağıtılan ifadedeki yazılanlar konusunda ne diyorsunuz? Bunları açıklayın ki, sizin tavrınızı herkes bir görsün ve bu temelde gerçekleri denetleyebilsin.

Yine D. Karataş ve arkadaşları hakim sınıfların elinden kurtulduktan sonra, hakim sınıf gazetelerinin D. Karataş'ın öldürüldüğü vb. gibi iddiaları ile, bizim D. Karataş'ın çözüldüğünü açıkladığımız yayınlarımızın aynı döneme rastladığı, bunun altında başka şeyler yattığı da ima edilmekte ve "Suçlama yaptığınız, kullandığınız üslupla, MİT'in, Tercüman, Hürriyet gibi burjuva basını aracılığıyla aynı döneme denk gelmeniz ve ısrarcı olmanızın altında yatan nedenleriniz olabilir mi?" şeklinde seviyesiz, oportünistlere yakışır, pişkince tavırlara girilmektedir. Soru şeklinde yazacağınıza, neyi düşünüyorsanız, onu açıkça yazma cesaretine bile sahip değilsiniz.

Bolşevik Partizan kimin hakkında ne düşündü ise açıkça yazdı, savundu. Bolşevik Partizan, hiç bir zaman ima ve demagojilerden medet ummadı. Bolşevik Partizan'ın bunlara ihtiyacı da yok. Demagoji ve yalan, savunduğu ve yaptığı tutarsızlığa dayanan siyasetlerin silahıdır. Görülen o ki, yaptığınız ve savunduğunuz tutarsızlıkların üstünü demagoji ve yalanlarla örtmekle, tartışmanın özüşnü saptırabileceğinizi sanıyorsunuz. Ama boşuna çabalıyorsunuz...

Bildiride Bolşevik Partizan taraftarlarına uygulanan şiddete de tavır takınılıyor ve önce "Devrimci Sol halk güçleri arasındaki çelişkinin çözüm biçimi olarak şiddeti savunamaz ve yöntem olarak ele almaz." deniyor, ama hemen arkadan gelen cümlede, ilk söylediğinin tam tersi ve ilk söylediğini reddeden şu düşünce ekleniyor: "Bu şu anlama gelmemeli, sergilenen gerici yan ve bu gerici yana karşı tavır almamamızı beklemek, devrimci değerlere sahip çıkılmamayı beraberinde getirecektir. Devrimci sorumluluk gereği bu yanının her zaman savunucusu olacağız."

Kısaca, hem devrimci örgütler arasında şiddet reddedilir; ama devrimci örgütlere şiddet uygulamanın bir kapısı açık bırakılır. İşte budur, devrimci değerlere sahip çıkan Devrimci Sol! Bu, devrimci değerlere sahip çıkma adına, onları ayaklar altına almak, onlara saldırmaktır gerçekte...

Mayıs 1990

Önceki sayfalarda aynen belgelediğimiz gibi "ÇAĞRI"lar yayınlayan Dev-Sol'cuların yurtdışındaki yandaşları, yukarda tavır takındığımız bildirileri ardından, bu kez yurtdışı düzeyinde var olan güçleri ile, 26 Mayıs'ta Almanya'nın Köln kentinde yapılan bir eylem sırasında, Batı Alman emperyalizminin polis güçlerinin gözü önünde ve evet polisin arkadaşlarımıza yönelik saldırısı eşliğinde bir genel saldırı yürütüyordu. Bu konuya ilişkin tavır da, 30 Mayıs 1990 tarihli bir yazı ile devrimci kamuoyuna duyurulduktan sonra, Dev-Sol adına yurtdışında Bolşevik Partizan taraftarlarına yönelik saldırıların bir dökümü, 22.6.1990 tarihli Bolşevik Partizan bildirisi ile ortaya kondu. Bu bildiriyi burada da yayınlayarak, "ÇAĞRI"cı Dev-Sol'culara son bir yılda yaptıklarını bir kez daha hatırlatmak istiyoruz.

Dev-Sol'un saldırıları devam ediyor:

"Devrimci değerleri savunma" adına PROVOKASYON !

Devrimciler...
Devrim taraftarı kadın ve erkek işçiler...

Bolşevik Partizan taraftarları, 26 Mayıs '90 Cumartesi günü, Almanya'nın Köln şehrinde yapılan bir yürüyüşte, Dev-Sol Yurtdışı Yönetiminin yönlendirdiği yeni bir fiili saldırıya uğradılar. Bu saldırı sonucu, bir Bolşevik Partizan taraftarının kafası copla yarıldı ve yine Bolşevik Partizan taraftarı bir kadın arkadaşın bu karşı-devrimci saldırı içinde kaburga kemiklerinin kırıldığı anlaşıldı...

Bu saldırı, devrimci içerikli bir eylemde, yüzlerce devrimcinin gözleri önünde, eylem komitesinin uyarılmış olduğu koşullarda; Batı Alman polisinin eylemi dağıtması ve onlarca devrimcinin tutuklanması olasılığına rağmen gerçekleştirildi.

Bu karşı-devrimci fiili saldırı, 1989 Ağustos'undan bu yana, Bolşevik Partizan taraftarlarına karşı, Dev-Sol Yurtdışı Yönetiminin sorumluluğunda sürdürülen karşı-devrimci saldırılar zincirinin yeni bir halkasını oluşturmaktadır.

Ve bu son saldırının ideolojik hazırlığı, kısa bir dönem önce yurtdışında dağıtılmış olan "DEVRİMCİ SOL Y. D" imzası taşıyan bir bildiri ile yapılmıştır. Bu bildiride, *"MİT'e sizler adına hareket etme zemini hazırlayarak, gelişebilecek provokasyonların sorumluluğunun bilincinde olmalısınız"* gibi güzel duyulan laflar edenler, bizzat kendileri provokasyon yaratmış; yüzlerce devrimcinin şahit olduğu karşı-devrimci saldırıyı örgütlemişlerdir.

"Devrimci Sol halk güçleri arasındaki çelişkinin çözüm biçimi olarak şiddeti savunamaz ve yöntem olarak ele almaz." gibi de güzel laflar edenler, *"devrimci değerlere sahip çıkma"* adına; bizzat kendilerinin de örgütlediği bir eylemin dağıtılması pahasına bu karşı-devrimci saldırıyı örgütlemişlerdir...

Devrimci kamuoyu, artık provokasyonu kimin yarattığını açıkça görmek ve tavır takınmak görevi ile karşı karşıyadır!

"Devrimci değerleri savunma" (!!!) adına, 1989 Ağustos'undan bu yana sürdürülen bu saldırıların bir listesini sunup, bir kez daha devrimci kamuoyunun bu konuya dikkatlerini çekmek istiyoruz:

* Ağustos 1989: Paris'te Bolşevik Partizan taraftarları Bolşevik Partizan sayı 53'ü dağıttıkları gerekçesiyle kendilerine Dev-Solcuyuz diyen kişilerce dövülüyor, tehdit ediliyorlar ve bir kitapevinde bulunan Bolşevik Partizan sayılarına el konuluyor. İsviçre'de bir Bolşevik Partizan taraftarı evinde, Dev-Solcu olduğunu söyleyen kişilerce dövülüyor.
* 9 Eylül 1989: Köln şehrinde gerçekleştirilen 12 Eylül'ü protesto yürüyüşünün bitiminde, Bolşevik Partizan'ın yayın masası, Dev-Solcular tarafından tahrip ediliyor ve görevli Bolşevik Partizan taraftarları saldırıya uğruyor.
* 15 Eylül 1989: Dev-Solcular Hamburg'ta bir dernekte bulunan Bolşevik Partizan yayınlarına el koyuyor.
* Ekim 1989: Viyana ve Strasburg'ta Bolşevik Partizan taraftarı arkadaşlar, Dev-Solcularca dövülüyor ve tehdit ediliyorlar.
* 3 Kasım 1989: Dortmund'ta bir Bolşevik Partizan taraftarı sabah işine giderken, Dev-Solcular tarafından pusuya düşürülüp sopa ve demir çubuklarla ağır bir şekilde dövülüyor.
* 4 Kasım 1989: Duisburg'ta devrimci bir örgütün toplantısından çıkan bir Bolşevik Partizan taraftarı, Dev-Solcular tarafından takip edildikten sonra yine pusu kurularak dövülüyor.
* Aralık 1989: Hamburg'ta Bolşevik Partizan'ın örgütlediği "Stalin'den Öğrenmek, Yenmeyi Öğrenmektir" konulu bir toplantı, sayıları 25-30 kadar olan Dev-Solcular tarafından dağıtılmak isteniyor. Toplantıda yer alan devrimci örgütlerin tutarlı tavrı sonucu, gelişmesi olası vahim olaylar engellenebiliyor.
* 3 Mart 1990: Faşist Türk devletinin TKP/ML(dabk) militanlarını katletmesini protesto için Köln'de yapılan yürüyüşe blok kurarak katılan, propaganda yürüten Bolşevik Partizan taraftarlarına Dev-Solcuların saldırısı duyarlı davranan arkadaşlarımızca engelleniyor, olay büyümüyor.
* 4 Mart 1990: Hamburg'ta düzenlenen, enternasyonal katılımlı "Filistin Kongresi"ne katılan Bolşevik Partizan taraftarlarına, toplantı salonunun otoparkında pusu kurmuş olan Dev-Solcular saldırıyor ve saldırı geri çevriliyor.
* 24 Mart 1990: Stuttgart'ta Devrimci Partizan ve Bolşevik Partizan'ın ortaklaşa düzenledikleri Stalin toplantısından kısa bir süre için ayrılan Bolşevik Partizan taraftarı üç arkadaş, Dev-Solcuların toplantı salonu yakınında kurmuş oldukları bir pusuya düşüyor ve çıkan

kavga içinde kafalarından yaralanıyorlar...

* 26 Mayıs 1990: Köln (Dev-Solcuların buradaki saldırısı hakkında, "Bolşevik Partizan (NRW)" imzalı yazıyı aynen belgeliyoruz!)

«26 Mayıs 1990 tarihinde Batı Almanya'nın Köln kentinde, faşist Türk hakim sınıflarının faşist rejimlerini ayakta tutabilmenin son manevralarından biri olan "kanun hükmündeki kararname"yi teşhir ve protesto amacıyla bir yürüyüş düzenlendi.

Bu eylemin içeriğini doğru bulduğumuzdan ve eylemi düzenleyen örgütler içinde açık karşı-devrimci diyebileceğimiz hiç bir örgüt yer almadığından, bu eyleme katılmak ve destek vermek için karar aldık ve katıldık.

Eylemin başında, Dev-Solcular bildiri ve yayın satan arkadaşlarımıza fiili saldırılarda bulundular ve *"komite kararı gereği bildiri dağıtamayacağımızı, yayın satamayacağımızı"* söylediler. Önce bildiri dağıtan bir yoldaşımıza saldırıp elinden bildirileri almaya kalktıkları sırada, olaya müdahale eden bir TKP/ML Hareketi taraftarı, Dev-Solcular tarafından dövüldü. Bu olaydan kısa bir süre sonra, yayın dağıtımı yapan biri kadın iki yoldaşımız, yine Dev-Sol cular tarafından tekme tokat saldırıya uğradı.

Bunun üzerine, hem bu saldırıları duyurmak ve hem de böyle bir kararın olup olmadığını öğrenmek için, eylem komitesine gittiğimizde; saldırıları doğru bulmadıkları, komitenin böyle bir propaganda yasağı kararı olmadığı, tersine Bolşevik Partizan'ın bildiri ve yayınlarını dağıtabileceği, pankart açıp yürüyüşe katılabileceği yanıtı alındı.

Kısa bir süre sonra yürüyüş başladı ve biz de bloğumuzu oluşturarak yürüyüşte yerimizi aldık. Fakat yürüyüş esnasında da, Dev-Solcuların sataşma ve saldırıları devam etti. Yine yayın satan iki yoldaşımıza saldırdılar, birini aralarına alıp kötü bir şekilde dövdüler. Bu durum da komiteye bildirildi. Fakat komite, ciddi ve etkin bir şekilde Dev-Sol'un bu saldırısına da tavır takınmayarak, "tamam konuşacağız, eleştireceğiz, halledeceğiz" diyerek geçiştirdi.

Dev-Solcular bu süre içerisinde, kendilerinin de içinde yer aldığı bu eylemi sabote edip, buna bağlı olarak da polisin eylemi dağıtmasına açık çapulculuklar sergilerken; biz, az sayıdaki gücümüze karşın, ama devrimci sorumluluğumuzun bilincinde hareket ederek, eylemin sabote edilmemesi ve polisin de eyleme müdahale etmemesi için sabırlı ve sakin davrandık. Bu tutumumuz, yürüyüşün başladığı alandan, bitiş alanına kadar devam etti.

Miting alanına girildiğinde, biz, Dev-Solcuların yürüyüş süresince yaptıkları sorumsuzca davranışlarını, miting alanında da sürdürebilecekleri düşüncesiyle, alanda pankartlarımızı toplayıp miting sonunu beklemeden gitmeye hazırlandık. Tam da bu sırada Dev-Solculardan sayıları 100'e yakın bir grup, "Kahrolsun provokatörler" vb. şeklinde sloganlarla üzerimize yürüdüler ve saldırdılar. Buna karşılık yoldaşlarımız da kendilerini savunmaya geçtikleri bir sırada, hazır bekleyen Batı Alman polisi de bizlere saldırdı. Durum, bir meydan savaşını andırıyordu. O an pozisyonumuz, bir yandan kendimizi Dev-Solcuların saldırısına karşı koruma, diğer yandan da polislerin kıskıvrak tuttuğu yoldaşlarımızı polisin elinden kurtarma pozisyonu idi. Polisin arkadaşlarımızı götürdüğü sırada, Dev-Solcu kabadayılar, polisin elindeki yoldaşlarımıza dahi vurdular. Bu arada bir yoldaşın kafası, Dev-Solcular tarafından copla yarıldı. Bir kadın yoldaşın da, kendisine adice *"sende mi Bolşeviksin o...."* şeklinde saldıran Dev-Solculardan aldığı darbelerin sonucu, kaburga kemiklerinin kırıldığı ortaya çıktı.

Tüm bunlar olurken, devrimci örgütlerin hiç bir önlem almadıklarını, komitenin olaya duyarsız kaldığını tespit ediyoruz.

Bu arada devrimci saflardan tek tek kişilerin olaya tepkisi ve Dev-Solcularla tartışma, onlara pratik olarak karşı çıkma tavırlarını da gözlemledik. Ayrıca bu olayda, NRW'de bir bölgeden "Anti-Faşist Gençlik"in olaya etkin bir şekilde müdahale ettiği, hem polisin ve hem de Dev-Sol'un saldırısına karşı mücadele ettiğini vurgulamak istiyoruz. Bu tutum, diğer devrimci örgütlere örnek olması gereken bir tutumdur.

Tüm uyarılara rağmen; faşist Türk devletinin MİT'inin provokasyonu körüklemek isteyen çabalarının bilinmesine rağmen; Dev-Sol'un Bolşevik Partizan taraftarlarına yönelttiği bu saldırılar, açıkça karşı-devrimin işine yaramaktadır! Bu saldırılar, "devrimci değerleri savunma" adına yapılıyor olsa da, bu saldırılar devrime karşı işlenmiş birer suç olarak kalacak ve bu saldırıları yönlendirenler de bunların sorumlusu olacaklardır...

Bir yandan "kahrolsun provokasyon" diyecek ve devrimcilere saldıracaksın, diğer yandan buna "devrimci değerleri koruma" adını takacaksın. Bunun adı, Marksizm-Leninizm'de ideolojik iflastır! Devrimci örgütler arasında şiddeti reddediyorum lafzı altında, çatışmaya davetiye çıkartmaktır!

Faşist Türk devletinin "sürgün-sansür kararnamesi"nin teşhiri için, aralarında Dev-Sol'un da yer aldığı bir dizi devrimci örgütün düzenlediği böylesi bir eylemde; bizlere yöneltilen bu karşı-devrimci fiili saldırılar, mantığı açısından, faşist Türk devletinin devrimciler ve emekçi halk yığınları üzerindeki sansür ve sürgün tasarılarına denk düşmektedir...

- 2 -

Karşılıklı ikna, eleştiri, özeleştiri yöntemleri işletileceği yerde; bize karşı yöneltilen bu karşı-devrimci saldırılar, doğru bulduğumuz görüşleri savunmamızı engelleyemedi, engelleyemez de.

Bolşevik Partizan'a karşı yöneltilen bu karşı-devrimci saldırılar karşısında, diğer devrimci örgütlerin liberal bir tutum takınmaları, var olan provokasyonu körüklemeye hizmet etmektedir. Devrimci saflardaki devrimcilere çağrımız, örgüt yönetimlerini bu saldırılar karşısında tavır takınmaya zorlamalarıdır.

30 Mayıs 1990
Bolşevik Partizan (NRW)»

* Yine aynı günlerde, Paris'te devrimci örgütler tarafından gerçekleştirilen aynı içerikli bir eylemde propaganda yürüten Bolşevik Partizan taraftarlarından birinin elinden bildiriler alınıyor. Bu durum eylem komitesine iletildikten sonra, sorunun eylemin değerlendirileceği toplantıda ele alınacağı sözü alınıyor. Aynı anda bir Dev-Sol sorumlusu, Bolşevik Partizan sempatizanlarından birine bir randevu vererek, bu randevuya gelmesini, konuşmak istediklerini belirtiyor. Bu randevuda söylenen şeyler özet olarak şöyledir: *"Bundan sonra buralarda herhangi bir faaliyetinizi görmeyeceğiz."* Şayet faaliyetimizi sürdürürsek ne olur sorusuna cevaben de: *"Köln'de olanları duymadınız mı?" "Orada olanlardan çok daha kötüsünü yaparız!"* cevabı veriliyor...

Köln'de olanlar ortadadır ve olanlar, yüzlerce devrimcinin gözleri önünde gerçekleştirilen bir provokasyondur!!!

Öne çıkardığımız bu karşı-devrimci saldırı örneklerinin yanı sıra, yurtdışında çalışma yürüten devrimci örgütlerin düzenlemiş olduğu bir dizi toplantı, gece gibi etkinliklere komünizm, devrim propagandası yapma amacıyla katılan Bolşevik Partizan taraftarları; yine kendilerine Dev-Solcu diyen kişilerce tehdit edildiler, bu toplantılardan dıştalanmaya çalışıldılar.

Yurtdışında gerek Bolşevik Partizan'ın merkezi olarak, gerekse diğer bazı devrimci örgütlerin yapmış oldukları bölgesel çağrılar üzerine, var olan soruna devrimci normlar çerçevesinde çözüm bulunabilmesi için düzenlenen toplantılara, Dev-Solcular sorunu çözmek için değil, gövde gösterisi yapmak ve tehditlerini sürdürmek için katıldılar.

Bizim Bolşevik Partizan Sayı 53'te ve tartışmanın sürecinde söylediklerimizin özüne bakacaklarına; somut bir iddiamıza takılıp, bununla esas sorunun, yani Komünist Enternasyonal'in bir belirlemesi olan "Poliste Çözülme İhanettir!" ilkesinin üstünü şiddet olaylarıyla örtmeye çalıştılar.

Yukarıda listesini verdiğimiz, Bolşevik Partizan taraftarlarına karşı yönelttikleri karşı-devrimci şiddet eylemlerine rağmen, gelinen aşamada, gayet pişkin tavırlarla, "Kahrolsun Provokasyon!" sloganlarıyla biten bildiriler yayınlayabildiler.

Bildirilerinde, *"O halde; biz sizlere sizin mantığınızla yaklaşalım: "provokatör örgüt" yakıştırması yapalım, ..."* diyerek, kendilerinin böylesi "sorumsuz" tavırlar takınmayacaklarını ima etmelerine rağmen; Köln'deki saldırıda "Kahrolsun provokatörler" sloganlarıyla, "Bu meydanda cengimiz var" marşıyla, kışkırtabildikleri tabanlarının bir bölümünü Bolşevik Partizan taraftarlarına karşı saldırıya geçirebildiler. Bu karşı-devrimci saldırının, esas olarak kitlenin toplandığı miting alanında gerçekleştirilmesi, —kışkırtıcı polis ajanlarının bu tür olayları, panik yaratıp bir takım tutuklama ve eylemlerin yönelimini karalamak için kullandıkları bilindiğinde— olay, daha da düşündürücü olmaktadır.

Devrimci kamuoyuna bildirilerinde, *"Devrimci kamuoyu; "Bolşevik","partizan"ın subjektivizminin yol açtığı yan ile birleşen ve bugün, yarın gelişebilecek olumsuz sonuçların önüne geçmek, olumsuzluğa karşı açık tavır almakla karşı karşıyadır."* şeklinde çağrı yapanlarla, Köln'deki saldırıyı tezgahlayanların aynı kişiler olduğu düşünüldüğünde, olay yeni ve ilginç boyutlar kazanmaktadır!

Bolşevik Partizan'a *"karşı devrimle çakışma zeminini zorladınız ve çakıştınız. Objektif olarak karşı devrimin arayıpta bulamadığı bir durum yarattınız, ..."* diyenlerin, nerdeyse bir seneye yakın bir süredir yaptıklarını bir gözden geçirmeleri, devrimin çıkarları açısından iyi olacaktır! Ortada bir "olumsuzluk"(!) var ise, bu da Dev-Sol Yurtdışı Yönetiminin 1989 Ağustos'undan bu yana, her türlü devrimci normdan uzak, "devrimci değerleri savunma" demagojisiyle, Bolşevik Partizan taraftarlarının üzerinde estirdiği karşı-devrimci terördür!

Diğer devrimci örgütlerin takınmış olduğu liberal tavırlar, Dev-Sol'un yurtdışında bu saldırılarını sürdürebilmesinde ideolojik desteği sağlamış; devrimci örgütler, nasıl olsa sorun doğrudan benim sorunum değil anlayışıyla haraket ettiklerinden, yapılanlar, sadece bazı —devrimci sorumluluğunun bilincinde hareket eden— taraftarlarının bölgesel çabalarından öteye gidememiştir.

Gelinen yerde, bu sorunun devrimci normlar çerçevesinde çözülebilmesinin tek yolu kalmıştır: Devrimci örgütler, sadece taraftarlarının inisiyatifinde kalan bölgesel tavırlarını terketmeli, sorunu merkezi düzeyde ele almalı; devrimci örgütler arasında şiddeti reddediyorum diyenler, bu teorilerine uygun bir pratik

- 3 -

koymalıdırlar. Bu bağlamda, teori-pratik uyumluluğu, ortak tavır belirleme; o örgütlerin devrimci olup olmadıkları noktasında önemli kıstaslardan biridir aynı zamanda.

Köln'deki saldırının üstünden üç haftaya yakın bir süre geçmiştir. Bizzat olayların içinde ve ilk elden bilgi sahibi olan örgütlerin bu konuda herhangi bir yazılı tavırları yoktur; bilgimiz dahilinde değildir...

Beklenen nedir? İlle de birilerinin ölmesi veya sakat kalması mı beklenmektedir? Bundan sonra mı başlanacaktır, devrimci örgütler arasında şiddet kullanmanın doğru olmadığı şeklindeki açıklamalara?! Evet devrimci kamuoyu ve devrimci örgütler, *"yarın gelişebilecek olumsuz sonuçların önüne geçmek, olumsuzluğa karşı açık tavır almakla"* yükümlüdür. Çünkü Dev-Sol Yurtdışı Yönetiminin mantığı değişmediği sürece ve ölçüde, yarın çok geç olabilir!!!

Biz çok açık bir şekilde defalarca açıkladık: Devrimci örgütler arasındaki çelişmelerin şiddet kullanılmadan çözülmesi, ilkesel bir sorundur. Devrimci gruplar ve devrimciler arasındaki çatışmalar karşı-devrime hizmet etmektedir. Bütün devrimci gruplar, bu sorunu ilkesel olarak görmeyen gruplara karşı ortak tavır almalı, onları en geniş devrimci çevrede teşhir etmeli ve kendi dışlarındaki devrimci gruplar arasındaki çatışmalarda da tavır takınmalıdırlar.

Soruna bu anlayışla yaklaşıldığında görülecektir ki, ortada bir çatışma da yoktur. Ortada olan şey, Dev-Sol'un bir seneye yakın bir süredir, Bolşevik Partizan taraftarlarına karşı yürüttüğü fiili saldırılarıdır. Onların her saldırısında, çatışmaya kapı açan provokasyon vardır! Bugüne değin, Bolşevik Partizan taraftarlarının yukarıdaki ilkelere sıkı sıkıya sarılmaları sonucu, olaylar büyümemiştir.

Bolşevik Partizan'ın Devrimci-Sol'u devrimci bir örgüt olarak değerlendirdiği bilindiğinde; Dursun Karataş bağlamında getirdiğimiz eleştirinin D. Karataş'a ilişkin genel bir değerlendirme olmadığı bilindiğinde; cezaevlerinden firarlar bağlamında, gerek Dev-Sol ve gerekse diğer devrimci örgütlerin militanlarının hakim sınıfların ellerinden kurtulmalarının devrimciyim diyen herkesi sevindirdiği bir ortamda; somut bir örneklemeden yola çıkarak, Bolşevik Partizan taraftarlarına karşı bir seneye yakın bir süredir karşı-devrimci şiddet eylemlerini örgütleyenlerin devrimciliklerine soru işareti konulmak zorundadır!

Sorun, bir takım sempatizanların "tepkilerini" ifadeden (başlangıçta sorumlular bu utangaç tavrı takınıyorlardı!) çok ayrı olarak, devrimci bir örgütün taraftarlarına karşı uygulanan SİSTEMLİ bir saldırıya dönüşmüştür. Karşılarındaki insanların devrimciler oldukları, komünizm ve devrim propagandası yürüttükleri unutturulmaya çalışılarak, "Mahir-Hüseyin-Ulaş... Kurtuluşa Kadar Savaş!" sloganlarıyla, devrimcilere karşı saldırı ve şiddet kullanımı "meşru" görülüp, gösterilmeye çalışılmaktadır. Çok gariptir ki, bunlar, "devrimci değerleri savunma" adına yapılmaktadır!

Dev-Sol devrime karşı suç işlemektedir. Alnındaki bu kara lekeyi, Dev-Sol nasıl temizleyebilecektir?!

Bizim devrim cephesi içinde ve devrim cephesinin can alıcı bir sorunu olan, "poliste-işkencede tavır" konusunda yazdıklarımız ve savunduklarımız ile; karşı devrimin bir komplosu olan MİT bildirisine karşı açık ve enerjik bir şekilde tavır takınmamızın nedenini anlayamayanların; bu ikisini birbirine karıştıranranların, *"karşı-devrim güçlerinin alternatif saldırı ortamına zemin hazırlayacak bir duruma"* dikkat etmedikleri çok açıktır. Ve bu, devrime büyük zararlar vermektedir.

Yarın ahu-vah etmemek için, bugün bilinçli devrimci tavır takınmak, devrimin gereklerindendir. Devrimci örgütlere çağrımız; Dev-Sol resmen Bolşevik Partizan'a karşı saldırılarını durdurmadığı sürece, onunla hiçbir eylem birliği yapılmaması ve bu konuda devrimci örgütlerin ortak tavır takınmasıdır...

Bizim uzun vadeli olarak Dev-Sol'u tecrit etmek vb. gibi bir sorunumuz yoktur. Bu önerimiz her şeyden önce bugün ve somut olarak, Dev-Solun Bolşevik Partizan taraftarlarına karşı şiddet uygulamasının önüne geçmeyi, devrimci örgütler arasındaki sorunların devrimci normlar çerçevesinde çözümünü sağlamayı içermektedir...

DEVRİMCİ ÖRGÜTLER MERKEZİ TAVIR BELİRLEMELİ VE BU SORUNDA ORTAK TAVIR KOYMALIDIR!

DEVRİMCİ ÖRGÜTLER ARASINDA ŞİDDET KULLANIMINI MAHKUM EDELİM!

DEV-SOL TARAFTARI DEVRİMCİLER!

DEVRİMCİ ÖRGÜTLER ARASINDA ŞİDDET KULLANIMI AÇIKÇA HAKİM SINIFLARA HİZMET EDİYOR! BOLŞEVİK PARTİZAN TARAFTARLARINA KARŞI ŞİDDET EYLEMLERİNE KATILMAYI REDDEDİN! BU KONUDA ÖRGÜTÜNÜZÜN KAĞIT ÜSTÜNDE KALAN TEORİLERİNİN PRATİĞE UYGULANMASI İÇİN YÖNETİMİNİZE BASKI YAPIN! ÇÜNKÜ, "BÖYLESİ ÇATIŞMALAR NE DÜN, NE DE BUGÜN HALKA, ÜLKE DEVRİMİNE HİÇBİR ŞEY KAZANDIRMADI; AKSİNE ÇOK ŞEY KAYBETTİRMİŞTİR"!

BİZ BOLŞEVİK PARTİZAN OLARAK, BUGÜNE DEK "DEVRİMCİ DEĞERLERİ SAVUNMA" ADINA SÜRDÜRÜLEN ÇAPULCULUKLARI BOŞA ÇIKARTTIK; BUNDAN SONRA DA BOŞA ÇIKARTACAĞIZ!

BİLİYORUZ Kİ; SÖZKONUSU OLAN, DEVRİMİN ÇIKARLARIDIR; KAZANACAK OLAN DEVRİMDİR!!!

BOLŞEVİK PARTİZAN

22.06.1990

Bu bildirinin ardından tüm devrimci kamuoyunu, bir kez daha 1981 yılında yapmış olduğumuz "Devrimciler arasındaki çelişkiler nasıl çözülmeli" başlıklı makalemizdeki önerileri tartışmaya ve tüm devrimci örgütleri, devrimci örgütler arasındaki şiddet olaylarında duyarlı davranmaya ve tavır çağırırken; sonuç olarak şunları belirtmek istiyoruz:

• "Sol içi çatışmalarda sorumluluk taşıyanlar, bunu açık yüreklilikle ortaya koymak ve sol içi ilişkilerde devrimci bir anlayışın egemen kılınması" çağrısını yapan Dev-Sol'cular, son bir yılda Bolşevik Partizan taraftarlarına yönelik gerçekleştirdikleri karşı-devrimci saldırılarının özeleştirisini yapmadığı ve bunun sorumluluğunu "açık yüreklilikle ortaya koymadığı" sürece ve ölçüde, yapılan çağrılar; saldırılar kendine yöneldiğinde yapılan tutarsız feryatlar olmaktan başka bir anlam taşımayacaktır.

• "Geçmiş olumsuzlukları, bütün nedenleriyle sorgulayarak özeleştiriye yönelme" çağrılarını yapan Dev-Sol'cular bunda samimi iseler, önce Bolşevik Partizan'a yönelik olumsuzluklarının nedenleri ile işe başlamalıdırlar ki, yaptıkları çağrı, devrimci kamuoyu içinde devrimci bir değer taşısın. "Biz BP'lileri devrimci görmüyoruz" türü kestirmeden yapılan demagojik sonuç çıkartmalar, Dev-Sol'cuları bu sorumluluktan ve özeleştiri görevinden kurtaramaz.

• 1980 öncesi olayları kendilerince yorumlayarak aktaran Dev-Sol'cular, o dönemdeki tavırlarını anlatırken, "... ama her defasında devrimci sorumluluğumuzun gerektirdiği bilinç le hareket ettik. İntikam duygularıyla misilleme yoluna gitmedik." gibi satırları çağrılarında yazabilmekte ve son bir yılda yurtdışında Bolşevik Partizan dergisi ve bu dergideki görüşleri savunanlara yönelik karşıdevrimci saldırılarını yok sayabilmektedir.

Şayet o dönem böyle "tutarlı" olanlar, Dev-Sol'cular idiyseler, bir tek makale karşısında böyle saldırgan-intikamcı teori ve pratiğin anlamı nedir? Dev-Sol, Bolşevik Partizan'a gelince nitel değişime mi uğramıştır?

Bizce Dev-Sol, 1980 öncesi de intikamcı idi, bugün de öyledir. Kendi deyimi ile bunu tutarlı bir özeleştiri ile aşmadığı sürece, çağrı ve bildirisinde başkalarına söylediği "faşist düzene hizmet etme" sorumluluğunu objektif olarak zaman zaman yüklenme durumunda kalacak ve bir dizi oportünist burjuva akım ile birlikte bu olumsuz sorumluluğu paylaşacaktır.

• Dev-Sol çağrısında, 1985 ve sonrasında çeşitli çağrılar yaparak, "sol içi çatışmaların oligarşiye ne ölçüde yarar sağladığını, sol güçlere ne ölçüde zarar verdiğini..." ortaya koyduğunu belirtirken; ne hikmetse, biz Bolşeviklerin daha 1981'de yaptığımız ve bugüne kadar da sıkı sıkıya bağlı kaldığımız Marksist-Leninist çağrıyı yok saymaktadır.

İstanbul'daki arkadaşlarımızın son bildirilerinde bir kez daha devrimcilerin ortak imzasına açtığı bu Marksist-Leninist çağrıyı yok saymak, Dev-Sol'cuların bir başka tutarsızlığıdır.

Herşeyi bu konuda kendisi ile baş latan Dev-Sol'un, biz Bolşeviklerin kendilerine eylem kılavuzu edindiği 1981 tarihli çağrıyı ve o günden bu yana uyguladığı tutarlı pratiği yok sayıp çağrılar yapması, oportünizmin çifte standartçılığını bir kez daha kanıtlamaktadır.

Biz bu yazımızda Dev-Sol'un son "ÇAĞRI"sının bir kaç tutarsızlık örneğini ortaya koyma ile yetinerek tüm tutarlı devrimci kişilere şöyle sesleniyoruz:

Tüm oportünist-revizyonist akım ve örgütler içinde yer alan siz tutarlı ve kararlı devrimciler... Biz Bolşeviklerin bu konu bağlamında ortaya koyduğu Marksist-Leninist görüşleri ve pratiği de bir kez daha dikkatle inceleyin, kendi geçmiş pratik uygulama ve teoriniz ile karşılaştırın.

Devrim yolunda sağlam ve kararlı bir şekilde yürüme kararında iseniz, o zaman mutlaka bugüne kadar sizlere eylem kılavuzu edindiğiniz oportünist teoriden kopmak ve bugüne kadarki pratiğinizden kopmak zorunda kalacak, Bolşeviklerin teori ve pratiği etrafında birleşeceksiniz.

Ancak bu şekilde objektif olarak karşı-devrime hizmet etmekten; devrimci-komünist kanı dökmekten kurtulabilirsiniz.

Aksi taktirde, karşı-devrimin saldırı ve provokasyonlarının ekmeğine yağ sürmeye; işçi sınıfı ve emekçi kitleler gözünde güven duyulmaz "devrimciler" olmaya devam edecek siniz.

Tercih sizin.
Bu konuda da orta yol yok!
Ya oportünizm...
Ya da Marksizm-Leninizm!!!

Temmuz 1990 ■

Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı ve Modern Revizyonizmin Tavrı hakkında kısa bir tavır...

ULUSLARIN kendi kaderlerini tayin etme hakkının Marksizm-Leninizm'de, "ulusların ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı"ndan başka hiç bir anlama gelmediğini; Marksizm-Leninizm'in bu konudaki düşüncelerinden biraz da olsa haberdar olan herkes teslim etmek zorundadır.

Fakat, bunun böyle olması, hiç de bunun başka türlü yorumlanmadığı anlamına gelmez.

Bilhassa Marksizm-Leninizm adına konuşup, gerçekte ise Marksizm-Leninizm ile hiç bir alakası olmayanların pratiği izlendiğinde, bu açık bir şekilde ortaya çıkmaktadır. Böyle bir pratik son dönem içinde, Marksizm-Leninizm'e hala sahip çıktığını utanmadan söyleyen Rus sosyal-emperyalistlerinin pratiğidir.

Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nin anayasası açıkça *"Her cumhuriyet, SSCB'den özgürce çıkma hakkına sahiptir"* maddesiyle birliğin içindeki sözkonusu cumhuriyetlerin "ayrılma hakkını" anayasa ile garanti altına almıştır.

Oysa şimdi, bu hakkın kullanılması gündeme getirildiğinde bir dizi zorluk çıkarılmaktadır. Bu konuda modern revizyonistlerin tavrını en açık şekliyle ortaya koyan olay, Litvanya'nın bağımsızlık ilan etmesidir. Gerçi Estonya ve Letonya da sonradan bağımsızlık ilan etmişlerdir, fakat bunu Litvanya'nın yaptığı şekliyle yapmamışlardır. Bu yüzden de bilinçli olarak Litvanya örneğini seçiyoruz.

Litvanya Yüksek Sovyeti, yapılan seçimler sonunda, seçimi kazanıp Devlet Başkanlığına seçilen Vitautas Landbergis önderliğinde 11 Mart 1990 günü Litvanya'nın bağımsızlığını ilan etti ve Litvanya Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti adını, Litvanya Cumhuriyeti olarak değiştirdi. Sözkonusu karar, 6 çekimser oya karşı 124 oyla kabul edildi.

Gorbaçov 13 Mart'ta alınan kararın "yasadışı ve geçersiz" olduğunu açıkladı. Halk Temsilcileri Kongresi'ndeki konuşmasında Gorbi şöyle demektedir:

"Litvanya'nın bağımsızlık kararı almasının ve Sovyetler Birliği'nden kopma hevesinin hiç bir yasal değeri yoktur. Litvanya'lılarla böyle bir pazarlığa ya da görüşmeye oturmamız sözkonusu olamaz Görüşmeler ancak yabancı ülkelerle yapılır." *(Milliyet, 15 Mart 1990)*

Gorbi'nin bu yaklaşımı, açıkça ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının ayaklar altına alınmasıdır.

Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nin Birlik Cumhuriyetleri'nin "yabancı" ülke olmadığı tezinin ardına sığınarak, ayrılma talebi getiren Litvanya'nın —ve bu talebi getirecek diğer Birlik Cumhuriyetleri'nin— "ayrılma hakkını" ta başından itibaren reddetmektedir. Böylece ayrılma talebine karşı getirdiği temel tezin özü şöyledir: Böyle bir talebin görüşülmesi için, talebi getiren sözkonusu cumhuriyetin "yabancı ülke" olması gerekir. Birlik Cumhuriyeti olduğundan dolayı da yabancı değildir. Bu yüzden de böyle bir talep için Birlik Cumhuriyetleri ile herhangi bir görüşme mümkün değildir. Sonuç ise, Birliğin üyesi olunduğu andan itibaren o cumhuriyet "yabancı ülke" olmaktan çıkar, bu yüzden de "ayrılma hakkı" bu ülkeler için geçersizdir...

Rus sosyal-emperyalistleri, "ayrılma hakkını" sadece ***birlik*** içinde olmayan (!) ülkeler için savunmaktadır. Yani açıkçası, zaten ayrılmanın temeli olmayan ülkeler için savunulmaktadır. Buradaki yaklaşım Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği anayasasında ortaya konan Marksist-Leninist "her cumhuriyet, SSCB'den özgürce çıkma hakkına sahiptir" ilkesi ile 180 derece zıt bir yaklaşımdır. Bunun böyle olduğunu ancak ve ancak siyasi sahtekarlar reddedebilir ve Gorbi'nin yaklaşımını "Stalinist" yaklaşım olarak gösterebilir.

15 Mart'ta Gorbi başkanlığa seçildikten sonra, Litvanya ile diyalog kurabileceğini söyleyerek görünürde bir adım geri atıyordu. Sözkonusu bağımsızlık kararını alan kongreden sonra, Devlet Başkanı yardımcısı Anatoly Lukyanov gazetecilerle yaptığı konuşmada, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nin temelini oluşturan 1922 tarihli anlaşmanın artık "eskidiği"ni ve değiştirilmesi gerektiğini açıkladı. Değişmesi gerekiyordu, çünkü her ne kadar Gorbi "yasal bir değeri" yoktur demişse de, sözkonusu antlaşma her Birlik Cumhuriyeti'ne özgürce ayrılma hakkı tanımaktadır. Bunun böyle olması ise, revizyonistlerin işine gelmemektedir. İşte revizyonistlerin esas olarak değiştirmek istedikleri bu maddedir. Böyle bir maddenin eskimesi ise, özellikle içinde bulunulan anda, büyük bir sahtekarlıktır. Eskimesinin tersine, bugün, 1922'de bu maddeye duyulan ihtiyaçtan daha fazla ihtiyaç vardır. Bu yüzden de 1922'den daha da canlı, yeni bir maddedir. Böyle bir maddenin eskimesi, ancak ve ancak sözkonusu ulusların bir bütün olarak kaynaşması ve birçok ulusun yerine tek bir ulusun meydana gelmesi şartlarında mümkündür. O zaman da bu madde kendiğiliğinden gereksiz hale gelecektir. Bu durumun oluşması ise, Komünizm şartlarında ve uzun bir süreci zorunlu kılmaktadır.

Litvanya'ya yapılan uyarılara rağmen alınan bağımsızlık kararının geri alınmaması, Moskova'da değişik tavırların ortaya çıkmasını beraberinde getirdi. Bu tavırlardan ilki, Litvanya kararından dönmezse "Sovyetler Birliği'ne 21 milyar Rublelik borcunu ödemesi gerekeceği" şeklinde ekonomik tehdit idi. Bu tehditin bir başka biçimi ise, "Litvanya'nın kendi gümrük ve para sistemini kurmaktan kaçınmasını istedi Ayrıca Moskova kanalıyla kurulan fabrikaların ayrılıkçıların denetimine verilmeyeceği vurgulandı." *(Cumhuriyet, 21 Mart 1990)*

Bu arada ise, Litvanya'nın başkenti Vilnius'ta "Yeni Çar ordusu" askeri güç gösterisi yapmayı da ihmal etmiyordu. Bununla ilişkili olarak, alınan karardan sonra Litvanyalıların

"Kızıl Ordu"dan firar etmeleri ve "gönüllü birliklerin" kurulmasına karşı Gorbi, "gönüllüleri dağıtın" emri vermeye başladı. Ve Litvanya'nın başkentinde savcılık binası ile bir matbaanın işgal edilmesi, sorunu daha da kızıştıran bir tavır oldu.

Gorbi'nin bu "son ve sert" çıkışı karşısında, Litvanya Devlet Başkanı' nın tavrı da karşı-devrimci burjuva politikacılarına layık olan bir tavırdır. Landsbergis 2 Nisan tarihli Cum huriyet gazetesindeki habere göre, Gorbaçov'un yaptığı çıkışı "Litvanya' nın özgürlüğüne açık bir tehdit" olarak değerlendirirken, bir gün sonra ise şöyle demektedir: "Landsbergis Gorbaçov'un sert çıkışını, "hem bir uyarı, hem de bir diyalog önerisi" olarak kabul ettiklerini bildirdi." *(Cumhuriyet, 3 Nisan 1990)*. Bu burjuva politikacısı, kendilerine karşı takınılan tavrı "tehdit"ten "uyarı ve diyalog"a dönüştürmektedir. Ve yine bu sahtekar, "Kremlin'de hala Stalin ruhu dolaşıyor" diyerek, yapılan pislikleri Stalin'e mal etmeye çalışmaktadır. Böyle burjuvalardan başka türlü bir tavır zaten beklenemez de.

Landbergis, Gorbi'nin tavrını böyle değerlendirirken, Moskova'da 1922 deki Birlik antlaşmasında "eskimiş" dedikleri "özgürce ayrılma hakkı"na yasal sınırlamalar getirilmeye başlanmıştır. Yüksek Sovyet'in kabul ettiği yasa tasarısına göre, Birlik'ten ayrılma ancak şu temeller üzerinde mümkün olacaktır: "1) Ayrılmak isteyen cumhuriyette referandum düzenlemek, 18 yaşını dolduran herkesin oy kullanma hakkı, bu temelde de seçmen nüfusun üçteikisinin seçime katılması ve katılanların en az üçte-ikisinin ayrılmaktan yana oy kullanması gerekecek: 2) Seçimlerde bağımsızlık kararı çıktığında sözkonusu cumhuriyet beş yıllık geçiş dönemine girecek. Alınan kararın Halk Temsilcileri Kongresi tarafından da onaylanması gerekmektedir; 3) Eğer oylamada üçte-iki çoğunluk sağlanmazsa, aynı konuda 10 yıl geçmeden yeni bir referanduma gidilemez. Bunun tersine, çoğunluk sağlanmış olsa bile, halkın onda-biri (bu sefer seçmen değil !) istemezse yeni bir halk oylamasına gidilecektir."

Tasarının getirdiği "yenilikler"e bakıldığında, bunların şimdiye kadar özü itibarı ile yürürlükte olan 1922 birlik kuruluş antlaşmasına temelden zıt olduğu görülür. Sözkonusu antlaşmanın şimdiye dek resmen yürürlükten kaldırılmamasının temeli ise, görünen o ki, somut olarak Birlik Cumhuriyetlerinden ayrılma yönünde tavır takınılmamış olmasıdır. Ne zaman ki, ayrılma talebi gündeme gelmiştir, ayrılmayı yasal olarak da engelleme girişimleri gündeme gelmiştir. Gorbi'nin Litvanya'nın bağımsızlığı konusunda "Alınan kararın yasal bir değeri yoktur" tespiti, sözkonusu yasa ile tamamlanmıştır. Referandum yapılması talebi ise bir sahtekarlıktır. Şöyle ki, refarandumda çıkabilecek salt çoğunluk, ayrılmanın gerçekleşmesine yetmemektedir. Seçime katılanların üçte-ikisi eğer ayrılma yönünde oy vermemişse, referanduma göre, o cumhuriyet ayrılamayacaktır ve bir dahaki referanduma ise, ancak 10 sene sonra gidilebilecektir. Üçte-iki çoğunluğun sağlandığı durumda ise, halkın ondabiri ayrılmayı istemiyorsa, yeni bir referanduma gidilecektir. Böylece üç te-iki çoğunluk sağlandıktan sonra girilecek "geçiş dönemin"de üçteikinin kararı, onda-birinin istemiyle yeniden yapılması öngörülen referan dum sonucu iptal edilme durumu ile karşılaşabilecektir. Yapılacak yeni re ferandumda yeniden üçte-iki çoğunluk çıksa bile, ayrılık için geçiş süreci uzayacaktır. Neresinden bakarsanız bakın, temel anlayış, "ayrılma hakkı"nın çiğnenmesi anlayışıdır.

Bütün engellemelerin işe yaramadığı durumlarda alınan bağımsızlık kararı Halk Temsilcileri Kongresinde onaylandıktan ancak beş sene sonra gerçeklik halini alabilecektir. Kon grede onaylanmazsa alınan karar geçersiz bir karara dönüşecektir. İşte Yeni Çarlık Rusyası'nın "halklar hapishanesi"nin "modern" görünümü böyledir.

Getirilen bu yasal önlemin yanında, Gorbi, diğer Birlik Cumhuriyetlerini "iç savaş" tehditi ile korkutma politikasını da uygulamaya koydu. Gorbi'nin tavrı şöydir:

"Sovyet iç haritasının yeniden çizilmesi öyle bir kan banyosuna götürür ki, biz de bunun içinden yüzerek çıkamayız.

"Bu haritayı değiştirmek öyle bir iç savaşa götürür ki, bunu henüz ne ülkemiz, ne de dünya görmüştür." *(Milliyet, 14 Nisan 1990)*

Gorbi, burada "iç savaşa"a karşı imiş gibi görünse de, ayrılmak isteyen cumhuriyetlere karşı düşüncesinin gerçekten ne olduğunu ortaya koymaktadır. Yani bu, şu demektir: Eğer siz ayrılmaya kalkıp Rus İmparatorluğunun sınırlarını bozarsanız, şimdiye kadar görmediğiniz bir katliama uğrarsınız. Bunun için de ayağınızı denk atın!!!

Kendilerine karşı yönelen ve kendilerinin iktidarı tehlikede olduğu zaman şiddete karşı çıkıp, "şiddetin hümanizme ters düştüğünü, bunun yerine sağduyuya gereksinim vardır" çığlıklarını atanlar, ikiyüzlülüklerini de ortaya sermek zorunda kalmışlardır. Kendilerinin gereksinimi olduğu zaman, "melek" olmaktan çıkıp, "despot" olduklarını görmek isteyenlerin gözü önüne sermişlerdir.

"Modern Rus Çarı" Gorbi, doğal olarak Birlik Cumhuriyetlerinin ayrılma taleplerinin temelini gözardı etmeye çalışmaktadır. Bu temel, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nde Lenin ve Stalin döneminde ortadan kalkan ulusal baskının, modern revizyonizmin iktidara gelmesi sonucunda, süreç içinde yeniden ortaya çıkması, Rus şovenizminin hortlamasıdır.

Litvanya'ya uygulanan ***ambargo***, tehditlerin lafta kalmayacağını gösterdi. Sırasıyla doğal gaz, petrol, ilaç, kömür ve yiyecek gibi şeylere ambargo kondu. Ambargo ile tehditli uyarılar doğal olarak iç içe geçti. Merkez Komitesi üyesi olan Andrei Girenko, Litvanya'nın Moskova ile uzlaşmaması halinde, enerji ablukasının SSCB'nin dövizle ihraç edebi-

Litvanya'ya yapılan ekonomik ve siyasi baskılar, askeri tehditle de kısa süre içinde tamamlandı...

leceği tüm malları kapsayacak biçimde yaygınlaştırılabileceği şeklinde uyarı yapmakta idi. Bu uyarının içinde, Litvanya'da doğrudan başkan Gorbi'ye bağlı olan bir yönetimin de oluşturulabileceği uyarısı da yer almakta idi.

Yapılan bu ekonomik ve siyasi baskılar, askeri tehditle de kısa süre içinde tamamlandı. Mareşal Akromeyev, "Litvanya yöneticileri koşulları zorlarlarsa, askeri müdahale ve güç kullanımı kaçınılmaz olur." *(Milliyet, 25 Nisan 1990)* diyerek, Moskova'nın gerçek yüzünü ortaya sermekte idi.

Petrol, gaz, yiyecek, ilaç ve kömür ambargosu sonucunda, Batılı emperyalistlerin de önerileriyle durum biraz yumuşamaya yüz tuttu. Litvanya da belli şartlar temelinde alınan kararın ertelenebileceği vb. görüşleri açıklamaya başladı.

Batılı emperyalistler, milliyetler konusundaki bugünkü politikanın suçlusu olarak Stalin'i, Stalinizmi vb. gösteriyorlar. Bu, büyük bir sahtekarlıktır. Şimdi yapılanların suçlusu olarak Stalin'i ve Stalin dönemini göstermenin, hangi biçim altında olursa olsun Komünizme yönelen bir tavır olduğu açıkça ortadadır.

Sosyalizm şartlarında, enternasyonal dayanışma olan, yardım ve destek; şimdi ayrılmak isteyen cumhuriyetlerin ayrılığını engellemek için kullanılan bir tehdite dönüşmüştür. Böylesi tavırların Marksizm-Leninizm ile, sosyalizm ile uzaktan yakından hiç bir ilişkisi yoktur, olamaz. Çünkü Marksist-Leninistler somut ayrılığı yanlış bulsalar da "zor" a başvurarak engellemeyi kökten red ederler. Komünistlerin taraftar oldukları ve savundukları birlik, gönüllü temelde oluşan birliktir. Bunun için de "ayrılma hakkı"nı kayıtsız şartsız savunurlar, savunmak zorundadırlar. Gönüllü birliğin temeli ortadan kalkmış ise, "zor"a dayalı birliğin parçalanması için mücadele ederler.

Komünistler gönüllü birlikten yana oldukları içindir ki, Stalin, 1936 Anayasası'nın 17. Maddesinin mutlaka konmasının gerektiğini ortaya koyar. Stalin, anayasa taslağı üzerine yapılan tartışmalarda ayrılma hakkının Anayasaya alınmaması önerisi karşısında şu tavrı takınır:

"SSCB, eşit haklara sahip federal cumhuriyetlerin özgürce razı oldukları bir birliktir. SSCB'den özgürce çekilme hakkına ilişkin maddeyi anayasadan çıkarmak, bu birliğe özgürce katılmak ilkesini çiğnemek demek olur. Bu görüşe katılabilir miyiz? Kanımca katılamayız ve ne de katılmalıyız. Deniliyorki, SSCB'nde, SSCB'den çekilmeyi isteyecek bir tek cumhuriyet yoktur; bu yüzden 17. maddenin pratik bir değeri yoktur. Ülkemizde SSCB'den çekilme isteğinde bir tek cumhuriyet bulunmadığı elbetteki doğrudur. Ama, bundan, hiç bir şekilde federal cumhuriyetlerin özgürce SSCB'den çekilme haklarını anayasa ile saptamamalıyız anlamı çıkmaz. SSCB'nde başka bir federal cumhuriyeti ezmek isteyen bir federal cumhuriyet yoktur. Ama bundan, hiç bir şekilde, federal cumhuriyetlerin hak eşitliğine ilişkin maddeyi anayasadan çıkarmak gerektiği sonucu çıkmaz."

(Stalin, "Leninizmin Sorunları", sf. 643)

İşte modern revizyonistlerin "eskidi" dedikleri yaklaşım, buradaki Marksist-Leninist yaklaşımdır.

Lenin ve Stalin önderliğinde, ulusal sorun konusunda yapılanlar da dünyanın ezilen tüm uluslarına kızıl bir meşale gibi yol göstermeye devam etmektedir. Marksizm-Leninizm, Komünizme varma idealine sahip olanların şahsında yaşamaya devam ediyor, edecek.

1917 Büyük Ekim Devrimi'nin parçaladığı "halklar hapishanesi" olan Çarlık Rusyası'nın "yeni bir halklar hapishanesine" dönüşmesi olgusu uzun sürmeyecektir. Bu sefer, PROLETER DEVRİM temelinde olmasa da "2. Çarlık Rusyası" parçalanmaya doğru gitmektedir ve gidecektir de. Leninizme çıkarılan sahte davetiyeler de bunu engelleyemeyecektir.

Ulusların eşitliğinin, güvencesinin ancak SOVYET düzeninde mümkün olduğunu belirten, Stalin'den bir alıntı ile yazımıza son verelim:

"Kanıtlamaya gerek yok ki, sermaye egemen olduğu sürece, üretim araçlarında özel mülkiyet sürdükçe ve sınıflar varoldukça, ulusların eşitliği güvencelenemez; sermayenin iktidarı sürdükçe ve üretim araçlarına sahip olmak için savaşıldıkça, ulusların eşit liği ve ulusların emekçilerinin işbirliği sağlanamaz. Tarih, ulusal eşitsizliğin yok edilmesi, ezilen ve ezilmeyen ulusların emekçilerinin kardeşçe işbirliği rejiminin kurulması için tek çarenin, kapitalizmin tasfiye edilmesi ve Sovyet düzeninin kurulması olduğunu söylemektedir."

(Leninizm Dizisi 6. Defter, sayfa 47, İnter Yay.)

Ulusal bağımsızlık, kapitalizmin tasfiyesine bağlı olarak ele alınmadığı sürece, sözkonusu bağımsızlık mücadelesi gerçek bir bağımsızlık mücadelesi olamaz. Bugün Rusya'da sürmekte olan "bağımsızlık mücadelesi" de böyle bir mücadele değildir. Bu yüzden de esas olarak "Rus egemenliği"ne karşı mücadele verilmesi gerekiyorsa da, diğer yanına karşı da mücadele verilmesi zorunludur.

Marksist-Leninist ilkeler, her şeye rağmen, ulusal kurtuluşa da ışık tutmaktadır.

Yaşasın proleter enternasyonalizmi!
Kahrolsun Rus sosyal-emperyalizmi ve her türden emperyalizm!
Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşin!
Bolşevizm yenecektir!

Mayıs başı 1990 ■

Sosyalizm şartlarında, enternasyonal dayanışma olan, yardım ve destek; şimdi ayrılmak isteyen cumhuriyetlerin ayrılığını engellemek için kullanılan bir tehdite dönüşmüştür. Böylesi tavırların Marksizm-Leninizm ile, sosyalizm ile uzaktan yakından hiç bir ilişkisi yoktur, olamaz...

Etiyopya'da sosyal-faşist
Derg rejiminin sonu göründü:

Devrimci demokratik halk cephesi içinde birleşen halk güçleri zafere ilerliyor!

FAŞİST Haile Selasiye rejiminin halkın mücadelesi sonucu devrilmesi ile –1974'te– krallıktan cumhuriyete geçen Etiyopya, Haile Selasiye rejiminin devrilmesinden sonra iktidarı ele geçiren bir grup subayın başını çeken Mengistu Haile Mariam önderliğindeki "Geçici Askeri-İdari Konsey" hükümeti döneminde Sovyet sosyal-emperyalizminin Afrika'daki "kalelerinden biri" haline geldi.

Marksizm-Leninizm'le, sosyalizm ile uzaktan yakından ilgisi olmayan Mengistu, Marksist olduğunu iddia ederek sosyal-emperyalist bloka yaslandı. Sosyal-emperyalist Sovyetler Birliği ve onunla birlikte Alman Demokratik Cumhuriyeti ve Küba, Etiyopya'da sosyal-faşist bir rejimin yerleştirilmesinde DERG hükümetinin en büyük yardımcısı, desteği oldular. Bunun fiyatı Sovyetler Birliği açısından öncelikle Etiyopya'da askeri üsler, Etiyopya'nın Afrika'da sosyal-emperyalist yayılmacılık için bir üs alanı haline gelmesi oldu. Etiyopya ordusunda binlerce "Sovyet askeri danışmanı" yanında, Küba'lı "enternasyonalist!!!" birlikler de yer aldı.

Çok uluslu bir devlet olan Etiyopya'da yönetimi bir darbe ile faşist Haile Selasiye'den devralan DERG rejimi, Etiyopya içindeki ezilen ulusları, bu kez "sosyalizm" ve "Marksizm-Leninizm" adına zorla Etiyop-

ya içinde tutma siyasetini aynen sürdürdü. "Devrim"in kendilerine kendi kaderleri üzerinde özgürce söz sahibi olma hakkını, ayrılma hakkını getireceğini düşünen Eritre, Tigre, Oromo, vb. halkları çok kısa sürede, Etiyopya'da iş başına gelen rejimin, ulusal sorunda kendinden öncekinden bir farkı olmadığını gördüler. Özellikle Eritre'deki ulusal mücadele hiç durmaksızın sürdü. DERG rejimi Afrika kıtasının sayıca en büyük ordusu ile (330.000 kişi) ve Sovyetler Birliği'nden aldığı en modern silahlarla, halkların özgürlük, kurtuluş mücadelesini bastırmak için kendinden önceki rejimi aratan bir vahşetle saldırdı. Buna rağmen hakların sosyal-faşist rejime karşı haklı mücadeleleri durdurulamadı.

Doğu Avrupa'daki revizyonist rejimlerin çöküşü yönündeki gelişmeler, Mengistu rejimini de iktidarını sürdürmek için yeni arayışlara itti. 1989 sonunda, önce Kübalı askerlerin önemli bölümünü evine gönderen Mengistu, kendisinin hiç bir zaman Marksist-Leninist olmamış olduğunu ilan etti. Batılı emperyalist güçlerle yakınlaşma imkanları aramaya başladı. Bu arada siyonist İsrail, Sovyet, Küba, Doğu Alman "uzman" ve "danışman"larının gidişi ile doğan boşluğu doldurma işine soyundu.

Fakat savaşın sürdüğü cephelerde artık Mengistu rejiminin sonunun geldiği ilan edilmeye başlanmıştı.

Şubat 1990'da Eritre liman şehri Massava'nın EPLF (Eritre Halk Kurtuluş Cephesi) tarafından kurtarılması, Etiyopya'ya vurulan önemli bir askeri ve ekonomik darbe oldu. Etiyopya ordusu büyük askeri güçlerle saldırmasına rağmen Massava'yı geri alma hedefine ulaşamadı. Tersine EPLF güçleri Eritre'nin en büyük şehri Asmara'yı kuşattılar. Şu anda bütün Eritre gerçekte EPLF güçlerinin elinde. Asmara'da sıkışmış olan Etiyopya askeri güçleri (120.000 kişilik bir ordu) ancak kurulan hava köprüsü üzerinden ikmal edilebilme durumundadır.

Eritre'nin güneyindeki Tigray (Tigre) bölgesinde de TPLF içinde birleşmiş olan Tigre halkı, 1979'dan buyana sürdürülen silahlı mücadele ile, gelinen aşamada ülkenin hemen tamamını kurtarmış durumda.

Etyopya'nın güney-batı bölgesinde Oromo Kurtuluş Cephesi önderliğindeki mücadele de 1990 yılında önemli askeri başarılar elde etmiş durumda.

DERG rejiminin sözü bugün artık ancak Etyopya'nın merkezi bölgelerinde geçebiliyor.

Ama orda da Tigre Halk Kurtuluş Cephesi ile Etiyopya Halk Demokratik Hareketi (EPDM)'in 1989 başında kurdukları "Etiyopya Devrimci Demokratik Halk Cephesi" güçleri artık iktidar alternatifi durumuna geldiklerini gösteren eylemlerle DERG rejimini köşeye sıkıştırmış durumdadır.

Görülen, DERG rejiminin sonunun geldiğidir. Bunu Haziran'da ilan edilen genel seferberlik de engelleyemeyecektir.

Biz bu sayımızda, okuyucularımıza Etiyopya Devrimci Demokratik Halk Cephesi'nin programını sunarak, Etiyopya için devrimci güçlerin öngördüğü demokratik alternatif hakkında düşündüklerini tanıtmak istiyoruz.

Bize, bütün dünyada emperyalist burjuvazi ve uşaklarının, "devrim" in ölüp bittiği konusunda yeminler ettiği bir ortamda, emperyalizmden bağımsız bir kurtuluş hareketinin sunduğu bu alternatif, önemli bir belge olarak görünüyor. Devrimin yaşadığının, halkların her şeye rağmen zafer kararlılığının bir belgesi.

Belgeyi yayınlarken, belgede bize yanlış görünen bazı önemli noktalara da baştan kısaca dikkat çekmek istiyoruz:

• Siyasi Program'da Etiyopya halklarının temel düşmanlarının tespit edildiği yerde, "başını Amerika'nın çektiği batı emperyalizmi, başını Sovyetler Birliği'nin çektiği doğu emperyalizmi" denerek, Üç Dünya Teorisinin "iki süper güç" anlayışından kopulmamış olduğu gösterilmektedir.

Bu noktadaki hata, uluslararası alanda Arnavutluk Emek Partisi çizgisinin tümüne ait bir hatadır.

• Bütün program boyunca sürekli olarak "halk", "halkın görevleri" vb. den söz edilmekte, özel olarak işçi sınıfının görevleri, özel talepleri vb. konusunda tek söz edilmemektedir.

Demokratik, anti-emperyalist devrim aşamasında da, işçi sınıfının özel talepleri ve görevlerinin tespit edilmesi, devrim yarı yolda bırakılmak istenmiyorsa mutlak gerekliliktir.

• EDDHC'nin barış konusunda tavrı bölümünde, devrimci şiddet, devrimci savaş "hakim sınıflar .. barışçıl protesto girişimlerini .. ya da herhangi bir meşru muhalefet hareketini şiddetle bastırdığı" için "başvurmak zorunda kalınan" seçenek olarak savunuluyor.

Savaşın suçlusunun hakim sınıflar olduğunu göstermek gibi haklı taktik kaygılar ile de yapılsa, programatik bir belgede devrimci şiddetin bu şekilde "savunmacı" savunulması bize yanlış görünüyor.

• Etiyopya için somut programda nasıl ki genel olarak "halk"a çağrı yapılıyorsa, uluslararası alanda da Etiyopya devrimine destek çağrısı genel olarak "dünyanın ilerici ve demokratik güçleri"ne yapılmaktadır. Uluslararası işçi sınıfına öncelikli ve özel bir çağrı yapılmamaktadır.

• Bu programda öngörülen "Tüm Siyasi Örgütlerden Oluşan bir Geçici Hükümet Önerisi" DERG güçlerini dıştalamadığı noktada, bize yanlış görünüyor. Böyle bir öneri, "taktik" bir öneri olarak, DERG'i teşhir ve tecrit için öne sürülmüş olsa bile ve DERG'in böyle bir hükümette gerçekte hiçbir gücü olamayacağı düşünülse bile, böyle bir öneri, vereceği yanlış bilinç açısından bize tehlikeli görünüyor.

Belgeye geçmeden önce, TPLF'in ve onunla cepheyi oluşturan EPDM'in içinde doğrudan Marksist-Leninist olduğunu söyleyen güçlerin *(TPLF içinde MLLT/ Tigre ML Ligi; EPDM içinde EMLF/ Etiyopya ML Güçleri)* belirleyici olduğunu, bu grupların Arnavutluk Emek Partisi'ni Marksist-Leninist olarak değerlendirdiklerini ve onunla "kardeşlik" ilişkileri içinde olduğunu ve fakat tartışmaya açık olduklarını da belirtmek istiyoruz. Önümüzdeki sayılarda bu konuda daha geniş bilgiler vereceğiz.

Zafer savaşan Etiyopya, Eritre,
Tigre, Oromo ...
halklarının olacaktır!

Temmuz başı 1990 ■

ETYOPYA DEVRİMCİ DEMOKRATİK HALK CEPHESİ

SUNUŞ

Mücadele tarihi

Etyopya'nın ezilen halklarının tarihi, mücadelelerle, hakim sınıflar tarafından halka uygulanan sert sınıfsal ve ulusal baskıyla doludur.

Bu tarih, ezilen sınıflar ve milliyetler arasında koordineli bir örgütlülüğün sürekli hiç olmamasına rağmen, dayanılmaz baskıya karşı sürekli direnme, birbiri ardına isyanlar, ayaklanmalar ve çeşitli muhalefet biçimlerinin bir tarihidir.

Özellikle 1974'te, çelişmeler en yüksek seviyeye ulaştı ve bütün ülkede olan halk ayaklanmaları ve isyanlar, Haile Selassie'nin monarşik rejimini devirdi. Fakat deneyimli, örgütlü önderliğin olmadığı koşullarda, Etyopya halkının kahraman mücadelesi, yeni bir demokrasi, adalet ve eşitlik çağı kurma hedefini başaramadı.

Daha sonra Derg olarak bilinecek olan bir grup askeri subay, devlet iktidarını gaspetti, halka karşı daha önceki baskı sistemini sürdürdü ve yoğunlaştırdı. 1974 ayaklanmasının popüler demokratik talepleri bastırıldı ve sisteme muhalefet etme ya da hatta sistemi sorgulamaya kalkışmak bile vahşi bir yanıt aldı.

Sözümona "Kızıl Terör" sırasında binler boğazlandı, keyfi hapse atma, işkence, "kaybolma" ve cinayet, bugüne kadar Derg rejiminin standart özellikleri olmuştur.

Fakat hiçbir baskı, demokratik hakları inkar edilenleri, kendi sınıfsal çıkarları peşinde yeni bir biçim altında yeniden örgütlennmekten alıkoyamadı. Ezilen Etyopyalılara, onların 1974 devriminin başarısızlığının ardında, hakiki, doğru siyasi hatlarıyla bir siyasi örgütün olmamasında yattığı aşikar oldu.

Ulusal Baskı

Etyopya'daki durumun gerçekliği verildiğinde, ulusal baskıya karşı mücadelenin başlangıç noktası olduğu da açıktı. 1974 öncesinde bu gibi mücadeleler Tigray, Balle ve Etyopya'nın diğer kısımlarında ortaya çıkmıştı, fakat gerçek önderlik olmadığından, başarısızlığa uğramış ve acımasızca bastırılmıştı.

Etyopya'da ulusal çelişkinin doğasını ve büyüklüğünü tahlil eden Tigray'daki Tigray Halk Kurtuluş Cephesi, diğer mücadele biçimlerini ihmal etmeksizin, ulusal çelişkiyi mücadelenin odak noktası yaptı.

Bu noktada bazı oportünist örgütler önderlik sunma iddiasındaydılar, fakat bunların siyasi programları baştan itibaren hatalıydı, çünkü Etyopya Devriminin objektif ve sübjektif faktörlerini kavramamışlardı.

Böylece bir yandan Tigray'da ulusal mücadele boy atıp ilerlerken, Etyopya'nın diğer kesimlerinde gözle görülür bir zaaf vardı, bu da Etyopya devriminin genel gelişmesinde bir dengesizlik yaratıyordu.

Çeşitli bölgelerde çeşitli örgütler ve programlar altında koordinesiz bir şekilde yürütülen çok-uluslu ve ulusal mücadeleler olgusuyla birlikte bu olgu, demokratik güçlerin, örgütlerin ve yurtsever güçlerin, mücadelelerini Etyopya'nın geniş halk kitlelerinin çıkarları ve yararı doğrultusunda koordine etme ve birleştirmelerini zorunlu kılıyordu.

Etyopya halkı, sert mücadeleleri boyunca, Derg'e ağır zarar verdirdiler. Örneğin, Tigray, Wollo ve Gonder halkları, demokratik önderlikleri ve birlikleri aracılığıyla önemli zaferler kazandılar, Derg'i çözülmenin eşiğine getirdiler.

Birlik ve EDDHC'nin kuruluşu

Faşist Derg, halktan tamamen tecrit olmuştur ve kaçınılmaz yenilgiyle karşı karşıyadır. Onun bugüne kadar iktidarda kalmasını, yalnızca, muhalefet arasında birliğin olmaması mümkün kılmıştır.

Hem Tigray Halk Kurtuluş Cephesi (TPLF) hem de Etyopya Demokratik Halk Cephesi (EPDM), birliğin öneminin tamamiyle bilincindeydiler.

Onlar mücadelenin seyri içinde Etyopya'da durumu tamamen değerlendirip, ezilen kitlelerin sınıf çıkarlarını güvence altına almanın en iyi yolunun, kitlelerin Derg'e karşı kararlı mücadelede birliği olduğu sonucuna vardılar.

Bu nedenle bir demokratik birleşik cephenin gerekliliğinde anlaştılar ve derin tartışmaların ve incelemelerin ardından bu cephe Mayıs 1988'de kuruldu.

Program ve Tüzük Ocak 1989'da kabul edildi ve ortak bir liderlik resmen kuruldu.

TPLF ve EPDM uzun zamandan beri dostça ilişkiler ve sıkı işbirliği içinde olmalarına rağmen, EDDHC'nin kuruluşu bir dönüm noktasını temsil etmekte ve bu ilişkilerde yeni bir sayfa açmaktadır, onların EDDHC'nin ortak programı altında koordineli bir güç olarak birlikte çalışmalarını mümkün kılmaktadır.

Geniş Birleşik Cephe

Demokratik cepheyle birlikte, Derg'e ve Sovyet müdahalesine karşı çıkan tüm güçleri içeren bir geniş birleşik cephe zorunluluğu, tüm hakiki devrimciler için başından itibaren açıktı.

Muhalefet güçleri kuvvetlerini artırır ve düşman giderek daha da zayıflarken, bu hususun öneminin kavranması giderek artıyor.

Devrimci ve demokratik bir örgüt olarak TPLF ilk baştan itibaren Tigray Devrimine önderlik ettiği için, sadece birleşik cephe sorununu ortaya atmakla kalmadı, aynı zamanda bunun gerçekleştirilmesi için de mücadele etti.

Ulusal şövenler, oportünistler ve kararsızlar bu gelişmeye engel oldu, fakat TPLF onları teşhir edip, bu hedefi izlemeye devam etti.

EPDM de şövenleri teşhir ve mahkum etti, bir Birleşik Cephe yaratmak için mücadele etti.

Bu iki demokratik örgüt, gerek teker teker, gerek

ortaklaşa, EDDHC aracılığıyla, Birleşik Cephenin yaratılması için ellerinden gelenin en fazlasını yapmaya devam edeceklerdir.

Niçin EDDHC:

Etyopya halkı, geçmiş onbeş yıldan beri demokratik bir alternatif bekliyor. Ülkenin her yanında, demokratik güçler bir çok ulusal ve çok-uluslu örgütlerde örgütlenmişlerdir.

Ne var ki, Etyopya'nın farklı bölgelerinde verilen mücadelelerin gelişme seviyesi eşitsizdir. Kuzeyde mücadele daha gelişmişken, merkezi ve güney bölgelerde zayıftır.

EDDHC'nin kurulmasından önce, mücadeleleri koordine etmek ve farklılıkları dengelemekte önemli bir rol oynayabilecek hiçbir örgüt yoktu. Mücadeleye ülke çapında önderlik sağlayacak bir örgütün olmamasını Derg istismar etti.

Etyopya'nın ezilen ulusları ve milliyetleri barış ve ahenk içinde birleşmiş bir halde ancak demokratik haklarını özgürce kullanabildiklerinde, yani ezilen ulusların ve milliyetlerin, ayrılmaya kadar ve ayrılma dahil, kendi kaderlerini tayin hakkına saygı gösterildiğinde yaşayabilirler.

O zaman ve ancak o zaman, Etyopya'nın birliği, savaş yerine demokratik süreçle gerçekleştirilebilir. Eritre'deki savaş ancak, Eritre halkı kendi kaderini tayin hakkını kullanabildiğinde bir son bulabilir.

EDDHC'nin kuruluşu, Etyopya'daki bugünkü bağımlı rejimin ve emperyalist müdahalenin defedilmesi için iyi bir başlangıçtır.

Demokratik bir hükümetin yaratılması, emperyalist saldırıların her biçimini yoketmenin ve bağımlılıktan kaçınmanın biricik güvencesidir.

EDDHC, Etyopya'nın ezilen halklarının çıkarlarını korumanın temsilcisidir. Onun hedefi, halkın temel düşmanlarını ezmek ve geniş kitlelerin demokratik haklarını yüksekte tutmaktır.

O aynı zamanda hakiki bir Demokratik Halk Hükümeti'nin kurulmasının temsilcisidir.

EDDHC'ni sağlamlaştırma

EDDHC'nin doğuşu, kurtuluş ve adil bir demokratik sistem için uzun yıllar süren mücadelenin sonucudur. Ezilen halklar tarafından verilen yoğun mücadelelerin ve binlerce kurbanın sonucudur.

EPDM ve TPLF, EDDHC'nin başlatıcılarıdır, fakat demokratik cephe içinde olması gereken biricik örgütler değildir.

Onlar EDDHC'ni kurduklarında, bu onun mücadele süreci içinde genişletilmesi inancıyla yapıldı ve hâlâ da öyledir. EDDHC, onun programını kabul eden tüm demokrat kişi, grup ve örgütlere açıktır.

Kuruluşunun ilk yılı içinde EDDHC, halkı programı etrafında birleştirmeyi, gerek ülke içinde gerekse yurt dışında Etyopyalı demokratik grup ve kişileri saflarına katmayı başardı.

Kurtarılmış bölgelerde idari konseyler kuruldu ve Derg'in giriştiği saldırıyı başarıyla suya düşürülmesi ve Derg'in 3. "Devrimci" ordusunun 605. Kolordusunun yenilgiye uğratılması da dahil önemli askeri başarılar elde edildi.

Her iki örgüt de Devrimci Demokratik Cephe'yi sağlamlaştırmak için yorulmak bilmeksizin çalışmaya şimdi her zamankinden daha da kararlıdır.

Dahası, yukarıda sayılan temel tavırlar üzerinde yükselen EDDHC, programın şu somut hedeflerini kapsamlı ve devrimci bir tarzda uygulamak için mücadele edecektir.

EDDHC PROGRAMI

I- SİYASİ PROGRAM

1) Demokratik Halk Hükümetini kurmak

a) Etyopya'nın ezilen halklarının temel düşmanlarının kökünü kazımak: zayıflamış fakat henüz tamamen yok edilmemiş olan feodalizmin kalıntıları; başını Amerika'nın çektiği Batı emperyalizmi; başını Sovyetler Birliği'nin çektiği Doğu emperyalizmi; ve ayrıca, bugün Etyopya'da hakim olan bağımlı Devlet Kapitalizmi.

b) Etyopya'nın her yerinde, geniş kitleleri kendi çıkarlarını ve isteklerini güvence altına almasını ve düşmanlarına karşı mücadele etmesini engelleyen tüm emperyalist ve bağımlı kapitalist baskı araçlarını parçalamak. Bu kuruluşlara şunlar dahildi: Polis, silahlı kuvvetler, bürokratik yönetim aygıtı, kitle örgütü adı altında kurulmuş olan istihbarat ağları ve diğer baskı araçları, vs.

c) Halk tarafından seçilen, tüm engelleri, bağımlı kapitalist sistemi ve emperyalizmi ortadan kaldırarak ezilen halkın haklarını ve çıkarlarını koruyacak, gerçek, bağımsız bir halk hükümetinin kuruluşu için mücadele etmek. Demokratik hakların kullanılması ve halkın bu sürece doğrudan katılımı önündeki engelleri kaldırmak.

d) Hükümet organlarının tüm seviyelerinde iktidarın, halkın özgür, doğrudan katılımıyla kurulan Halk Konseyleri aracılığıyla kullanılan, halk kitlelerinin elinde olmasını güvencelemek.

2) Halk kitlelerinin demokratik haklarını güvencelemek

a) Ezilen halkın, kendi çıkarlarını ve demokratik haklarını koruyabileceği; emperyalizmin, bağımlı kapitalizmin ve feodalizmin kalıntılarının kökünü kurutabileceği; mücadeleyle kazandıkları zaferlerini sağlamlaştırabileceği; ve ezilen sınıfların üstünlüğünü güvenceleyebileceği araçları yaratmak. Bunu başarmak için, özgür konuşma, gösteri, grev, özgürce toplanma, tartışma ve örgütlenme; hükümet kurumlarının tüm seviyelerine seçme ve seçilme hakkının gerçekleştirilmesi ve korunması için mücadele etmek zorunludur.

b) Bu hakları salt kanunla tespit etmenin yetersiz ol-

duğundan, halk bu hakların tam bir şekilde kullanılmasını ve uygulanmasını mümkün kılacak tüm gerekli siyasi, idari ve maddi koşulları yaratmalıdır. Halkın demokratik haklarının uygulanması için gerekli herhangi bir yardım sağlanması ve bu hakların uygulanması önündeki tüm engellerin sürekli yokedilmesi, Hükümetin fonksiyonları arasında görülmelidir.

c) Cinsiyet temelindeki tüm ayrımcılığın yokedilmesi; erkekler ve kadınlar için her bakımdan eşit haklar ve özgürlüğün güvencelenmesi; kadınların tüm siyasi faaliyetlere bilinçli katılımının güvencelenmesi; hükümet ve diğer kamu kuruluşlarında kadınların rolünün sağlamlaştırılması; kadın haklarının ve kurtuluşunun önündeki tüm engellerin yokedilmesi.

d) İbadet özgürlüğünün güvencelenmesi ve din temeli üzerinde tüm ayrımcılığın ortadan kaldırılması. İnançları yüzünden herhangi bir bireyin haklarının kısılmamasının garantilenmesi.

e) Dinin hükümetten ve eğitim sisteminden ayrılmasıyla laik bir devlet kurulması.

3) Ayrılmaya kadar ve ayrılma da dahil, ezilen ulusların ve milliyetlerin kendi kaderini tayin hakkının güvencelenmesi

a) İlk ve herşeyden önce, ezilen uluslar ve milliyetler için siyasi ve demokratik çözümler sağlanması. Ezilen uluslar ve milliyetler kendi kararlarını kendileri vermelidir ve başka güçlerin onlar adına karar vermesine izin vermemelidir. Özgür seçimlerin yapılabileceği ve halkın kendi geleceği hakkında dıştan karışma ya da baskı olmadan kendi kararını verebileceği koşulların yaratılması. Ezilen halklar ve milliyetler tarafından alınan kararlara saygı gösterilmesi ve bu kararların uygulanması.

b) Ezilen ulusların ve milliyetlerin birliği ancak demokratik bir ortam yaratıldığında ve demokratik bir hükümet kurulduğunda gerçekleştirilebileceğinden ve ayrıca, eşitlik üzerine kurulu birliğin, halkın çıkarlarına ayrılmaktan daha iyi hizmet edeceğinden, halkın eşitliğini ve haklarını güvenceleyen gönüllü bir birlik üzerinde yükselen demokratik bir hükümet yaratmak için mücadele etmek.

c) Ezilen ulusların ve halkların kültürlerine saygı gösterilmesinin, dillerinin geliştirilmesinin ve ulusal kimliklerinin korunmasının güvencelenmesi. Bireyin ulusal kimliği temeli üzerinde yükselen ve ondan kaynaklanan tüm ayrımcılığın kaldırılması. Ezilen uluslar ve milliyetler arasında antagonizmaya ve çatışmaya neden olan ve onların birliğini zayıflatan tüm koşullara karşı çıkmak ve bu koşulların kökünü kazımak. Tersine, onların birliğini güçlendirecek koşulların yaratılması.

4) Geniş kitlelerin çıkarlarını koruyacak ve onlarla sıkı bir bağa sahip olacak bir ordunun inşa edilmesi

a) Hakim sınıfların esas baskı araçlarından biri olan gerici ordunun dağıtılması ve onun yerine halkın bir parçası olan ve geniş bir kitle tabanına sahip ve halkın çıkarlarını koruyan bir halk ordusunun inşa edilmesi.

b) Kurulacak halk ordusu, hedefinin halkın çıkarlarını korumak olduğunu anlamalıdır. Siyasi ve üretken faaliyetlere de katılmalıdır.

c) Halkın çıkarlarının korunması, halkın doğrudan katılımını gerektirir. Dolayısıyla, seçilme hakkına sahip tüm vatandaşların silahlandırıldığı ve düşmanlarının karşısına çıkıp onları yokedebilecek geniş tabanlı bir halk kuvveti kurulmalıdır.

II- EKONOMİK PROGRAM

5) Bağımlı kapitalizm ve emperyalizmin mülkiyetini ezmek

a) Ülkenin ekonomik gelişme seviyesi karşısında ve emperyalizmden bağımsız bir ekonomik mülkiyet için koşulları yaratmak üzere, ana ekonomik kurumlar halk hükümetinin kontrolü altına sokulacak ve böylece halkın mülkiyeti haline gelecektir.

Şu anda bağımlı kapitalist hükümet tarafından millileştirilmiş bulunan ekonomik kurumlar sadece emperyalistlerin ve devlet kapitalistlerinin çıkarlarını korumaktadır. Dolayısıyla, geniş halk kitlelerinin çıkarlarını korumak için, bu ekonomik kurumlar gerçek bir halk hükümetinin kontrolü altına sokulmalıdır.

b) İthalat ve ihracat ticaretinin, ülkenin ekonomik gelişmesinde oynayacağı önemli bir rol vardır, ülkeyi emperyalizme bağımlılıktan kurtaracaktır. Dolayısıyla tüm ithalat ve ihracat ticareti devletin tam kontrolü altında olmalıdır.

c) Ekonomik kurumların halkın çıkarlarına en iyi şekilde hizmet etmesi için, bunlar halkın doğrudan kontrolü altında olmalıdır. Bu nedenle işçi sınıfı ve diğer ezilen sınıflar, fabrikadan hükümete kadar tüm seviyelerde, üretim ve çalışma koşulları üzerinde doğrudan denetime sahip olmalıdır. Bu bakımdan halkın yaşam koşullarında iyileştirmeler yapılmalıdır ve halk, ürettiklerinin doğrudan yararlanan olmalıdır.

d) Ekonominin kamu sektörünün, özel sektör üzerinde üstünlüğünü güvencelemek.

e) Çalışma saatlerinin, işçi sınıfının ve geniş halk kitlelerinin en iyi çıkarlarına uygun olarak sınırlanması. Maaşların tespit edilmesi ve ekonomik gelişme seviyesine uygun olarak peryodik olarak yükseltilmesi.

6) Özel mülk sahiplerinin, ne geniş halk kitlelerinin genel çıkarlarıyla ne de ülkenin temel ekonomik politikalarıyla çelişmeden ekonomide çalışabileceği ve sermayelerini yatırabileceği koşulları yaratmak. Böyle bir yolla onları ülkenin ekonomik faaliyetleri içine çekmek.

7) Köylülerin, ürünlerinden yararlanmalarını ve ürünlerinin kontrolüne sahip olmalarını güvencelemek

a) İskan, kooperatif çiftlikler, köyleştirme ve fiyat kontrolü kılığı altında bağımlı kapitalistlerin ve em-

peryalistlerin köylülüğü şimdiki sömürmesine son vermek. Köylülerin, ne ürettiklerini ve ürettiklerinden nasıl yararlandıklarını kontrol etme hakkını güvencelemek. Köylülerin ürettiklerinden kendilerinin yararlanmasını önleyen tüm kurumlara ve diğer engellere bir son vermek.

b) Tüm toprakların, devlet kontrolü altındaki kamu mülkiyetini kurmak. Bu ilkeyi hedefleyerek, bugüne kadar toprak dağıtımının henüz olmadığı tüm yerlerde toprak dağıtımını ve bunların beldelerin elinde olmasını güvencelemek ve yetersiz ya da yersiz toprak dağıtımı çabalarının olduğu yerlerde radikal bir toprak reformu yapmak.

c) Tarımsal ve sınai gelişme arasında birbirine yararlı bir bağımlılık sağlamak ve sanayi sektörünün tarım sektörünün gelişmesine önemli bir katkı yapmasını güvencelemek. Özellikle, tayin edici bir ekonomik role sahip ağır sanayi fabrikalarının tarım üzerindeki etkilerini gözlemlemek ve kontrol etmek.

III- SOSYAL PROGRAM

8) Toplumun çeşitli sosyal sorunlarını çözmeye çalışmak

a) Uygun ve çalışabilecek durumdaki her vatandaşın çalışma fırsatına sahip olacağı koşulları yaratmak. Hükümet, ayrım yapmaksızın her uygun birey için bu koşulları yaratmaya çalışmalıdır.

b) İşsizlikten doğan, örneğin fahişelik gibi sosyal sorunları, gönüllü eğitim ve başka fırsatlar sağlayarak, bu yurttaşların üretim çalışmasına çekilmesini ve kendi geçimlerini sağlamasını güvenceleyerek çözmek için her gayreti göstermek.

c) Ülkenin genel gelişim seviyesiyle ve hükümetin kapasitesiyle uyum içinde bir çocuk bakımı sisteminin geliştirilmesine gerekli özeni göstermek. Çocuk sağlığında, eğitiminde ve ailelerin diğer koşullarında tedricen iyileştirmeler yapmak.

d) Eğitimde ve istihdam fırsatlarında kadınlara karşı ayrımcılığın, kötü çalışma koşullarının, ve evlilik ve dini konularda baskıcı koşulların kökünü kazımaya sürekli çalışmak. Eşit işe eşit ücreti ve tam ücretle yeterli analık iznini güvencelemek.

e) Yaşlıların ve malullerin kendi kapasiteleri içinde çalışmalarını mümkün kılmak ve onların haklarını ve onlara gerekli tüm sosyal hizmetlerin sağlanmasını güvencelemek.

9) Devrimci bir halk eğitim sistemi kurmak ve geniş kitlelerin hizmetinde bilimsel bilgiyi genişletmek.

a) Geniş kitlelerin yaratıcılığını, ilgisini ve iyiniyetini aktif hale getirmek üzere eğitimi genişletmek ve güçlendirmek. Hükümet, üretimle bağıntılı parasız bir eğitim hizmeti verme siyaseti izlemeli ve halk arasında okuma-yazma kampanyaları yürütmelidir.

b) Dünyevi bir eğitim sistemi kurmak.

c) Geniş kitlelerin iktidarını güçlendirecek; bağımlılığa, kültürel geriliğe, emperyalizme ve bağımlı kapitalizme karşı mücadele edecek; halkın devrimci demokratik içeriğine sahip ve halkın kazanımlarını ve çıkarlarını koruyacak bir müfredat programı geliştirmek.

d) Ülkenin gelişme seviyesine uygun olarak, halkın çıkarlarına hizmet etmek, üretimi geliştirmek ve sürekli olarak halkın yaşam koşullarını iyileştirmek üzere bilimsel araştırma ve teknoloji pratiğini örgütlemek.

10) Bir Halk Sağlığı Servisi kurmak ve geniş kitleler için mümkün olduğunca geniş bir sağlık hizmetini güvencelemek

a) Hükümetin genel siyasetinde ve planlamasında sağlık servisine önemli bir ağırlık verilmesini ve hükümetin halkın kendi yeteneklerini ve inisiyatifini kullanmasını ve koordine etmesini güvencelemek. Halka kendi yörelerinde parasız sağlık hizmeti sağlamak üzere sağlık merkezlerini sağlamlaştırmak ve genişletmek için her türlü gayreti göstermek.

b) Sağlık bakımında önleyiciliği anahtar unsur yapmak, buna elverişli koşulları yaratmak ve geniş kitleleri bu siyaseti benimseme ve uygulama doğrultusunda eğitmek.

c) Varolan geleneksel tıbbi pratikleri adapte etmek ve bilimsel olarak iyileştirmek.

11) Gerek geri feodal kültürün, gerek gerici, yoz emperyalist kültürün kökünü kazımak. Kitlelerin çıkarları ve onların tarihi rolü üzerinde yükselen bir demokratik halk kültürünü sağlamlaştırmak; ezilen halkların birliğini güçlendiren ve yiğitliği ve yurtseverliği muhafaza eden kültürel faaliyetleri özendirmek; geçmiş popüler kültürleri ve gelenekleri, bunları korumak üzere, yeni kuşağa tanıtmak.

IV- DIŞ SİYASET

12) Tüm emperyalist güçlerden bağımsız ve ezilen halkların çıkarlarını koruyan bir dış siyaset izlemek

a) Ülkede varolan emperyalist askeri üsleri kapatmak ve yenilerinin kurulmasını önlemek. Herhangi bir emperyalist güçle her türlü askeri paktlardan ya da anlaşmalardan sakınmak.

b) Tüm ülkelerle, eşitlik, karşılıklı çıkar ve barış içinde yanyana yaşama ve birbirinin içişlerine karışmazlık temelinde ilişkiler kurup sürdürmek.

13) Dünyanın ezilen halklarının özgürlük, eşitlik, adalet ve sosyal kurtuluş mücadelelerini desteklemek.

a) Ezilen Eritre halklarının kendi kaderini tayin ve bağımsızlık hakkı uğruna mücadelesini kararlılıkla desteklemek.

b) Afrika, Orta Doğu, Asya, Latin Amerika vb. halklarının ırkçılığa, sömürgeciliğe, Siyonizme, emperya-

lizme, müdahaleci saldırılara ve tüm diğer gerici güçlere karşı mücadelelerini kararlılıkla desteklemek.

EDDHC'NİN BARIŞ KONUSUNDA TAVRI

Derg'in 1974'te bir askeri darbeyle iktidarı ele geçirmesinden sonra, Etyopya halkı ağır bir baskı rejimine ve temel demokratik haklarının tamamen inkar edilmesine maruz bırakıldı.

Herhangi bir barışçıl protesto girişimi ya da herhangi bir meşru muhalefet biçimi şiddetle bastırıldı. Bu nedenle, problemlerinin başka bir çözümü olmadığından, halkın silahlı mücadeleye başvurmaktan başka bir seçeneği yoktu.

Bu aşamada, demokratik mücadeleler eşi görülmedik bir başarıyla ilerliyor ve düşman tam bir kriz içinde. Ne var ki, savaş halkın yaşamına büyük darbeler indirdi ve ülke ekonomisini mahvolmanın eşiğine getirdi.

Barış şimdi halk için merkezi sorundur. Barışın ve barışçıl bir çözümün zorunluluğunu tamamen tanıyan ve Mart 1989'da TPLF tarafından yayınlanan barış önerisini inceleyip değerlendiren EDDHC, şimdi bu barış önerisini kendi önerisi olarak benimsemiştir ve bunun gerçekleştirilmesi için mücadele etmektedir.

EDDHC barış sorununu, demokratik hakların korunması ve devrimci mücadeleden ayrı bir sorun olarak görmemektedir.

EDDHC barıştan sözettiğinde, halkın haklarına saygı gösterildiği ve onun sınıf çıkarlarının garanti edildiği koşulların yaratılmasından sözetmektedir. Ezilenlerin, kendi çıkarları uğruna barışçıl, demokratik araçlarla, savaşla olduğundan daha iyi mücadele edebileceğine inanmaktadır.

Halk, kendi haklarını garanti etmenin başka araçları kendilerine kapalı olduğu için son çare olarak silahlara başvurmuştur. Fakat buna rağmen ezilenler, kendi sınıfsal çıkarlarını garanti etmenin en iyi aracı olarak barışı görmekte ve onu mücadelelerinin ayrılmaz bir parçası olarak görmektedirler.

EDDHC'NİN BARIŞ ÖNERİSİ

I- Savaşan güçler arasında derhal bir ateşkes anlaşmasının yapılması ve etkin bir şekilde uygulanması.

A. Barışçı bir çözüm için, ateşkes bu sürecin ayrılmaz bir parçası olarak kabul edilmelidir.

B. Ateşkes, barış paketinin tümünde anlaşıldığında uygulanır ve bu barış önerisinin diğer noktalarıyla birlikte yürürlüğe konur.

II- Konuşma özgürlüğü, basın özgürlüğü, özgürce örgütlenme hakkı ve diğer temel demokratik haklara saygı gösterilmelidir. Tüm siyasi örgütlerin halk içinde özgürce ve demokratik bir şekilde siyasi çalışma yapmasına izin verilmelidir.

A. Halkın tüm talepleri ancak halkın bizzat demokratik katılımıyla tatmin edici bir şekilde sağlanabilir. Halkın temel demokratik hakları, basitçe kağıt üzerine yazılıp, şimdi oldugu gibi bir tarafa atılmamalı, pratikte uygulanmalıdır. Bu şekilde, tüm demokratik hakların somut gerçekleştirilmesi, barışçıl bir çözümün ayrılmaz parçasıdır.

B. Halkın kendi geleceğine kendisinin karar vermesi için, ona çeşitli siyasi güçler tarafından sunulan farklı seçenekleri anlama, değerlendirme ve bunlar arasında seçim yapma hakkı ve fırsatı verilmelidir. Bugünkü savaşın temel bir nedeni, halka bu hakların inkarıdır. Bu nedenle, tüm siyasi güçlerin özgürce ve legal biçimde siyasi çalışma yapmalarına izin vermek, barışçı bir çözümün özsel bir unsuru olacak

III- Tüm siyasi mahkumlar serbest bırakılmalıdır. Siyasi nedenlerden dolayı ülkesini terketmeye zorlanan halkın ve geri dönmek isteyen mültecilerin geri dönmelerine ve özgürce ve demokratik bir şekilde siyasi faaliyette bulunmalarına izin verilmelidir.

IV- Tüm sorunları barışçıl ve demokratik bir şekilde çözmek için, Derg'in baskıcı güvenlik kurumları dağıtılmalıdır.

V- Etyopya halkının iç problemleri Etyopyalıların kendileri tarafından çözülmelidir ve yabancı askeri müdahale barışın gerçekleşmesinin önünde bir engel olduğundan, tüm yabancı askeri kuruluşlar kapatılmalı ve yabancı askeri güçler ve uzmanlar derhal sınırdışı edilmelidir.

VI- Tüm siyasi örgütlerden oluşan bir geçici hükümet kurulmalıdır.

A. Geçici hükümet halkın demokratik haklarını güvencelemeli ve tüm siyasi örgütlerin özgürce hareket etmesine izin vermelidir. Bir geçiş döneminden sonra, halkın özgür ve demokratik seçimiyle bir anayasa onaylanmalıdır. Bu, tüm geçiş dönemi boyunca en yüksek idari organ da olacak olan geçici hükümetin ana görevi olacaktır.

B. Bir kez demokratik bir forumda anayasa halk tarafından onaylandığında ve seçimler yoluyla demokratik bir hükümet kurulduğunda, geçici hükümet varlığına son verecektir.

VII- Eritre halkının kendi yazgısını kendisi için özgürce ve demokratik bir şekilde karar vermesi olanaklı kılınmalı ve bu karara tüm partiler tarafından saygı gösterilmelidir.

VIII- Seçilen hükümet, halkın tüm taleplerini, halkın kendi arzuları ve kararları temelinde demokratik olarak çözecektir. Bu, barışçıl bir çözümü başarma sürecinin son aşaması olacaktır.

EDDHC'nin Etyopya'nın ezilen kitlelerine çağrısı

Sizleri emeğinizin ürünlerinden yoksun bırakan ve sizlere sizlerin demokratik haklarınızı inkar eden düşmanlarınız, şimdi kendilerini, sizlerin uzun, ısrarlı ve kahramanca mücadeleleriniz, ve verdiğiniz pekçok kurban sayesinde, yokolmanın eşiğinde buluyorlar. Demokratik güçlerle koordine içinde, güçlerinizi toplamanın ve düşmanı ezmek için savaşmanın zamanıdır.

Birlikten kuvvet doğar! Sizin yanınızda olan demok-

ratik güçleri destekleyin. Kendi demokratik haklarınızı korumak için ve kendi emeğinizin ürünlerine sahip olmak için, şimdi ayaklanın ve baş düşmanlarınızı ezin.

EDDHC'nin Etyopya'daki demokratik ve mücadele eden güçlere çağrısı

Demokratik bir Etyopya yaratmak için ağır kurbanlar verdiniz. Kahraman mücadeleniz, bunun kısmen gerçekleştirilmesine katkıda bulundu. Ne var ki, mücadele eden güçler arasında birlik ve önderlik sorunları çözülmeden kaldığından, düşmanlarınız layıkınca nihai ve çabuk olarak yenilmiş durumda değildir. Demokratik güçlerin örgütsüzlüğü ve birliksizliği sürdükçe, düşmanın yaşamı uzayacak, mücadele eden halklara büyük ıstıraplar ve devrime büyük zarar verecektir.

Bu nedenle, örgütlü demokratik güçler, varolduğunuz her yerde, örgütünüzü güçlendirin: örgütlenmemiş olanlar, şimdi demokratik örgütlerden biri altında örgütlenin. Bu sizin şu andaki görevinizdir. TPLF ve EPDM, mücadelelerini demokratik bir cephe altında koordine etmeyi kararlaştırmakla tarihi bir adım atmışlardır. Sizleri, ortak dava için elinizden gelen her türlü katkıyı yapmaya çağırıyorlar.

EDDHC'nin Derg ve Sovyet müdahalesi karşıtı güçlere çağrısı

Ülkemizde, Etyopya'da şu anda, Derg ve Sovyet müdahalesi baş düşmanlardır. Bu güçler, ülkemizin siyasi, ekonomik ve askeri kontrolünü ellerine almışlar, temel insan ve demokratik hakları bastırmışlar ve halkımızı sınıfsal ve ulusal baskıya maruz bırakmışlardır. Bunlar bizim düşmanlarımızdır. Ülkedeki az gelişmişliğin ve sefaletin suçlusu bunlardır.

Bu güçleri ezmek için, tüm dış etkilerden özgür bir Derg ve Sovyet müdahalesi karşıtı güçlerin birleşik cephesini oluşturmak zorunludur. EDDHC bunu daima tamamen kavramış ve gerçekleştirilmesi için mücadele etmiştir. Bir kez daha, Derg ve Sovyet müdahalesi karşıtı güçleri, ulusal özgürlük, eşitlik ve halkın gerçek arzusu temelinde yükselen birlik için bir birleşik cephede örgütlenmeye çağırmaktadır.

EDDHC'nin dünyanın ilerici ve demokratik güçlerine çağrısı

Etyopya halkı, EDDHC'nin önderliği altında, ülkenin kuzeyinde geniş bir bölgeyi amansız silahlı mücadeleyle kurtarmıştır. Devrim hızla ülkenin diğer bölgelerine genişlemektedir. Fakat emperyalistler ve diğer gerici güçler bu arada ona karşı komplo kurmaktadır. Barış kılığı altında, emperyalizm Derg'i ve sağcı güçleri güçlendirme, ve aynı zamanda demokratik güçleri zayıflatma ve ezme manevrası yapmaktadır. Kendi kuklalarını, şimdiki bürokrasiyi, dış krediler ve diğer komplolarla ayakları üstüne dikmeye çalışmaktadırlar.

Sizleri, Etyopya halkı üzerine yağdırılan adaletsizlikleri şiddetle kınamaya çağırıyoruz. EDDHC'nin kurtarılmış bölgelerini kendi bölgeleriniz olarak görün, ve gerekli siyasi ve maddi destekle onu savunmaya yardım edin. Demokrasi, barış ve kalkınma için Etyopya'nın ezilen halkının yanında saf tutun.

"Kadın Hareketi" Konusunda Bazı Yanlış Örgütlenme Anlayışları Üzerine -II-

TDKP'nin kadınlar içinde çalışma ve örgütlenme perspektifi üzerine:

MART 1990'da, TDKP'nin yayınladığı Özel Kadın Sayısı içinde 1. Genel Konferans raporundan *"Kadın sorunu ve kadınlar içinde çalışma"* bölümü yeralmaktadır. Bu bölümde, kadın sorununa genel bakış açıları, geçmişlerinin değerlendirmeleri ve çalışma perspektiflerini ortaya koyuyorlar.

TDKP'nin bu özel sayıda piyasaya sürdüğü görüşler ve bu bağlamdaki gelişmesi oldukça ilginçtir ve aynı zamanda kendini bir dizi oportünist/revizyonist örgütte de gösterdiği gibi, andaki esen rüzgara kaptırma bağlamında tipiktir.

Biz burada, TDKP'nin örgütlenme ile ilgili görüşleri üzerinde duracağız ve önemli gördüğümüz bazı temel yanlış yaklaşımlara ise kısaca işaret edeceğiz.

TDKP, daha sorunun konuluşu bağlamında anti-Marksist-Leninist bakış açısını sergilemektedir:

"Kadınlar için demokrasi istemek, kadınların haklarını proletaryanın demokrasi programıyla ilintili bir sorun haline getirmek, proletarya partisi için zorunlu bir görevdir."

Bu ne demektir? TDKP'nin bakış açısına göre, kadın hakları sorunu proletaryanın demokrasi programının bir parçasını oluşturmamaktadır. Yani, kadın hakları bir yerde, proletaryanın demokrasi programı bir yerde durmaktadır. Ve böyle olduğu için de, proletarya partisinin kadın haklarını, proletaryanın demokrasi programıyla ***ilintili*** hale getirmek gibi bir görevi vardır! Salt bu bakış açısı bile TDKP'nin kadın sorunu bağlamında Marksist-Leninist bakış açısından bihaber olduğunu göstermeye yeter de artar bile.

Bu bağlamda ilginç olan, Konferans raporu içinde nerede "kadın hakları"ndan bahsedilse, hemen yanına bir parantez içinde "boşanma özgürlüğü"nün eklenmesidir. Niyetleri herhal de, Lenin'in ***"boşanma özgürlüğü"*** ile ***"ulusların kendi kaderini tayin hakkı"*** karşısındaki tavırların karşılaştırmasına atıfta bulunmak olsa gerek! Bunu ama, öyle olur olmaz yerde kullanmaktadırlar ki, sonuçta kadınların hak eşitliğinin ve kadın haklarının boşanma özgürlüğü ile bir ve aynı şeymiş gibi gösterildiği ve dolayısıyla kadın haklarının izin verilemez ölçüde sınırlandırıldığı bir tablo ortaya çıkmaktadır. Bir örnek verecek olursak:

"Kadınların hak eşitliğini (boşanma özgürlüğü) savunmanın ezilen bir ulusun, ulusal kendi kaderini özgürce belirleme hakkını kayıtsız şartsız savunmakla aynı önemde bir sorun olduğunu akıldan çıkarmamak gerekir." *(agy, s. 7)*

Boşanma özgürlüğü, kadınların hak eşitliği için mücadelenin sadece bir parçasıdır, bunları birbirine eşitlercesine yanyana koymak, ne dediğini bilmemektir. Kadınların hak eşitliği için mücadele –hukuksal alanda– tüm ayrımcı yasaların ortadan kalkması için mücadeledir ve dolayısıyla çok daha geniş kapsamlıdır.

Kadınların hak eşitliği, aynı uluslarιn kendi kaderini tayin hakkı, tüm milliyetlerin hak eşitliği gibi proletaryanın demokrasi programının doğrudan parçasıdır. Yazının devamında Lenin'in konuyla ilgili alıntısının yer alması da görüşümüzce birşey değiştirmez, çünkü yorumu yanlıştır.

Kadınların hak eşitliği ile proletaryanın demokrasi programı arasındaki ilişkiyi yanlış bir şekilde ortaya koyan TDKP, örgütlenme perspektifi noktasında da anti-Marksist-Leninist görüşler savunmaktadır. Aşağıda bunu ortaya koymaya çalışacağız. Buna geçmeden önce ama, TDKP'nin aynı bağlamda kendi geçmişini değerlendirmesine değinmek istiyoruz:

THKO döneminden bugüne kadarki dönemi "Partimizin kadınlar çalışması içindeki çalışması" başlığı altında iki buçuk sayfa içinde değerlendirmeyi başaran TDKP, sürekli "doğru bir perspektife sahip" olduklarını ve ama "yetersiz" kaldıklarını "eksikliklerin" olduğunu tekrarlayıp durmaktadır. Söylediklerini belgelemeye pek gerek duymadıkları için, okuyucunun bunların doğruluğunu/yanlışlığını kendisinin bizzat incelemesi ve değerlendirmesi mümkün olmamaktadır.

Yazı içinde, çeşitli belgelerinden yaptıkları az miktardaki alıntılardan ise tersi bir tablo çıkmasına rağmen, başından itibaren, kadın sorununda doğru bir perspektife sahip olduklarını iddia etmekteler. Örneğin THKO dönemi için yapılan genel değerlendirme şudur:

"Örgütümüzün öncülü THKO kadın sorununu devrimin ve sosyalizmin bir sorunu olarak gördü. THKO ve çevresinde her zaman geniş diyebileceğimiz kadın çevreleri var oldu. Ancak 1978 Ekim Konferansı'na gelinceye kadarki dönemde, kadın sorununun çözümü ve kadınlar içindeki çalışmanın siyasal ve örgütsel planlarının oluşturulması yönünde ileri bir adım atılmadı." *(agy. sayfa 8)*

Bunun hemen ardından ise, TDKP'nin "Birinci Kuruluş Kongresi"ne GMK *(Geçici Merkez Komitesi olsa gerek /BN)*'nın sunduğu rapordan alıntı yapmaktalar. Bu alıntıda örgütün kadın sorunu bağlamındaki değerlendirmesi şöyledir:

"Ve diyebiliriz ki, örgütümüzün, bu ölçüde hayati önem taşıdığı halde, ele alıp çözümlemede bu kadar geç kaldığı ve pratikte bu kadar az şey yaptığı bir başka sorun yoktur." *(s. 8)*

Yukardaki iki alıntıda aynı dönem için iki ayrı değerlendirme yapılmakta ve ama bu bilince bile çıkarılmamaktadır. THKO dönemi için yapılan "kadın sorununu devrimin ve sos-

yalizmin bir sorunu olarak gördü" tespiti acaba neye dayanılarak, hangi belgeler temelinde yapılmaktadır, doğrusu bizim için merak konusudur.

Yazının devamında da, aynı şekilde birbirine zıt görüşler ve değerlendirmeler altalta dizilmekte ve aynı hat üzerinde bir ilerleme gibi gösterilmeye çalışılmaktadır. Öyle ki, bugün geldikleri yerde "Kadınları, işçi ve emekçi kadınları burjuvaziye ve onun sınıfsal baskısına karşı savaşa kazanmak, kadın haklarını savunmak, kadınlar için demokrasiyi istemek *ve emekçi kadınlar olarak ayrıca örgütlenmelerine yardım etmekle* doğrudan bağlıdır" diyerek emekçi kadınların ayrı –biraz sonra göreceğimiz gibi– bağımsız örgütlenmelerini savunan TDKP, bunu bile geçmişte savunduklarına ters birşey olarak görmemekte, buna bir eksikliği tamamlama kılıfını geçirmektedir. Bu da oportünizmin tipik bir karakter özelliğidir. Geçmişle –yanlış olduğu yerde– köklü kopuş yerine; onun üzerine yeni görüşleri ekleme veya görüş değiştirdiğini belirtme zahmetinde bile bulunmadan, eskinin devamıymış gibi yeni oportünist görüşleri piyasaya sürme... Söylediklerimizi desteklemek amacıyla, aynı yerden bir başka alıntı daha yapmak istiyoruz:

"Merkez Komitesinin kadınların kurtuluşunu sosyalizme bağlayan, demokratik, anti-faşist bir kadın hareketi ve örgütü yaratmayı hedefleyen bu kararının, sorunu ele alışıyla ve soruna verdiği önemin doğru olduğunu söylemeliyiz. Ancak bu karar genelde, geçmişte partinin kitle örgütlerini ve kitlelerin örgütlenmesini ele alışta düştüğü hatalardan izler taşımasının yanısıra; kadın işçilerin erkek işçilerle birlikte örgütlendiği sendikalarla, emekçi kadınların örgütlendiği kitle örgütlerinin kadınlarla ilgili özel örgütlenmeleriyle gençlik örgütlerinin genç kızlar komisyonları vb. ile *bağımsız kadın örgütünün örgütlenmesi* arasında bağ kurmamasıyla *kuşkusuz eksiklikler taşımaktadır."* *(abç. s. 10)*

Burada söylenenler açıktır: TDKP geçmişte bağımsız kadın örgütlenmesi gibi bir perspektiflerinin olmadığını tespit etmekten kaçınmakta, ikisi birbirini dıştalayan iki örgütlenme anlayışını birbirini tamamlayan şeyler gibi göstermekte ve sözde "eksikliği"ni tamamlamaktadır. Oportünizmin bu kadarına pes doğrusu! Bizim buna söyleyeceğimiz: TDKP, kadın sorunu ve örgütlenme perspektifi bağlamında bir sürü zikzak çizmiştir ve halen de çizmektedir. Buna rağmen, hep aynı hat üzerinde ilerlediklerini iddia etmeleri bir bağlamda, – diğer sorunlarda olduğu gibi bu sorunda da başından beri oportünist bir hat izledikleri bağlamında– doğrudur.

Bu oportünizm, kendini sadece geçmişin değerlendirilmesinde göstermiyor, bugün önlerine koydukları görevler bağıntısında da devam ediyor. Bunda da şaşılacak birşey yoktur, birbirine alternatif iki perspektifin yanyana getirilip birbirini tamamlayan şeyler olarak görülüp gösterilmesinin doğal sonucudur.

Gelelim TDKP'nin bağımsız kadın örgütünden ne anladığına:

"Türkiye'de kadın hareketinin bugünkü durumu ele alındığında, kadınların bağımsız anti-faşist kitle örgütünün bir ihtiyaç olduğu, kurulmasının koşullarının giderek olgunlaştığı açıktır. Böyle bir kadın örgütü, işyerlerinde oluşan sendikalardaki kadın gruplarının, komisyonlarının ve kadın bölümlerinin; tamamen kadınların çalıştığı işyerlerindeki sendikal örgüt ve organlarının aşağıdan yukarıya doğru yerel çapta ve giderek ulusal düzeyde yolladıkları temsilcileri aracılığıyla birleşmesinden oluşabilir. Bu örgütlenme kuşkusuz, öğretim kurumlarında kurulan gençlik örgütlerinin genç kız bürolarını; diğer mesleki örgütlerinin kadın gruplarını ve ev kadınlarının semt ve mahallelerde oluşturacakları komite ve grupları kapsayarak genişlemelidir.

Bağımsız kadın örgütünün "kadıncı" (feminist denmek isteniyor herhalde! /BN) bir örgüt olmayacağı; emekçi kadın sorunlarını proletarya partisinin demokrasi programıyla bağlantılı kılan anti-faşist demokratik bir kitle örgütü olarak kurulması gerektiği açıktır.

Ayrıca, kitlesel bir kadın örgütünün yaratılması ve onun anti-faşist demokratik bir program üzerinde örgütlenmesi, parti etkisindeki ve çevresindeki kadınların örgütlenmesi anlamına gelmez; aksine, bu örgüt bir kitle örgütüdür ve işçi ve emekçi kadınların ve emekçi kadınları birleştirme potansiyeli taşıyan devrimci demokrat grupların kadınların örgütlenmesiyle ilgili çizgiye kazanılması, bu örgütlere olabilir en fazla sayıda grubun katılmasının sağlanması özel önem taşımaktadır. Her alanda ve her birimde en geniş emekçi kadın kitlesiyle ve tüm devrimci gruplarla işbirliği yapma politikası izlemek zorunluluktur."

Bu uzunca alıntıda söylenenleri toparlayacak olursak, TDKP'nin "ihtiyaç duyduğu" bağımsız kadın örgütü/hareketi, anti-faşist demokratik bir kitle örgütüdür. Bu kitle örgütü "bağımsızdır" ve ama "kadıncı" değildir, "proletarya partisinin demokrasi programıyla" "bağıntılı kılın"mıştır.

Burada, "bağımsız kadın hareketi" adı altında öne sürülen örgütlenmenin yakından bakıldığında, eskiden beri savunulan kitle örgütü anlayışından başka bir şey olmadığı ve bunun bağımsız olmadığı ortaya çıkmaktadır. Yani, eski görüşler yeni cilayla yeniden piyasaya sürülmektedir.

Peki o zaman "bağımsız kadın hareketi"nden bahsetmelerinin nedeni nedir? Görüşümüzce, bunun nedeni bir dizi diğer oportünist/revizyonist gibi TDKP'nin de, feministlerin gündeme soktuğu "bağımsız kadın hareketi alternatifini" aslında "proletaryadan bağımsızlık" anlamına geldiğini kavramaması; buna karşı berrak bir alternatif koyma çabasında bulunmamasıdır.

Kadınların örgütlenmesinde, kendilerinin de bir görüş ileri sürmesi telaşı içinde kolaycı yolu seçmekte ve "moda" kavramları eski görüşlere eklemektedirler. Bu da aslında oportünist/revizyonistlerin tüm özeleştirilerine rağmen, kadın sorununa ne kadar ciddiyetsiz yaklaştıklarının en bariz örneğidir.

Bugün kavranılması gereken esas halka meselesinde de birbiriyle çelişkili bir dizi tespitte bulunmaktadırlar.

TDKP, önce, görüşümüzce doğru bir şekilde, şöyle bir tespitte bulunuyor:

"Öncü kadın işçileri saflarında örgütlemeyi başaramayan bir partinin, işçi ve emekçi kadınların temelini oluşturduğu anti-faşist, demokratik bir kadın hareketi yaratması olanaksız olduğu gibi; proletaryanın kitle örgütlerinde kadın ve erkek proleter kitlelerini sımsıkı birleştirmesi de olanaksızdır." *(s. 13)*

Fakat böyle bir tespit yaptıklarını birkaç sayfa sonrasında unutup bir ikinci tespitte bulunmakta, bugün açısından "İşçi ve emekçi kadınlara dayanan bağımsız kadın örgütlenmesinin zorunluluğu giderek fazla hissedilir olmaktadır" demekte, parti ve parti örgütlerinin önüne yeni bir görev koymaktadırlar: "Bağımsız kadın örgütlenmesini" örgütleme. TDKP'nin örgütlediği bu kadın örgütünün "bağımsız" olamayacağı açıktır!

Daha önce alıntıladığımız bir yerde ise, proletarya partisinin görevinin "emekçi kadınların ayrı örgütlenmelerine (kimden ayrı? /BN) yardım etmek" gibi bir başka tespitte bulunmuşlardı. Soruyoruz, bu sözde "bağımsız" kadın örgütünü/hareketini TDKP bizzat kendisi mi örgütleyecek, yardım mı edecek, yoksa diğer devrimci gördüğü örgütlerle birlikte mi örgütleyecek? Bu sorulara net cevap verilirse, belki TDKP'nin niyetinin ne olduğu anlaşılabilir. Bizim çıkarabildiğimiz odur ki, TDKP aklına gelen tüm görevleri alt alta sıralamakta, bunlar arasında bir öncelik-sonralık ilişkisi kurmamakta, kurduğu noktada ise, söylediklerini unutup yeni tespitler yapmakta ve böylece gerçek bir örgütlenme perspektifinden yoksunluğunu sergilemektedir.

Temmuz başı 1990

Ya barbarlık, ya sosyalizm!

